DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

BAYAN YANI

40

Mart 2015-03 6 TL (KDV Dahil) K.K.T.C 7 TL

Yasta değil, isyandayız. Özgecan psikoloğumuz oldu.

KİMSEYE ANLATAMADIM YAPTIKLARINI. ÇOK UTANIYORDUM.

ANNEME SÖYLEDİM BANA İNANMADI. SONRA...

AYRILIRSAN SENİ YAŞATMAM DİYORDU! HICK!

ANLATIN LÜTFEN SİZİ DİNLİYORUM!

ARTIK SUSAMAYA-ÇAĞIMI BİLİYORUM...

ON YAŞIN-DAYDIM!

Ramize Erer

ISSN 2146-1384

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://frantey.org

DEVLETİN ÇÜKÜ VAR

NE SENİNİM NE KARA TOPRAĞIN

AFEDERSİN VAJİNA

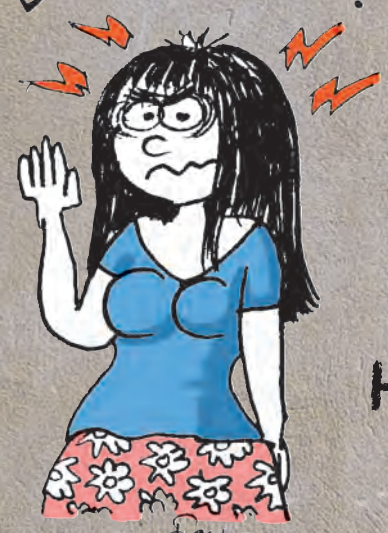
ÇEKSENE ELİNİ

OKLAVA YER MİSİN?

SEVMEYİN ÖLDÜM

BIRAK EVİ BOK GÖTÜRSÜN

HAYIR HAYIR DEMEKTİR

Koca koca kazık kadar adamlar. Koca koca yasalar... Parmak kadar çocukları koruyamıyoruz... Pozantı Cezaevi'ndeki "taş atan" çocuklara müebbet istenirken, aynı çocuklara taciz ve tecavüzden yargılanan memurlara takipsizlik kararı verildi.

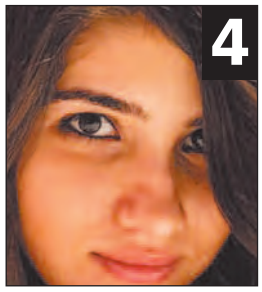
Erdoğan: Kadın, Allah'ın erkeğe emanetidir...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

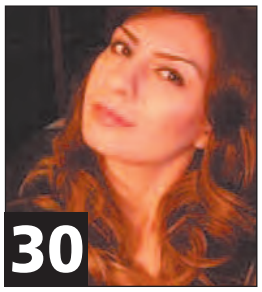

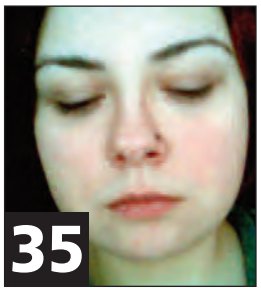

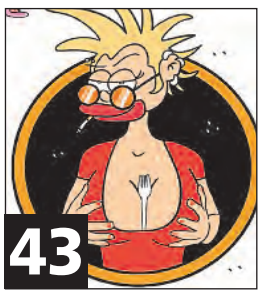

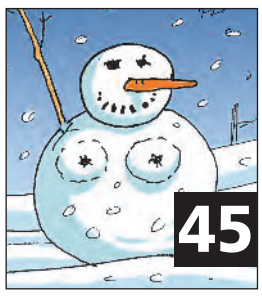

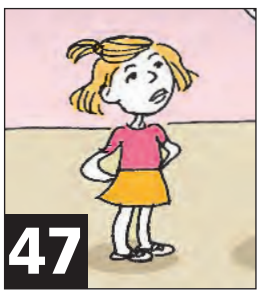

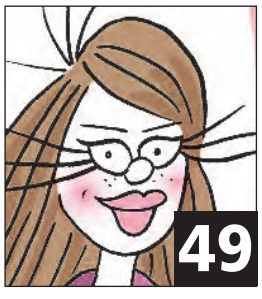

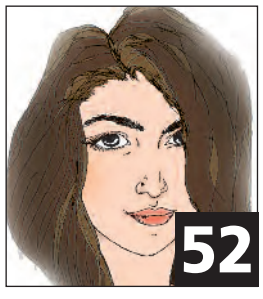

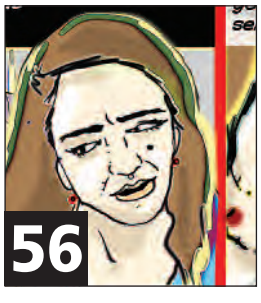

BAYAN YANI

Mart 2015-03
Aylık yaygın süreli
yerel yayındır

BD Basın Yayın Tic. Ltd.
Şti. adına
Sahibi ve Yazışleri Müdürü
Tuncay Akgün

Renklendirme Editörü
Fikret Özdemir

Tasarım
Mehmet Ferit Alanman

Satış Müdürü Şener
Küçükkaptan

Abonelik Asiye Uludağ
(0212) 249 91 13

ADRES: Firuzağa Mahallesi Defterdar Yokuşu No:
19/1A Cihangir-Beyoğlu/IST **TEL:** (0212) 292 9450
FAX: (0212) 251 5754

BASKI: LeMan Ofset **Tel:** (0212) 858 00 93
DAĞITIM: DPP A.Ş.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bayan Yanı Tarsus, Mersin'de...

Özgecan

cinayetinin ardından Tarsus'taki havayı değerlendirdik, tanıklarla ve sokaktaki insanla görüştük.

Aslında yazacak, söyleyecek hiçbir şeyim yok. Susmak, susma hakkımı kullanmak istiyorum ama editörüm Tuncay Akgün ve işim buna izin vermiyor. Ben, pazar yerine dönmüş dergide çizecek bir masa ararken kendime, kimbilir nerede kaç kız öldürülüyor, kaçı tecavüze uğruyor. *Künyen çizileli kaç yıldız uçtu, kaç ayva sarardı, kaç kız sevişti** dizeleri geliyor aklıma..

Dediğim gibi, Özgecan Aslan cinayeti sonrasında bir süre haber okumak, cinayetin detaylarını öğrenmek istemedim, kaçmak istedim ama kaçamadım, her şeyi okudum. Mersin'de olduğum halde, aileye başsağlığına gidemedim. Bunun hoş olmadığını biliyorum ama yapacak gücü kendimde bulamadım. O yüzden sizlere aileden bir iki kelam getiremedim. Her yerde bu konuşuluyordu, tanıdık tanımadık herkes şoke olmuştu. Bakkala ekmek almaya gitsem yeni bir detay öğrenip geliyordum. Konuştuğum hiçkimse uyuyamıyordu. Herkes çok üzgündü. Erkekler ağladıklarını itiraf ediyorlardı. İnsanların sadist duyguları kabarmış, yolda sokakta herkes katillere yapmak istediği işkencelerden bahsediyordu.

Ben de katillere çok kızgındım. Bir insanın başka bir insanın ellerini kesmesi, onu yakması benim aklımın alabileceği şeyler değil. Üstelik katilin bize çok yakın oturduğunu öğrendiğimde, yaşadığım şok yüze katlandı. Hayatın çok boktan olduğunu düşündüm ve yaşama sevincimi kaybettim. Belki de Özgecan'ı ordan oraya taşırlarken ve nasıl yok edeceklerini planlarlarken evimiz önünden geçmiş olabilecekleri, benim o an kimbilir neyle meşgul olduğum vs.. ve keşke yardım edebilseydim onu kurtarabilseydim düşüncesi..

Belki katillerle yolda yürürken çarpıştık, belki bankada aynı kuyruğa girdik, belki kullandığı otobüse bindik. Bu düşünceler insanı delirtiyor. Tarsus ve Mersin'deki ağır havanın sebebine bu duyguların da katkısı var diye düşünüyorum.

Büyük şehirlerdeki tehlikelerden daha uzak olduğumuzu düşünüyor, herkese olmasa bile bir çok insana hala güveniyorduk. Çünkü böyle şeyler hep uzakta olurdu. Bu olayla güvenimiz yaralandı, korkularımız tavan yaptı. Üstelik 1 değil tam 3 kişi.. Birisi ne yapıyoruz biz ya demeden.. Durun bu böyle olmaz diye frenlemeden, birbirine arka çıkan 3 kişi.

Biz adalete inanmak istiyoruz ve evlerin kapısında kilit olmayan günleri (yetişemesek bile), insanlara güvenmeyi, iyi niyeti, dostça gülümsemeyi çok ama çok özlüyoruz.

**Ahmed Arif - Kara*

İpek Özsüslü-Tarsus / Mersin

Yakın bir tanık anlatıyor:

– Tanıklığım ilk gözaltına alındıkları gece başladı. Serbest bırakılmak üzereydiler. **Bırakmamak için elimizden geleni yaptık**. Bir suça karıştıklarından emindik. Olayı aydınlatabilmek için Adana Emniyeti, Mersin Emniyeti ve bölge hastanelerinin tamamını aradık. Ancak kesin kanıt olmadığı, zanlıların adresleri belli olduğu ve yapılması gereken her şey yapıldığı için serbest bırakmak zorunda kalındılar. Yasalar böyle.

– **Baba Necmettin Altındöken şokta, hatırlamıyorum diyor. Açılmadı.**

– Diğer ikisi gayet sakinler.

– **Hastaneye götürüldüklerinde, sabrı taşan bir vatandaş, saldırmak için kolundaki serumu çıkarıp koştu.**

– **Şimdiye dek çok ölüm haberi verdik, ama en zoru buydu**. Gözyaşlarımızı tutamadık. Yüzünü aileye göstermeme konusunda herkes hemfikirdi; neyse ki gösterilmedi. Teşhis kıyafetleri aracılığıyla yapıldı. Hiçbir aile evladını o halde görmemeli.

– Suphi Altındöken babasını korumaya, aklamaya çalışıyor. Suphi daha önce eşini ve babasını dövmüş. Karakolda kayıtları var, ancak şikayetçi olunmadığı için sabıkaya işlenmemiş. Karısı saf bir kadıncağız ve şokta. Küçük bir oğlu var.

– **Suphi Altındöken'in Özgecan'ın kendisine 100 lira verdiği yönündeki ifadesi yalan.** Aile kızın cebinde kaç lira olduğunu biliyor. O kadar parası yok.

– **Suphi 2 gün Tarsus sokaklarında, şehir merkezinde; elini kolunu sallaya sallaya geziyor. Aramanın daha fazla detaylandırılması gerekirdi.**

– Yakalandığı sırada jandarma kimliğini göstermek üzere elini cebine atmış, Suphi'nin cevabı: **"Tamam abi, aradığınız adam benim"**

– Bu , **"canavarca hislerle adam öldürme"**dir. İfadesinde belirttiği gibi henüz yaşıyorken ellerini kesmiş. Nasıl oldu deyince, takır takır anlatıyor, zorlanmadan alınan tek ifade Suphi'ninki.

– Fatih Gökçe ifadenin yarısında "**susma hakkımı kullanıyorum**" dedi. Avukat kuzeni onu yönlendiriyor. Beni zorladılar , ben geldiğimde olay bitmişti diyecektir.

– **İlk suçları olmadığı izlenimine kapıldık**. İğne deliği kadar bir ipucu olsa o vadiye çevrilirdi, **ama delil yok**. İnsanlara karşı vicdani sorumluluğumuz var.

– **Suphi'ye deli raporu almaya çalışacaklar**. Deli olan bir insan bunları yapamaz, planlayamaz. Bu adam rapor alabilirse, herkes almaya çalışır. **Rapor almasının önünün kesilmesi lazım.**

– Suphi Altındöken geçmişte de müşterilerle tartışmış.

– **Cezaevinde yaşatmazlar** tarzı beklentiler geçmişte kaldı. Koğuşa konmayacaklar. Bundan 20 yıl önce olsaydı, ilk mahkemeye sağlam çıkamazlar, daha koğuşa konarlarken gardiyanlar tarafından hangi suçtan girdikleri ilan edilir, tüm koğuş tarafından cezaları kesilirdi. Bazı yasalar değişti, iyileştirildi, ama insanımızın bir kısmı bunları haketmiyor.

– **TOK minibüslerinde neden kamera sistemi yok? Neden gps takip sistemi yok?** Olmalıydı.Yolculara nasıl davranılıyor, kim iniyor, kim biniyor takip edilmeli. Eshab-ı Kehf ve Hayvanat Bahçesi civarında da mobese yok. Bu da suçları artıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Suphi Altındöken ve Necmettin Altındöken'in komşusu anlatıyor:

Lanet olsun demek istiyorum. Canilik. Hayvan desem hayvana ayıp olur. Necmettin sapıktı zaten. Eskiden ailecek görüşürdük. Eşinin adıyla hitap edip "nasıl, iyi mi?" diye sorduğumda bana, "sen benim karımın adını nerden biliyorsun, niye soruyorsun?" diye çıkışmıştı. İnsanın fikri neyse zikri de odur. Onun içi kötüydü, kötü niyetliydi. 6-7 ay önce buraya eli yüzü temiz iki genç gelip Necmi'yi sordu. Hayırdır niye arıyorsunuz dedim. Öğrenmeden adresini vermek istemedim. "Yeğenimi evlenme vaadiyle kandırmış, ortadan kayboldu, telefonlarımıza çıkmıyor" dediler. Suphi de bu mahallede büyüdü. Babasından beklerdim ama Suphi'den beklemezdim.

Başka bir komşu:

Şoktayım, kanım dondu. O gün bugündür uyumuyorum. Hepimizin kızı olabilirdi. Sadece selamımız var, konuşkunluğumuz yoktu.

TOK çalışanı Okan:

8 yıldır gerek muavin gerek şoför olarak hizmet vermekteyim. Türkiye Cumhuriyeti'nin en eski kooperatiflerinden biridir. Özgecan kardeşimizin vefatından dolayı herkes gibi bizler de çok üzgünüz. Normal halka göre biz daha yaralıyız. Hem kardeşimiz öldü, hem ekmeğimizden olduk. 112 otobüsçü kardeşimizin katille aynı kefeye konması bizi rahatsız ediyor. Tarihimizde böyle bir olay yok. Bu olaydan önce bayanlar inip binerken yardım etmem için bana ellerini uzatıyorlardı ama bu olaydan sonra artık insanlar tedirgin oluyor. Suphi ile samimiyetim yoktu. Psikopat görünümlüydü, olay çıkaran bir insandı. Bu olay herkese mal edilmesin.

Deniz anlatıyor:

Bu olaydan önce TOK otobüslerini kullanıyordum. Hiç araçta yalnız kalmadım ama rahatsızlık hissettim. Dikiz aynasından bakışlar, parayı bahane ederek, şaka yollu muhattap olmaya çalışıldığını hatırlıyorum. Bütün otobüslerde oluyor böyle şeyler. Çok üzgünüm. Onun yerinde ben de olabilirdim. Bir şey değişeceğini sanmıyorum. Olan Özgecan'a oldu. Bu olaydan sonra çalışırken, bir beyefendiyle muhattap olurken tedirgin oluyorum, ister istemez aklıma acaba kötü niyetli mi diye geliyor. Kıyafet falan bahane. Aklı başında insan karşısındakini kıyafetiyle değerlendirmez.

Filiz Rüya Budak:

Güzellik ve Saç Bakımı okuyorum ve staj yapıyorum. Çok üzülüyorum, vahşet... Bu olaya tepkisiz kalan insanlara inanamıyorum. Toplantı ve çağrılara çok az kadın geliyor. Hepimizin başına gelebilir dedikleri halde, kendi başlarına gelmeden tepki vermiyorlar. TOK'lara binmeyeceğim. Daha önce de rahatsız oldum bakışlarından. İnsan düşünüyor acaba bende bir tuhaflık mı var? Acaba bir yerim mi açık? İnsan utanıyor, para uzatıyorsun resmen elleriyle taciz ediyorlar. Aynadan dikizliyor, inerken "Aman Allahım!" diye laf atıyor. Şikayet edeceğini söylediğinde de git Allahına kadar şikayet et dendiğine ben tanık oldum. Tok'ları belediye alsın. Sokakta da erkekler çok rahatlar. Kızlar sesini çıkaramıyor. Yarın bir gün unutulmasın bu olay. İdam bu adama ödül olur. Hepimizin canı yanıyor. Ailesine başsağlığı diliyorum. Sadece mini etekliye taş atılması da çok yanlış. Türbanlı da altında ne var acaba diye tacize uğruyor. Özgürlük yok. Mini etek giydiğimde korkuyorum. Kadınlarımız dahi mini etekliyse her şey müstehak diye düşünüyor. Bu ilkel düşünceyi kafanızdan atın. Zorunlu din dersi yerine vicdan dersi, insanlık dersi verilsin.

İsmini vermek istemeyen bir esnaf anlatıyor:

İnsanlık dışı bir şey. Canilik. Olayın olduğu gün Suphi geldi, yanlış hatırlamıyorsam pet bardak ve kola aldı. Çok soğukkanlıydı, böyle bir şey yaptığını bilseydim burada kendi ellerimle etkisiz hale getirir, polise teslim ederdim. Çok üzgünüm, hala etkisinden çıkamadım. Cezaların ağırlaştırılması lazım. Caydırıcı olması lazım. İnşallah yalan dolanla rapor alamaz. Eşine şiddet uyguluyormuş, zaten kadının yüzünün güldüğünü hiç görmedim. İnşallah gereken cezayı alırlar.

Mehmet Debbağ (Özgecan Aslan'ın komşusu):

Çok iyi tanıyorum hanımefendi, saygılı bir kızdı. İnanın 4-5 gün kendime gelemedim, hüngür hüngür ağladım. Şerefsizi benim elime verse-lerdi; onu diri diri yakacağımı beyan ediyorum.

Nermin:

Çok acı bir olay. Günlerce kendime gelemedim ve uyuyamadım. Tok otobüslerine binmiyorum artık. Zaten yolculara çok kaba davrandıklarına defalarca şahit olmuştum. Bir kadının özgürce dolaşma hakkı elinden alınamaz. Bu tür olaylarda kadının "o saatte sokakta ne işi vardı" ya da "üstünde ne vardı" tarzı yaklaşımlarla

suçlu konuma getirilmesini kınıyorum. Umarım Özgecan'ın katilleri hakettikleri cezayı alırlar.

Fikri Altın anlatıyor:

Tarif edemeyeceğim kadar üzgünüm. Biz Arap Alevisiyiz. Bugün bir arkadaşım Özgecan için "bizden mi?" diye sordu. Şöyle söyledim: Kalbimiz yandı. Ne fark eder ki?

Bir çocuk kalmıştı ya annesiz
Yada bir anne,evlâtsız kimsesiz
SIZI SIZI SIZI
Kısaca şiddetten kanayan yaralar
Ya;göğe savrulan feryatlar
Neden kimse duymuyordu
Artık hayatlar değişmişti
Ne günlere kaldık diyen büyükler
Sakın sokakta yabancılarla konuşma diyen ebeveynler vardı
Toplum içinde herkes birbirine
Korku dolu gözlerle bakıyordu
Kim katil kim tecavüzcü
Suratından anlaşılmıyordu
Bence oturup bir düşünün erkekler
Nereye gidiyorsa bu uçkurlarınızın sonu
Düşüncelerinizde;adam gibi adam
Yada soyunuzda kalmadıysa
Mertliğin eseri
Sizleri de yakıp yıkmalı
Bir vahşete değil elbet
Bin vahşete kurban etmeli...

SEMA ÇİMRİN/Tarsus

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

#sendeanlat

İpek Özsüslü

6. sınıfta voleybola sarmıştım... Okul takımının elemelerini kaçırmış, bir kulüpte antrenmanlara başlamıştım.. Hocamızın lakabı ayıydı.. Çok sinirliydi ve çam yarması gibiydi..

KALDIRIN KIÇINIZIII!.. DAANAAALAAR! GÖSTERTMEDİK Mİ BU HAREKETLERİ SİZE HAAAA! GÖSTERTMEDİK MİIII!..

A takımda oynayan kızlara tekme bile attığı oluyordu..

GÖSTERTMEDİK Mİ HAAAAA GÖSTERTMEDİK MİIIII!

Kurbanlık koyun gibi sıranın bana gelmesini bekliyordum.. Her antrenmana gidiş işkence olmuştu.. Acaba bugün sıra bana mı gelmişti.. Ve o gün gelip çattı..

NİYE KOŞMUYOSUN LAAAAN!!" ZATEN 250 GRAMSIN, NİYE KOŞAMIYOSUN??!!

HOCAM ŞEYY... BEN...

?!?

CEVAP VERME LAAAAN CEVAP VERMEEEE... Bİ DE CEVAP VERİYOR!!!"

Hayatımda ilk defa zümzük yemiş, çok içerlemiştim.. Diğer kızların onu böyle kabullenmiş olmaları da çok canımı sıkmıştı..

BOŞVER... O BÖYLEDİR AMA SEVER...

Çıkışta hangi akla hizmet ettiysem hocayı durdurdum veee...

HOCAM HİÇ DEĞİLSE BİZE CEVAP HAKKI TANIMALISINIZ ...

?!?

dedim ve eve gidip korkuyla beklemeye başladım.. Derken ev telefonu acı acı çaldı.

EVET HOCAM... İPEK Mİ... BEN Bİ KONUŞAYIM KENDİSİYLE...

GÜP GÜP

KIZININ DİLİNİ YA SEN KES YA DA BEN KESİCEM DİYOR. NE OLDU... NE DEDİN?..

YEEEAAAA! BEN Bİ DAHA GİTMİYCEM BIRAKIYORUM VOLEYBOLU!!!

Babamın dilimi kesmiyeceğini bildiğimden gitmedim.. Böylece voleybol kariyerim henüz başında bitti..

BAŞKEEET!

İlerleyen yıllarda lisedeyken bizim okulun yoluna bir sapık dadanmıştı.. Büyük sınıflardan bi kızın önüne porno dergi atmış kızı şoka sokmuştu..

SAPIIK!

Bana da şu iğrenç soruyu sormuştu..

SEYİN NE RENK?

ANNENE SOOOR!

İpek ©

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kadın Kadının Kurduysa Erkek Erkeğin Kuzusu mu Olur?

Buket Uzuner

İyi de sormazlar mı hiç adama: 'Koskoca üç semavî dinin yeryüzündeki ilk iki insan kabul ettiği Âdem ve Havva'nın çocukları; hani kardeşi Hâbil'i i öldüren Kâbil erkek değil miydi?' diye. Tarihteki ilk kâtil olarak kabul edilen Kâbil bir erkek değil miydi? Bildiğimiz kadarıyla Âdem'le Havva'nın kızları birbirlerini öldürmediler... E, hani kadın kadının kurduydu? Daha dünyadaki ilk üç erkekten biri, hem de öz erkek kardeşine ne yaptı o zaman? Peki, o halde şu 'kadın kadının kurdudur' meselesi nereden çıkmış? Eğer yalansa neden bazılarımız kuşaklar boyu hâlâ bunu tekrarlamakta ısrarlı acaba?

Biliyorsunuz, Türkiye'de doğmuş ve büyümüş kızlar, aynı ülkede kendilerinden önce doğmuş kadınlar tarafından hayatları boyunca en az bir kere şöyle uyarılırlar: "Aman kızım dikkat et, kadın kadının kurdudur!" Genç kızların başına gelecek ve/ya gelmiş olan kötülük kaynağının sanki kaçınılmaz biçimde kendi cinsiyeti olduğundan son derece emin olan bu zihniyet, Hâbil ve Kâbil'den başlayarak hem etik hem de biyolojik açıdan yanlış, eksik ve yalandır. 'Kadın kadının kurdudur' saptaması kadınların birbirine kötülük yapma eğilimi ve/ya güdüsünün onun doğasında- popüler deyişle fıtratında- bulunduğu anlamına gelen bir keskinliktedir. Oysa gerçek öyle değildir; çünkü bu deyişin aslı: Homo homini lopus' tur ve Latince bir atasözü olup, 'İnsan insanın kurdudur' demektir.

HOMO HOMINI LOPUS. Elbette öyledir. İnsanın insanın kurdu olduğuna, 'yalan!' diyecek bir kişi bulabilir misiniz? Biz insanlar (Homo sapiens) yeryüzünde belirdiğimiz ilk günden başlayarak, açgözlülük ve kibir yüzünden sadece kardeşlerimize değil, kaynakları paylaştığımız diğer bütün CAN(lı)lara ettiğimiz zulüm ve kıyım konusunda 'İnsan insanın kurdudur'u bile çoktan solda sıfır bıraktık. Bizim zalimliğimiz ve bencilliğimiz nedeniyle yeryüzünde bütün canlılara yetecek olan su, toprak, hava yok oluyor. Orman, bitki ve hayvan varlığı kayboluyor. Bitiriyoruz dünyayı! Duydunuz mu, kendimizle beraber bitiriyoruz kapatıyoruz bu cennet gezegeni, siz hâlâ tutmuş 'kadın kadının kurdudur', yani: kadın kadına düşman, kadın kötü doğar, diyorsunuz ve komik oluyorsunuz. Neden böyle diyorsunuz, biliyor musunuz? Tarih boyunca dayanışmasından korkulan, birbirlerine destek vererek üzerlerine yapılan baskıyı kırıp, özgürlüğüne kavuşacağından endişe duyulan insan guruplarını bölmeye çalışılır da ondan. Siz hâlâ 'kadın kadının kurdudur' sananlar, sizin kulağınıza hoş gelmeyecek ama sözünüz aslında 'iti ite kırdır'manın yoludur. Tıpkı 'grev kırıcılığı' gibi. Amerika'da siyah/zenci mahallelerinde bir zamanlar hiç bitmeyen kavgalar , 'siyah siyahın kurdudur' deyiminden sonra mı, önce mi başladı dersiniz?

Ben hayatımda; hem yurtta hem de yurtdışında yaşarken ve hâlen, en büyük desteği kadınlardan aldım. Kadınlardan kötülük de gördüm elbette. Fakat kötülük, kıskançlık ve intikamcılık duygularını tarihteki ilk kâtil erkek olduğu için sadece erkekliğe yüklemek ne kadar yanlışsa, kadınları insan saymamak da öyledir. Evet, başından beri bunu diyorum işte! İşin özü bu: kadını insanlık kavramından ayırmak, haremlik anlayışına hapsetmek, birbirini yiyen kurt içeriğine sadece dişiliği koymak! Ama artık bitiyor. Çünkü biz kadınlar artık hem Latince öğrendik, hem Kâbil'in cinsiyetinden haberdar olduk, hem de birbirimizle dayanışmaya daha çok önem veriyoruz. Çünkü inanıyoruz ki, yeryüzünü, içine battığı bu pislikten ancak kadınların tabiata ve iyiliğe yatkın dişi zekâsı temizleyebilir... Sembolik '8 Mart' nedeniyle kız kardeşlerimizi kucaklarken, insankızlarının dostu erkekleri de değerli halk ozanı Neşet Ertaş'tan bir alıntıyla selamlıyorum: "Kadınlar insandır, bizler insanoğlu."

"Kapitalizmin bile kendine has bir hukuku vardır, bizde o bile yok"

Adalet Ağaoğlu

"Kadın hakları mücadelesinin ve kadınların özürleşmesinin savunucusu oldum yıllarca. Kitaplarımda taşralı kadınların ezilmesini anlattım. Özellikle feministlerin taşralı kadınları anlamasını istedim. Erkek egemen bir geleneğimiz var. Yeni bir gelenek oluşturmak zorundayız. Anlatarak ve anlayarak yapabiliriz bunu. Şiddet şiddetle çözülemez. Kapitalizmin bile kendine has bir hukuku vardır, biz de o bile yok. Yeni ve demokratik bir anayasa şart. Ben bu anayasanın peşindeyim. Eşitlik de demokratik anayasanın içine dahildir zaten. Şimdi iki gündür Özgecan'ın haberlerini izliyorum. Üzülmemek, tepki göstermemek mümkün mü? Kelimenin tam anlamıyla vahşet. Caydırıcı yasalar olmalı ve uygulanmalı. Temelde ise erkek egemen gelenek değiştirilmeli."

**Hastalığı nedeniyle bu aralar yazı yazmakta zorlanan Adalet Ağaoğlu ile telefonda konuştuk. Yazamasa da son yıllarda kadına yönelik artan şiddete karşı söz söylemek istedi.*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

OKSSHK...

HADiii... HADİ AÇIN ŞU KAPIYI YAAA...

EVDE DEĞİLLER GALİBA. ŞU ANAHTARI BULURSAM Bİ HAMLEDE İÇERİ GİRMEM LAZIM. POTANSİYEL OROSPU ÇOCUĞU BELLİ BEKLİYO...

ÇIKIR ÇIKIR

1-2 üç!

FIKIRT

NAAPTIĞINI ZANNEDİYOSUN SEN BE EVİMİN KAPISI LAN OROSPU ÇOCUĞU!

NE DEDİN SEEN!

OROSPU ÇOCUĞU SKTİR GİT DEDİM İMDAAAT!..

İMDAAAT!

ŞİMDİ GÖRÜRSÜN SEN OROSPU ÇOCUĞU!..

ANAMA KİMSE OROSPU DİYEMEZ LAAN!

CIIIK CIK CIK CIK CIK!

LAAPS

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Travma

Betül Yılmaz

EEEGH YETER BE! BEN İSTEMEDİKÇE KİMSE BANA DOKUNAMAZ! AAAL!

AAH!

BU OLAYDAN SONRA UZUN Bİ SÜRE EVE YALNIZ GİRİP ÇIKAMAZ OLDUM... O KADAR ÇOK KORKTUM Kİ AİLEME OLAYDAN BAHSETMEDİM. ONLAR DA KORKUP BENİ KISITLAMASINLAR DİYE...

İVEK KİVEK!

ÜZERİNDEN YILLAR GEÇMESİNE RAĞMEN BANA Bİ PARANOYA KAZANDIRAN BU OLAY YÜZÜNDEN HALA YALNIZ EVE GİRERKEN ARKADAN BENİ TAKİP EDEN BİRİ VAR MI DİYE BAKARIM...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Dişi ve Erkek Sırtlanlar, Dişi ve Erkek Ceylanlar

Sedef Ecer

Hayvan belgesellerinde, uzaktan teleobjektifle çekilen ceylanlar gibiyiz hepimiz. Bir yere yerleşmeden önce endişeli gözlerle etrafı iyice kolaçan eden, havayı koklayan ve sırtlanların varlığını hissettiği anda tabanları yağlayan ürkek ceylanlar gibiyiz.

80'li yılların ergenleriyiz, "karşının kızları"yız, 115A-122-124 otobüslerin ceylanlarıyız. Mesafe uzun: Bazen Taksim-Bostancı, bazen Mecidiyeköy-Kadıköy yapıyoruz. Etrafı kolaçan edip "bayan yanı" yer seçmeyi, nereye kıçımızı yaslayacağımızı, hangi adama yaklaşılmaması gerektiğini öğrenmişiz çoktan. Memelerimizi ve kalçalarımızı sağlama alamıyorsak eğer, orta yaşlı bir kadını gözümüze kestirip onun karşısında durmamız gerektiğini de. Olur a, arkamızdaki sürtünürken çok fazla azarsa işe yarar diye. Bir arkadaşımız anlatmış, iki teyze bir keresinde ortalarına alıp korumuşlar onu. En kötü ihtimalle karşımızdaki kadının bir bakışından destek alırız diye hani.

Otobüslerdeki "sürtünücü"lere "fortçu" deniyor o zamanlar. Liseli kızların (ve hatta erkek çocukların) otobüslere ve Ford minibüslere binişini kollayıp, o kıymetli oralarını belimize, kalçamıza, kolumuza, kısacası denk gelen organımıza yaslayan, genellikle 40 yaş üstü adamlar bunlar. Alışığız onlara. 115A-122-124 yolculuklarımızın sıradan bir parçası olmuşlar artık. Ertesi gün dalgasını bile geçiyoruz, "Fortçu var mıydı dün?" deyip taklit ediyoruz okuldan kızlarla.

Her vasıtada var bu fortçulardan. Yok zannettiğimiz anda kalabalığın içinde birden bitiveriyorlar yanımızda. Biz nasıl ürkek ceylanlar gibi onların kokusunu alıp kaçıyorsak, onlar da sırtlanlar gibi bizim kokumuzu alıp saldırıveriyorlar. Arkadan dolanıp şeylerini sürtmek, kurban farkettiği an arkalara ilerleyip yok olmak, olay büyürse "Yer mi var ki, nereye gideyim?" diye üste çıkmak, bazen cevap vermeye bile tenezzül etmeyip pis pis sırıtmak, iş çok büyürse otobüsten aşağı atlamak konusunda uzmanlar. Her akşam okuldan dönerken en az bir fortçuyla muhatap oluyoruz muhakkak. Az taciz ederlerse dert bile etmiyoruz. Öyle bir-iki sürtünürse sesimizi çıkartmamayı kabullenmişiz zaten. Ruh hastalarından bahseder gibi, "Erkek işte, çüküne hakim olamıyor" deyip geçiyoruz.

Ceylanların ormanda bir hışırtı duyduğunda, içgüdüsel bir refleksle dönüp arkayı kontrol etmesi gibi, bir yerimizde sert bir şey hissettiğimiz zaman şak diye dönüp bakıyoruz. O "arkamızda büyüyen şey" birisinin çantası, şemsiyesi ya da pazar torbasındaki patlıcanı değil de bir yolcunun orasıysa eğer, ters bir bakış atıyoruz. O da eğer "efendi adamsa" hemen çekiliyor. Yazılı olmayan ama herkesin bildiği bir sözleşme bu. Adam sürtünmekten vazgeçiyor, biz de karşılığında susuyoruz. Tacize taviz vermeyi çoktan öğrenmişiz yani çoktan, birer küçük Orta Doğu kadını olarak. Bu kadarcık bir rahatsızlık için rezil olmaya değmez diye düşünüyoruz. Rezalet çıkarırsak rezil olacak olan biziz neticede. Kimseye çaktırmadan intikam almak için yanımızda çengelli iğne de taşıyoruz ama "olsun" diyoruz içimizden, "hazinemize dokunmadıktan sonra azıcık sürtünmüş, nedir ki?".

BAYAN YANI

"Konuştuğum" çocuğun bedeninde bir milimetrakereye bile dokunmamışım o zamana kadar ama tanımadığım onlarca erkeğin orası sürtünmüş vücuduma

Öyle öğrenmişiz. Vajinamızın hemen girişindeki, adını antik Yunan'daki düğün ve gerdek tanrısı Himen'den almış o 2 santimlik deriyi yırtmadıkça tecavüz değil sanıyoruz. Zarımıza dokunmasınlar da, o kadar taciz kadı kızına da yapılır diye susuyoruz.

Yağmurlu bir gün. Yine Discovery Channel'deki ürkek ceylanlar gibi binmişim otobüse. Etrafı iyice kolaçan edip, bir sırtlan yaklaşırsa eğer, bakışından cesaret alırım diye yaşlı bir teyzenin karşısına konuşlanmışım. Köprüden çevre yoluna girmiş otobüs. Arkamda sertlik. "Konuştuğum" çocuğun bedeninde bir milimetrakereye bile dokunmamışım o zamana kadar ama tanımadığım onlarca erkeğin orası sürtünmüş vücuduma. Biliyorum ki beğendiğim bir çocuğun orası bana değerse orospu olurum ama yüzlerce fortçunun orası kalçalarıma sürtünebilir, dert değil. Arkamdaki sertlik sürüyor. Şöyle bir dönüp bakıyorum. Adam oralı olmuyor. Otobüs sallandıkça işi büyütüyor, sertliğini de. Bu kadarına denk gelmemişim hiç. İlk defa bu kadar aleni taciz ediliyorum. Utançtan ölmek üzereyim. Adamın orası büyüdükçe büyüyor belimde. Nefesi boynuma değiyor. Ağlamamak için yutkunuyorum. Tam o sırada bir yer açılıyor, rahat bir nefes ve elime bir kitap alıyorum. İki saniye geçmeden aynı adamın önümde bittiğini hissediyorum. Bu sefer yüzümün hizasında bir hareket başlıyor. Gözlerimi kaldırmadığım için görmüyorum ama ne yaptığını çok iyi biliyorum: Adam tam kafa hizamda çüküyle oynuyor. Zaten çekingen bir kızım, kitabıma gömülüyorum iyice. O cevval, ne istediğini bilen, lafını dinleten kızlardan olmadığım için yerin dibine giriyorum. Tam o sırada karşıdaki kadın geliyor aklıma. Cankurtaran simidi gibi sarılıyorum kadının gözlerine. "Kurtar beni teyze" der gibi bakıyorum geveze gözlerimle. "Yeter ama artık" diye bağırmaya karar verip, kendimi gaza getiriyorum. Becerebilecek miyim bilmiyorum ama en azından karşımdaki teyze durumu anlayıp bana yardım eder diye cesaret buluyorum. Derin bir nefes alıp kafamda hazırladığım cümleyi söylüyorum, sesim doğru düzgün çıkmıyor, kıpkırmızı oluyorum ama olsun: Sesim cılız çıksa bile, susmamakla tacize karşı ilk zaferimi kazanmış oluyorum. Adam ağzının içinde bir şey mırıldanıp uzaklaşıyor. Gururla kadına bakıyorum hemen ama...

Birden çok tuhaf bir şey oluyor. Karşıdaki teyze suratını ekşitiyor ve "Çok ayıp kızım" diyor. "Ben mi yanlış anlıyorum acaba" diye gözlerine dikiyorum gözlerimi: Hayır. Kadın bunu adama değil, bana diyor. Neden diyor, nasıl diyor bilmiyorum ama eminim, kadının gözleri ve sözleri beni suçluyor. Dilini şaklatıyor bir kaç kere, camdan dışarı bakarak söylenmeye devam ediyor. "Bu kızlar da böyle..." gibi bir şeyler duyuyorum. Suçumun ne olduğunu anlayamıyorum ama kadının beni suçladığından eminim. Yerin dibine girmek istiyorum. Ağlamak üzereyim. Otobüs duruyor. Yağmurda yarım saat bir sonraki otobüsü beklemek pahasına da olsa, bu durakta inmek ve yok olmak istiyorum sadece. Görünmez olmak.

Zaman duruyor.

Sonra başka bir şey daha oluyor. Yine acaip bir şey.

Ben tam inmeye davranırken blucin ceketli bir genç hiddetle kadına "Ne diyorsun sen teyze ya?" diyor. "Herif kızı rahatsız ediyor, sen kıza söyleniyorsun!" Sonra Fortçuya dönüyor, "Bana bak, sen hemen in şimdi bu otobüsten" diyor. Ahalinin sinirlendiğini gören fortçu korkup sıvışıyor, blucin ceketli çocuk da bana "İyi misin sen?" diye soruyor. Ilık, duru bir su gibi soruyor bunu. Erkek gibi değil, insan gibi. Ne fortçuyu linç etmeye, ne de o yaşlı kadını daha fazla utandırmaya gerek duyuyor. Onlara da insan gibi davranıyor, bana da. Cellata da, kurbana da iyiliği hatırlatıyor o genç çocuk.

Hikaye bu kadar.

Ben bu hikayeyi size milyonuncu kere tacizcilerden bahsetmek için yazmadım. Onları artık çok iyi tanıyoruz hepimiz. Ben bu küçük hikayeyi o kadınla o genç çocuğu anlatmak için yazdım. "Tacizci erkekler ve buna karşı savaşan kadınlar" olmadığını, tacizci erkekler ol-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Taciz

feyhan güver

duğu kadar, "tacizci erkek çocukları yetiştiren anneler" ve "tacizi onaylayan kadınlar" da olduğunu anlatmak için yazdım. Tacizci erkekler olduğu kadar, "kadına şiddetle savaşan erkekler" olduğunu anlatmak için yazdım. Muktedir erkek "affedersin etek" dediğinde soğuktan titreyerek, kıllı bacaklarıyla gülünç olmayı, hakaret görmeyi göze alarak etek giyip sokağa çıkan erkekler de olduğunu hatırlatmak için yazdım.

Ben erkekleri seviyorum. Çok erkekli bir sülalede büyüdüm. Dedem, iki dayım, iki amcam, babam, iki ağabeyim, kuzenlerim, eniştelerim, sevgililerim, kocam, yakın arkadaşlarım ve oğullarımdan, bu dört nesil erkekten, "hayatımın erkeklerinden" en ufak bir cinsiyetçi lakırdı duymadım. Hiç birisi beni "emanet" gibi görmedi, büyükler ağabeylerimden ya da erkek kuzenlerimden değersiz bulmadı. Erkek arkadaşlarım taciz etmedi. Babam bir erkeğe emanet etmedi beni, ağabeylerim namusuma sahip çıkmaya kalkmadı, kocam işime saygı duydu, seçimlerimi sorgulamadı, çocuklarıma benim kadar baktı, oğullarım kadını asla erekten ayırmadı, kız arkadaşlarını küçük görmedi, sofra kurdu, topladı, ev işi yaptı. Ve annem beni iyi bir koca bulmak için programlamadı, bir mesleğim olacağını hep bildi.

Biz kadınlar, dünyanın tüm cinsiyetçi erkeklerine ayrımcı olmamayı öğretemeyiz. Ama biz, demokrat kadın ve erkekler, ayrımcı kadın ve erkeklere demokrasiyi öğretebiliriz belki. Beraberce.

Sırtlanlar dişi ceylanları yutmasın diye savaşırken erkek ceylanlar da bizle olmazsa eğer, sevdiğimiz erkekleri yanımızda hissetmezsek eğer, inanın bana asla bitmez ceylan yaraları.

Not: "Bayan Yanı" için yazdığım bu küçük hikaye vesile oldu, ergenliğimin fortçuları, Fransızca yazmakta olduğum bir oyunda ("fordiste" diye tercüme ederek, içini trajedi dışını komedi karakteri gibi kurgulayacağım) grotesk şahsiyetlere dönüştüler. Hafızamı tazeleyen ergenlik arkadaşlarım, GS115'in kız ve erkek ceylanlarına teşekkürlerimle.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ÇIKIŞ

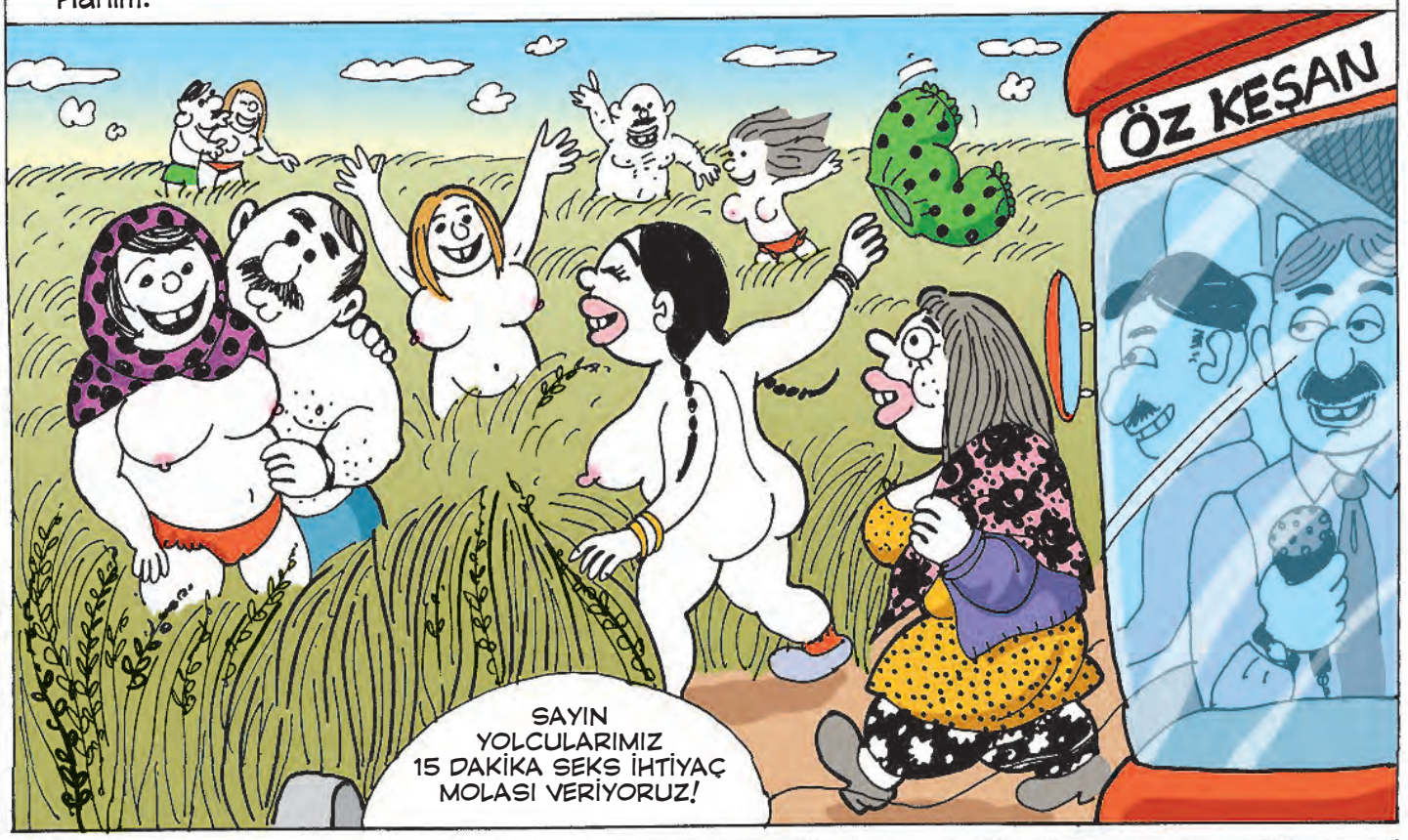

Ramize Erer

Telefondaki kadın sesi öfkeliydi ve resmen beni fırçalıyordu. Tanımıştım, bu bizim gazetenin yazı işleri müdürüydü.

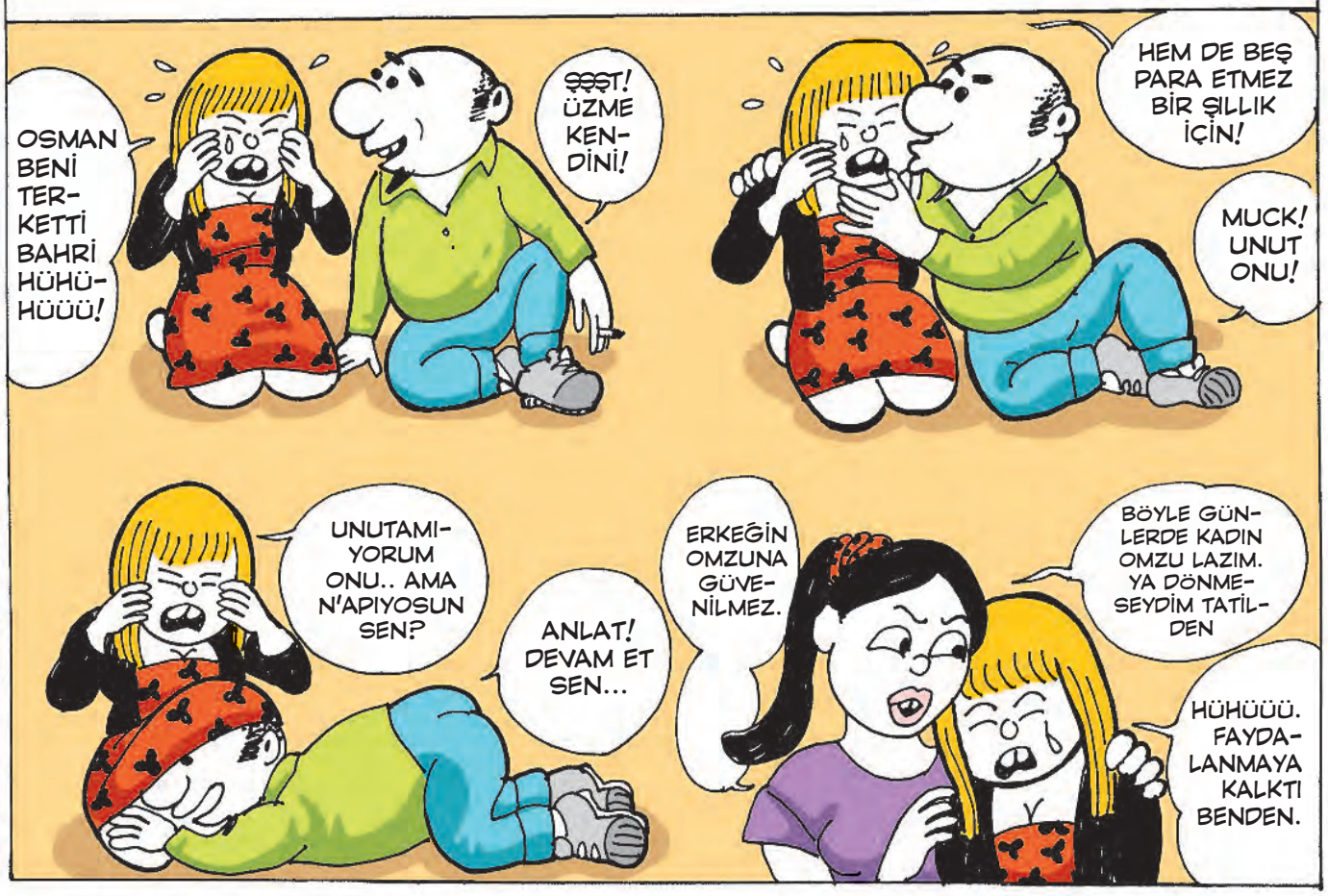
Keşanlılar o sabah gazetede çıkan bu karikatürüme çok alınmışlar. Telefondaki ses gelen faxları okuyordu artarda: Biz pezevenk miyiz? Gelin de tarlaları gezdirelim size Ramize Hanım.

Kendimi yatağa atıp, Keşanlı sürücüler, avcılar, muhtarların ve bizim yazı işleri müdürünün öfkesinin geçmesini beklemeye başladım.

Kesin işten atılacaktım, emindim. Daha önce de aynı şey başıma gelmiş, solcu gazeteden alttaki karikatür yüzünden atılmıştım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Beni yönettiği pazar ilavesine işe alan kadın editör, yayın yönetmenine direnememiş, bir doktorun yazdığı mektup bahaneleri olmuştu.

MÜSTEHCENLİKTEN ATILDIN. GAZETEYİ ARTIK EVİME SOKAMIYORUM YAZMIŞ YAA!

Oysa karikatürlerimi beğendiğini söylemiş, çizmemi ısrarla o istemişti. Neden şimdi korumuyordu beni?

ANLAMIYORUM, BU KARİKATÜRDE MÜSTEHCEN OLAN NE?

Bu sorumla bütün tutuculuğu ortaya çıkmış, baklayı ağzından çıkartmıştı. "Ama sen de, o adamın kafasını ööle kızın eteğinin altına sokmayacaktın" demiş, sonra da eklemişti.

BU SANA HAYAT DERSİ OLSUN RAMİZE...

Dersimi almış, artık kimseye güvenemiyordum işte. Bunları düşünürken Tuncay telefonla gelmişti yanıma.

SENİ GAZETEDEN ARIYORLAR!

Genel yayın yönetmeniydi, sesi keyifliydi.

BOŞVER, ÜZÜLME TEPKİ GELMESİ İYİDİR!

O gün atılmamış ama 12 yıl sonra toptan atılmıştık gazeteden. Bunu da internet sitelerinden öğrenmiştik.

Bazı arkadaşlarımın bu durumu normal karşılaması tuhaftı.

ADAM BİR ŞEY DENEMEK İSTİYOR CİCİM.

Paris'te ve işsizdim. Oysa ben yıllarca bayramlarda, tatillerde hamileyken, lohusayken, kolum kırıkken, oğlumu okuldan almaya gittiğim otobüste bile hep çizmiştim.

6 ay boş oturduktan sonra sömestr tatili için gittiğimiz Alpler'de dergi yapma fikri çıktı. Ben gene herkes kayak yapar, kafelerde keyif çatarken eve kapanıp Bayan Yanı'na çalıştım, mutluydum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yakılmış, Doğranmış, Boğulmuş, Kurşunlanmış Kadınlara Haklarını Anlatmak

Şafak Pavey

Kardeşim Özgecan, bedenin yakılırken yandı yüreklerimiz.. Barbar iştahına direnmişsin o korkunç yaratığın.. Bıçaklarken nazenin bedenini ürkmemişsin besbelli yiğit bir ölüm seninki.. Kelimeler kifayetsiz, kalp öfke yüklenmiş.. Uzandım yatağıma, seni düşündüm başımın üstünde suretin.. Kendini yalnız hissettin mi, soğuk muydu, karanlık mıydı, sorularım tükenmiyor ve sen artık cevap veremeyeceksin..

Her yakılmış, doğranmış, kesilmiş, kurşunlanmış kadın gördüğümde bugüne kadar hep artık yaşamayan kadınlara haklarını anlatmaya devam ettiğimizi düşünürüm. Ölüye tavsiyeler verilen tek ve derin kültür bizdedir. İnsan olmayı öğrenmeye direnen bir lanet erkeklerimizin üstünde...

Kadın sesinin duyulması, kadın kahkahasının cezalandırılması, kadın saçının görülmemesi üstüne süregiden "bağışlanmaz günahlar" döngüsü üstüne hiç konuşamayız. Kadına karşı şiddeti kendisine şiddet uygulanması imkânsız olan kadınlar, kendisine şiddet uygulanması imkânsız olan kadınlara anlatmaya devam ediyoruz ki; bu kurbanla koruyucunun ve katille mağdurun rollerinin karmaşıklaştığı keskin bir kavşak. Herkes aynı anda hareket etmek istediği için bütün çıkış yollarının kapalı olduğu bir meydandan söz ediyorum.

Ve biz kadınlarına kötü davranan, kız çocuklarına ise çok kötü davranan bir ülkeyiz.

Biz sofradaki tavuk budunu oğluna, artıkları kızına vermeyle böbürlenen bir anlayışın topluluğuyuz. Allahtan üretilme biçimindeki pespayelikten artık tavuk yemek makbul sayılmadığından oğlanlara but ayırma imtiyazı iptal oldu.

Yine de bu ürkütücü ve ahlak olarak yutturulan miras; şiddet, cinsel şiddet, ensest olarak kadınlara dönüyor. Buna toplumsal damgalanma da eklenince, suçlu değil, suça maruz kalan kadın günahkâr (suçlu) ilan ediliyor. Bazen günahkârlık bile yetmiyor damgalanmaya, şeytan olarak tanımlanıyor. Biz de günahla suç birbirinin içinde eridiğinden, yasanın değil ruhbanın ne dediği esas alınır. Sayısı bilinemeyen ve her mahallede sürü gibi olan ruhbanların da seviyesi ölçülemez. Kültürden gelen kutsal dokunulmazlıkları ayrıca iktidar eliyle de zırha alınmıştır.

Kimse bu cühelanın Allah adına hayatlarımıza hangi ehliyetle karar verdiğini sormaz, soramaz.. Nasıl ilerlediğimizi anlıyor insan! İllüzyon tutulması hali..

Cinsiyet ayrımcılığı için, her türlü düzenlemeyi en katı biçimde yerleştirip; kadınların kendi gelişmelerine itiraz eden bir beyin yıkama içinde yetişmelerini düzenleyen iktidar sistemini kurup, koruyup, kollayıp ardından da her türlü kadın sözleşmesini imzalamak hatta BM Kadın ünitesini İstanbul'a taşımak gibi kozmetik vitrin koymak.. Nasıl eğleniyorlar farkında mısınız? Şakanın bu türü sadece Ortadoğu'ya özgüdür.

Oysa kadının başına gelenlere karşı, kozmetik aldatmaca niyetiyle BM salonunda değil, yönettiğiniz ülkede ayağa kalkmalısınız.

Kızı doğunca utanan, oğlu doğunca kendi çöplüğünde cinsiyetsiz valide sultan unvanıyla kabaran kadınlar yetiştiren kafadan söz ediyorum.

Kızın gülmesini, kızın bir erkekle ilgilenmesini, kızın güzel giyinmesini, kızın kimseye sormadan kendi yolunu çizmesini günah, suç ve şeytanlık olarak algılayan ve bu algıyı canlı tutmak için iktidarla fingirdeşen kadından söz ediyorum.

Onu yolunun yol olduğuna ikna etmeden kadına özgür kahkaha, özgür giyinme, özgür dolaşma, özgür eğitim, özgür doğurmama hakkı, karşı cinsle sağlıklı arkadaşlıklar kurma imkânı sağlanabilir mi?

Bayan Yanı'na yazıyorum biraz mizah katayım dedim ama yanan bir genç kız bedeni gözlerimi düğümleyince bilgisayar çalışmadı.

Bence İsyan Olmalı!

Banu Güven

Son zamanlarda pek konuşmak gelmiyor içimden. Canım fena sıkkın. Nasıl olmasın? Özgecan'a yapılanla, Hüsne'ye yapılanla, Manisa'da adını bilmediğim kadına yapılanla birlikte insanlığın en dip noktalarına sürüklendik. Çok karanlık bir yere. Karanlığını ve kötülüğünü tam anlayamadığımız bir yere.

Özgecan'ın karşısına çıkan uğursuzlar, Münevver'in de acısını bir daha yaşattı bize, Sema'nın da, Ayşe'nin de, Pippa'nın da, Güldünya'nın da. Saymakla bitmedi hayattan sökülen kadınlar. Adını hatırlayamadıklarım da oldu tabii, fena oldum. Böyle böyle binlercesi katledilmiş, hepsi kardeş olmuş. Hepsini düşündüm ama. Yüzlerini bilmesem de, adlarını hatırlamasam da...

Canım N.Ç.'yi de düşündüm elbette. Onun yaşadıklarına ve ona bunları yaşatanların cezasız kalmasına duyduğum isyan yüreğimi dağladı. Çocuk yaştakilerde "rıza" arayan erkek hakimlere duyduğum öfke içimi kavurdu.

#sendeanlat çağrısını duyup sessizlikten, kendini suçlamaktan kurtulanların anlattıkları yeryüzünde bütün kadınların ne kadar ortak deneyimler yaşadığını anlattı. Ta çocukluklarından başlayarak. Anlatmak kuşkusuz iyi geldi bazılarına, bazıları da anlatma cesaretini hala bulamadıkları ya da zar zor gömmeyi başardıkları yerden çıkmalarını istemedikleri travmalarıyla karşılaştı yine. Farkında mısınız bilmiyorum ama, kadınlar olarak topluca yaraları açıp iyileştirme halinde bulduk kendimizi. Teker teker ama hep beraber. Tacize uğramadığını söyleyen tek bir kadına rastlamadım.

Protestolar yürüyüşler yapıldı ama benzer haberlerin ardı arkası kesilmedi. Yayın bitince masadan kalkamaz oldum bir süredir.

Hemen her gün peş peşe verdiğim birkaç kadın cinayeti haberinin ardından, başka habere geçemez oldum. Bazen haber metninde önüme gelen "kimliği belirsiz bir kadın cesedi bulundu" ifadesini, eskiden yaptığım gibi "kimliği belirsiz bir kadının cansız bedeni bulundu" ifadesine de çeviremiyorum artık. İnadıma, şimdi sadece "bir kadın bulundu" diyorum. Ölüme dair kelimelerle kadını yan yana getirmek istemiyorum artık. REDDEDİYORUM!

Bizim yayınlarda haber bloklarının arasına bir ayırıcı olsun diye "jingle" dediğimiz müzikli, kısa, hareketli grafikler girer. Konudan konuya geçiş rahat olsun, izleyici bir nefes alsın diye. O da bir işe yaramıyor.

Bazıları gencecikler, ama benden büyük ölüyorlar. Küçücükken evlendirilip ya da evdeki baskıdan kaçmak için evlenip, beterine yakalananlar... Bu arada çocuk sahibi olanlar... Hayalleri şiddete esir düşen, psikolojik ve fiziksel işkence yaşayanlar... Bu arada çocuğunu büyütenler.. Dayanamayıp özgürlüğe adım atma cesaretini gösterdiklerinde kabustan bir türlü kaçamayan ve bir kaldırımın üzerinde, herkesin gözü önünde can verenler. Hepsinin güzel fotoğrafları olsa, güzelce güldükleri fotoğrafları, ben de onları versem isimlerini söylerken. Ölümlerine inat. İçimden bu geçiyor.

Haberlere hakim olan o mekanik dil de beni kızdırıyor. Ajanslarda her haberin aynı şablonla yazılmasından söz ediyorum. Kadın otopsiye yapılmak üzere Adli Tıp'a gönderilir. Herkesin gözünün önünde cinayeti işleyen "katil zanlısı" tutuklanır. Ajans adamın adını niyeyse açık geçmez. Ben de bunların hiçbirini aynen okumak istemem. Okumam. "Adamın adı böyle baş harfleriyle verilmiş niyeyse" derim, katilse "katil" derim.

"Kadın Cinayetlerini Takipteyiz" deyip de bunları anlattıktan sonra, jingle falan ne fayda? Kalıyorum orada işte. "Ukrayna'da bu oldu, Ankara'da şu" diye devam edemiyorum. Ağzımı açtığımda, bir sonraki haberin ilk cümlesinin ilk sesi çıkmıyor işte. Onun yerine saniyelik bir tıkanma duygusu oluyor. Bazen daha uzun da geliyor. Ses yerine önce sonra bir nefes çıkıyor ağzımdan. Yapacak şey yok. Yayın bu. Bir haber bülteni. Sesim çıkıyor sonra mecburen.

İzleyiciye bu durumu anlatmak zorunda hissediyorum kendimi bazen. Herhangi bir açıklama yapmadan başka bir habere geçmek, o hadiseyi, o hayatı ve alınışının kısa hikayesini geride bırakmak saygısızlık gibi geliyor.

Kendisine tecavüze yeltenen adamı öldürdüğü iddiasıyla idam edilen İranlı Reyhane Cebbari'nin annesine mektubunu yayınladığımız gün mesela, çok kötü olmuştum. O mektupta "Toprağın altında çürümek istemiyorum. Gözlerimin ve gencecik kalbimin toprak olmasını istemiyorum" diyordu. Organlarının bağışlanmasını istiyordu. Başkalarının yaşamında var olmaya devam etmek istiyordu. Annesine dik durmasını, onlara dayatılan bu ölüme direnmesini söylüyordu.

O mektubu buraya taşımayacağım. Sonra devam edemezseniz diye korkarım. Merak ederseniz siz girip bakın internette. "Gerçeklerin bazen görünenden farklı olabileceğini" bütün iyiniyetiyle anlatmaya çalışan, ancak suçsuzluğunu ıspat hakkı tanınmayan Reyhane'nin isyanını okuyun. (Yalnız hatalarla dolu olanı okumayın. Doğru mu yazılmış yoksa hatalı mı, okuyunca anlarsınız zaten.)

O haberin sonuna doğru, tutuldum kaldım işte.

Ondokuz yaşında böylesine bir haksızlığa maruz kalan genç kadının o sözlerinin üstüne başka şeylerden, gündelik meselelerden nasıl bahsedilebilirdi ki? Bir insanın, hayatının doğum kadar önemli ikinci anına, ölüme doğru yaklaşırken düşündüklerini dinliyorduk. Daha mahrem ve önemli ne olabilirdi?

İlk kez o haberin ardından özür dileyerek devam ettim, sanırım. Ben izleyici olsam, o haberden sonra televizyonu kapatırdım.

İşte böyle kızlar.

Haberleri peşi sıra veriyorum da, alışmak bir yana, yıllar geçtikçe daha da hassaslaşıyorum. Tersi olmazdı ki zaten. O yüzden bu işi yapıyorum.

Evet, yayın bitince de masadan hemen kalkamaz oldum bir süredir. Zihnimi, bedenimi oradan kaldıramıyorum işte. Bu kadar yıldır, bu kadar kötülük, bu kadar haksızlık anlatmanın verdiği acı var içimde.

Bitsin istiyorum!

"Nasıl olacak bu işler?" derseniz eğer...

Kadını cinsel, siyasal, ekonomik iktidarlarının kısır alanına hapsetmeye çalışan erkeklerin hepsine karşı "İsyan!" diyorum!

Konuştukça ve anlattıkça büyüyecek bir isyan. Ancak öyle iyileşebileceğiz. Belki adamlar da iyileşir zamanla.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

15_Layout 1 02.03.2015 08:54 Page 1

Leyla Gediz

Lohusa

Yeşim'e

Seni ponponundan tanıdım
Paltonun rengi de doğru
Kendini öne veriyorsun yürürken
Annenlerden geliyorsun

Bir poşet çıkardın
Eldiven gibi giydin onu
Yere eğildin kısa
Ve yola devam ettiniz

Sen ve fildırfış köpeğin
Çantanda poşetler
Püsküllü uygarlık
Başka bir gezegende hayat

Dönüp baksaydın bir an
Pencerede beni görecektin
Kucağımda bulmacamla
El sallaşacaktık

Arka 27 Ocak 2015

Defne Koryürek

Refikam, güzel kızım, nasıl da çabuk geçti zaman!

anlatacağım herkesin hikayesidir herhalde, ama sen, benden dinle.

annelik tuhaf şey! içinde büyüyor hayat, mesela. bunu anlatmayı beceren anlatsın, benim kelimelerim yetmez. ama şöyle söyleyeyim, sen benim için öncesi ve sonrasısın tüm zamanımın. en endişeli ben, seninleyim ve en kudretli hissedip kendimi ama en ölümlü hissettiğim de sensin.

annelik tuhaf şey! fevkalade cahil başlıyorsun serüvene. sen gibi bir can, düşünsene, düşüveriyor içine. zaten bu nereye koyacağını bilemeyeceğin gibi bir hediye. içindeyken büyüttüğüne muhabbetin senden başlıyor haliyle. senin halinle. ben ve sen ilk orada karışıyor birbirine!

sonra kordonu kesip koyuyorlar göğsüne. kollarına bırakıyorlar. memene. insafına, hatta... aşk ne kelime! bakıyorsun minicik. senden. aynı. endişelerle yoğrula yoğrula bakıyorsun eline, koluna, yumuk bacaklarına... bakıyorsun, sanıyorsun sen. yani ben. koruya kollaya, özene koklaya büyütüyorsun. büyütmek kesinlikle sana rağmen ben gibi. o da ayrı bir süre. zamanın ta kendisi hatta. zira daima. zira biteviye. zira büyütüyorsun en adisinden kendi hayallerini yansıta yansıta. kendinmişsin gibi. kendinin bir sonraki sürümü, sanki! böyle büyüyor, aşk da böyle. kesilen kordon hiç kesilmemişcesine. böyle böyle.

Refikam, ne çabuk geçti zaman!

büyümek yaş almak da demek. yaş almaksa değişmek... ayaklar büyüyor. kaslar uzuyor. içinden çıktığına ihtimal vermen kabil değil onun, hatıra doğrultan üç beş fotoğraf çıkıp da yüzüne çarpmasa! sen kim, ben nerede başlıyor perişan, karışıyor. ısrar sürüyor, idrak çok geç geliyor kanaatimce. daha erkeni mümkün olmayacak kadar geç, hem de. zira bir kordon var ortada. kesilmiş atılmış ama hayaleti fena dolaşıyor senin de benim de elimize ve boynumuza. gevşetmeyi öğrenmek de zamanın neticesi. sen'in ve ben'in büyümesi de öyle öyle.

annelik kafası diye bir şey var, kesin! zamansa en çılgın ayna. eğip büküyor, getirip taşıyor. sonra ığıl ığıl, ılık bir rüzgar başlıyor. sonra akıl etmediğin, hayal edemeyeceğin, sezsen bile gelişini, beklediğinden daha hızlı bir fırtına. sonra şaşkınlığına aldırmaksızın senin; sen ben'ini ortaya döküyor, bendeki sen'leri dağıtıyorsun! ekin sapından ayrılıyor o rüzgarda. ihmal ettiğin bir ihtimal gerçekleşiyor. karşında bir erişkin. eşit ve özgür bir muhabbet talep ediyor. yani sen. sahiden. hayalet mayalet varsa eğer bir kordon, hakkını asıl o anda vermek gerek. olsun da halat olsun artık. düşünce tutunacak, sen için de ben için de. bundan böyle.

nasıl da çabuk geçti zaman Refikam!

sana bir kaç tencerem ve az biraz hikayem var bırakacak. aralarından kendin seçersin yarın hangisi sana göre ama dursunlar burada, bir kaç satır da yanına halat niyetine eklemek gerek:

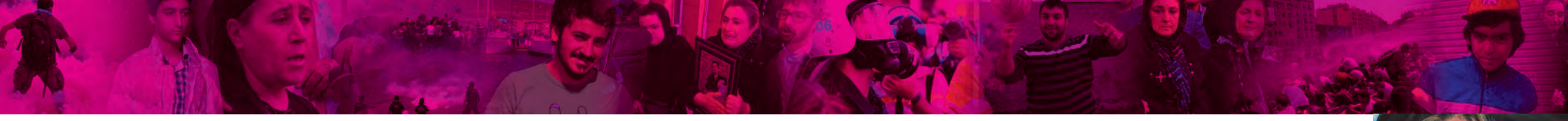
kardeşlerin olsun, bir dolu. kan bağı, ırk, millet boş. kardeşlerin olsun. hayatını paylaş. mutfağını paylaş. büyük aileleri şehrin kibirli uslübuna kurban ettik. sınırlarla dolu tüm muhabbetler. hepimizin birer buzdolabı ve birer televizyonu var, o kadar! paylaş ki çoğalasın. dostların olsun. kalbini açık, kendini hafif tut. yüklerini seç. mesela karanlık ağırdır. ışık hafifletir. dön yüzünü. her sabah bir daha. adaletini en çok kendi bencilliğinde sına. hepimiz yanılırız. hepimiz yanıltırız. kendine biç önce cezayı, kapıyı kapatma kimseye. el ver. omuz iste. kavga et ama muhabbetle. yarın tümümüz aynı durakta buluşacağız. yer aç, kendine benzemeyene de. ekmeğini yap ya da seç kendininkini. dikiş mi olur marangozluk mu ama ihmal etme ibadeti. hayal et. her gece hayaline uyu. orada göremediğin kimseyi uyandığında da zorlama tutmak için yanında. ihtimallerini çeşitli tut. çoğalmanın şartı bu. bir de galiba zorunu bulmak önemli. zira dersler o zorlarda gizli. mesela beni hayatta hep mecburiyetler zorladı. bak bakalım senin zorun nereden kurulacak, ama tanı. tanıştır kendini. tanıştır ki gizlenerek gelmesin, yüzleşebilesin. bir de vazgeçebilmeyi becermek gerek. maldan mülkten olduğundan çok bağlardan. çöz bağlarını gerektiğinde. yeniden bağlayabilmeyi de sakla kendine.

ben limandayım. artık tüm zamanlar senin. açıl, açılabildiğince.

benim için de!

annen.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Berkinimizin annesi Gülsüm Elvan, Berkinsiz geçen bir yılı ve o günleri anlatıyor:

“Çocuklarımızı öldürüp öldürüp arkadan Fatiha okuyorlar. Vay bee...”

İpek Özsüslü

Soruşturmada bir değişiklik var mı?

Polislerin kimlikleri belli değil, isim vermiyorlar. Sadece bir kişinin, amirlerinin adını verdiler, o da şu an Ankara’da. Zorluyorlar , gizliyorlar. Görüntülerin de üstünde oynanmış. Bizimkini ellerinden geldiğince karartmaya çalışıyorlar ama buna asla müsade etmeyeceğim.

“Yanındakilerin dediğine göre sokaktan kafasını uzatmaya fırsat kalmamış. “Berkin geri dön” dememize fırsat kalmadı diyorlar.”

Polisin bir çocuğu öldürmüş olmasından çok ön plana çıkarılmak istenen seçmasapan şeyler var...

Bazı insanlar gerçekten ekmek almaya mı gitti diye soruyor. Varsayalım ki gitmedi. Cuma günü karne almışlardı, olay Pazar günü oldu. Salı günü mezuniyet töreni vardı. Pazar değil de salı günü olsaydı “neden mezuniyet törenine gitti” mi diyeceklerdi? Önceki hafta olmuş olsaydı o saatte SBS sınavına girmek için çıkmıştı evden. Neden sınava girdi mi diyeceklerdi. Hiçbiri olmasa,

Bilmediğim Okmeydanı sokaklarında telefonda tarif edilen yöne doğru yürüyorum. Gülsüm Elvan beni karşılayacak. Heyecanlı ve gerginim. İlk kez karşılacağız, ama bu heyecan başka... Yıllardır görmediğim, sevdiğim bir yakınıma kavuşacak olmanın verdiği heyecana benziyor bu. Elbette görür görmez tanıyorum ve kucaklaşıyoruz. Evlerinde misafir olduğum Gülsüm Ablanın ellerinden kahve içtiğim için mutluyum. İyi ki tanıdım...

yürüyüşte bile olmuş olsa, sokakta on kişi var. Neden gaz sıkıyorsun. Çocuk da merak etmiş yanlarına gitmiş. Çocuk bu, merak edebilir. Yanındakilerin dediğine göre sokaktan kafasını uzatmaya fırsat kalmamış. “Berkin geri dön” dememize fırsat kalmadı diyorlar. Köşeden dönüp fırına gidecek ama fırsat kalmamış. Hepsi mahalleden çocuklar. Yetmedi, kurtulma şansını elinden aldılar. Beş dakikada gidilen yola yirmi dakikada götürebildik çocuğumu.

Evimize cok yakın bir yerde oldu olay. Evimizin yolu. Her nereye gitsek o caddeden geçmek zorundayız. Bakkalımız o caddede, ekmek almaya gitseler, okula gitseler o cadde. Bilseydim ben onu gönderir miydim? Bilemedim ki. Bir zamanın başbakanı Recep Tayyip Erdoğan’ın cellatlarının oğlumun yoluna pusu kurduğunu bilemedim.

“Gazi’den gelen kadınlar terlikleriyle gelmişler.”

O günü anlatır mısınız

Cumartesi gecesiTaksim ‘e müdahale olmuştu. Sabaha kadar Gazi Mahallesi’nden, Nurtepe’den insanlar buraya yürüyerek geldiler. Onları Okmeydanı’nda sıkıştırdılar. Biz de saat 02.00’ye kadar eve girmedik. Yeğenlerim var, kardeşlerim, akrabalarımız var. İsterse akrabam olmasın, Gazi’den halk geliyor buraya... Acaba destek olabilir miyiz, kimi görürüz diye oradaydık. Eve girdikten sonra da duramadık, yine çıktık. Cemevi bize çok yakın, orada insanları feci şekilde sıkıştırdılar. Yengem o geceyi anlatıyor, Gazi’den gelen kadınlar terlikleriyle gelmişler. Çoğunu evlere yerleştirmiş. Kalan birkaç kişiye de yoldan çevirdiği taksici yardımcı olmuş. Telefon etmiş, sekiz-on tane taksici gelmiş. Kalanları da bindirip göndermişler. Son kişileri sabah 06.30 gibi göndermiş. O sırada caddede kimse yoktu diyor. 7’ye çeyrek kala o sokaktan yukarı çıkmış ve bakmış ki polis doluymuş orası ve aklından geçirmiş, şimdi beni burda vursalar kimsenin ruhu duymaz diye... Kimse yok çünkü sokakta. Sadece sağlık ocağının önünde 4-5 kişi varmış. Ne olduysa ondan sonra olmuş.

Ben çalışan bir anneydim. Alıştırmıştım çocuklarımı sabah erken kalkmaya. Benim de ayağım öncesinde kırıldığı için çok şişmişti. “Ben alırım ekmeği anne” dedi. Aydınlıktı hava. Gitti bayağı gecikti. Ben de evde kendi kendime kızıyorum, ya diyorum, bu kimi gördü kimle konuşuyor ki gelmedi. O sırada zil çaldı. “Berkin’in kafası kırıldı, hastaneye götürdüler” dendi. Berkin hiç yürümezdi, her yere koşardı, hep fırlardı. Bunu bildiğimden kendi kendime söylendim, “bu çocuk yürümeyi bilmiyor, yine koştu, düştü” diye. Nerden düştü acaba diye düşündüm.Aklıma kesinlikle böyle bir şey gelmedi. Dışarı bir çıktık ki ortalık gaz dolu, hiç kimse yok. Bomboş sokağa sıkmışlar. Polis çocuk olduğunu nereden bilecek diyorlar. Aşağıdan çok bağırmışlar, “çocuk vuruldu sıkmayın” diye. Çocuk götürürlerken bile sol bacağından vurulmuş. Bacağında da vardı yara. Öyle güzel biliyorlardı ki çocuk olduğunu.

Hastaneye gittik ki çocuğun kalbi durmuş. 52 dakika kalbi çalışsın diye uğraşmışlar. O an bütün dünya başıma yıkıldı. Nasıl ameliyata girdi, kaçta çıktı, hiç bilmiyorum. Aynı gün akşama doğru tekrar ameliyata aldılar saat beşte. Bize yüzde bir bile şans vermediler. 24 saati, 48 saati bekledik. Bir gün, iki gün, üç gün derken dokuz aya kadar gittik. En önemli damarı yanmıştı, kasları erimişti. On altı kiloyla toprağa verdim ben çocuğumu. Halen o mezara gitmiyorum sık sık. Bekliyorum bir yerden çıkıp gelir diye. Yakıştıramıyorum onu oraya. Onun arkadaşlarını gördükçe özeniyorum. Serpilmişler, sakalları çıkmış. Benim çocuğum da böyle olacaktı diyorum. Bir öğrenci gördüğümde özeniyorum. Benim çocuğum da şimdi çantayla gelecekti diyorum. “Anne kalemim yok, anne defterim yok” diyecekti.

“Hep konuşuyordum oğlumla yoğun bakımda. “Her yer Taksim, her yer direniş” sloganını attığımda tepki veriyordu, ağzını oynatıyordu.”

Bizler Berkin’in uyanmasını hep bir umutla bekledik, mutlaka siz de...

9 ay boyunca hastanede çok çek-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

tim ama hep umutlu baktım, konduramadım. Doktorlar her ne kadar umutlu konuşmadılarsa da ben yine de umutlu baktım. İlk önce günde bir kere alıyorlardı.Yoğun bakımın durumuna göre bazen bir saat, bazen yarım saat kalıyordum. Son zamanlarda günde iki kez görmeye başladım. Yavaş yavaş bazı şeylere tepki veriyordu. Alt bilincinin açık olduğunu söylediler. "Anne mümkün olduğu kadar sık sık girsin" dediler. Doktorlarımız da çok çaba sarfettiler. Hep konuşuyordum oğlumla yoğun bakımda. "Her yer Taksim her yer direniş" sloganını attığımda tepki veriyordu, ağzını oynatıyordu. Ne yaptımsa olmadı, geri getiremedim. Yarası o kadar ağırdı ki... Çocuğumu bile bile vurdular.

"Gözlerim kör olsaydı, ayağım kopsaydı, bir kolum olmasaydı, ama oğlum olsaydı. Kalbimi, yüreğimi, böbreğimi hepsini söküp aldılar benden."

Tayyip Erdoğan sizi yuhalatınca ne hissettiniz?

Hiç oğlumun acısı gibi değil. Onu hiç kaale almadım. Gözlerim kör olsaydı, ayağım kopsaydı, bir kolum olmasaydı, ama oğlum olsaydı. Kalbimi, yüreğimi, böbreğimi hepsini söküp aldılar benden. Kızlara karneniz nasıl, notlarınız nasıl diyemiyorum. Daha önce üçüne ayrı ayrı sorardım, şimdi onlara da soramıyorum.

Nasıl bir aileydiniz?

Herkes gibi kendi halinde bir aileydik. İşten çok yorgun geliyorduk, ama eve gelince sofranın etrafında toplanınca, o çocukların her birini bir yerinden öptüğün zaman bütün yorgunluğun bitiyor. Çocuklarım dışardan bir şey alıp yemesinler diye işten gelir, bir iki tepsi börek açar, sabah altıda kalkıp börekleri pişirir taze taze yedirirdim, okula yanlarına verirdim. Yorgunluk hissetmezdim. Sofra kuruyorum, bazen hala bekliyorum ekmek alıp gelecek diye. Halen 5 kişiyiz diye 5 çatal koyuyorum, 5 tabak koyuyorum sofraya. Kızlara seslenirken Berkin'e de sesleniyorum. Gelecek gibi.

Sofra kuruyorum, bazen hala bekliyorum ekmek alıp gelecek diye. Halen 5 kişiyiz diye 5 çatal koyuyorum, 5 tabak koyuyorum sofraya. Kızlara seslenirken Berkin'e de sesleniyorum. Gelecek gibi.

Doğumunu, çocukluğunu anlatır mısınız biraz?

Üçüncü cocuğumdu. Hiç beklemiyordum, doktora gidip öğrendiğimde şok oldum. Meğer üc buçuk aylıkmış. Sami'yle severek evlendik. Çok değişik bir bebekti. 6 aylıkken yürütece koymuştum, o zaman babaannesiyle oturuyorduk. O kapıyı açık bırakmış, ben de evi süpürüyordum. Tam üç kat aşağı inmiş. Hiçbir yerinde tek sıyrık yoktu, ama hastaneye götürdük. Doktor uyutmayın, yedirmeyin dedi. Getirdim, dolaştırdım, yatırmadım. Beş saat dolunca çorba yaptım tam iki kase içti. Bir yattı o yatış, ertesi sabah uyandı. Üç yaşındayken üç tekerlekli bisiklet almıştım. Ben kapının önünde halı yıkıyorum. Komşunun kızı vardı yaşıtı Gamze, siz ikiniz yolu tutup gidin. Kız bunu yokuştan itiyor. Bir geldi ki ağzı kan içinde, damağı yırtılmış. Aldım kliniğe götürdüm. Doktor dört dikiş attı, lokal anesteziyle. "Hadi oğlum, Berkin ağzını aç" dedi .Gıkı çıkmadı bir ah bile demedi. Doktor da ne operasyondan ne ilaçlardan para aldı. Büyük bir adama yapsaydım böyle akıllı durmazdı dedi ve sırf çocuğun cesaretine hayran kaldı diye bedava yaptı. Canı pekti. Yaramazdı, yerinde beş dakika oturmazdı. iraz yemek yer, biraz dolanır, illa ki bir seyler yapardı. Ama şöyle bir şey var, çok yaramaz olduğu halde kendini sevdirmeyi muhakkak becerirdi. Kızdığım zaman beş dakika sonra gelirdi, kondururdu yanağıma bir tane. Hiçbir şey diyemiyordum o zaman, bütün sinirim geçiyordu. Adını görümcemin eşi koydu. Bilemedik bir zalim çıkar çocuğunu senin ellerinden alır.

Berkinle yaşadığınız evden taşınmışsınız sanırım?

Ne Okmeydanı'ndan kopmak istedik, ne o evde kalmak istedik. Bu ev, değistirdigimiz ikinci ev. Buralarda da dolaşmıştır oğlum, ama gözümle görmedim. Diğer taraf öyle değildi. Her adım atışım, her köşe, oturduğu yer, her şey gözümün önüne geliyordu, dayanamıyordum.

"Amerika'ya sesleniyor, 3 tane Müslümanımız ölmüş, Obama niye bir şey yapmıyorsun diye. Obama dönse dese ki, senin ülkende öldürdüğün çocuklar Hristiyan mıydı? Ne diyecek acaba?"

Berkin'in ananlara açılan davalar için ne söylemek istersiniz?

Herkesi içeri alıyorlar. Recep Tayyip Erdoğan'a katil diyenleri içeri alıyorlar. Ben de buradan o hakimlere, savcılara, Adalet Bakanı'na sesleniyorum. Recep Tayyip Erdoğan, polise emir verip çocuğumu vurduğu yetmiyormuş gibi, beni de yuhalattı. En büyük hakareti o bize yaptı. Ona niye işlemiyor bu yasa? Çocuğumun adı söylendiği zaman ne oluyor bunlara? Ne yaptı benim çocuğum onlara? Esnafını düşünüyor. Esnafin camlarını. Kendi attıkları biber gazları camları kırıp döküyor. Kendi esnafi katil, bizim esnafimız değil. Burada dükkanların hepsi polis tarafından yakılıp, yıkılıyor. İc güvenlik yasası değil o rezalet .Nedense bilyeyle sapana kafayı takmış. Palaya , satıra niye kafayı takmıyor. Oyuncakları silah, silahları oyuncak yaptılar. Ne istiyorlar Okmeydanı'ndan. Burada Alevi çok onun için mi? Okmeydanı direniyor. Uğur Kurt'un cenazesinde bir tanıdığım polisler arasında şöyle bir konuşmaya tanık olmuş. "Yetki veriyor da tam vermiyor, tam verse beş dakikada şurayı yerle bir ederiz" diyorlarmış.

Sokağa çıkan herkese terörist diyor. 1453 diye bir grup var. Bunlar ne? Bunlara niye bir şey yok. Onları Tayyip besliyor diye mi yasa yok. Polisler hep gazla dolanıyor onları niye yargılamıyor. İşine geldiği gibi. Poşuyla yüzünü kapatan beş yılla yargılanıyor, o zaman peçeliler, kara çarşaflılar niye yargılanmıyor. Onlara niye yasa yok? Aklanamaz, ne yaparsa yapsın. Amerika'ya sesleniyor, 3 tane Müslümanımız ölmüş, Obama niye bir şey yapmıyorsun diye. Obama dönse dese ki, senin ülkende öldürdüğün çocuklar Hristiyan mıydı? Ne diyecek acaba?

"O gün ben polislerin önünü kesmeseydim, o cocukları alıp götüreceklerdi. 'Nereye katil?' dedim, 'bu cocuklardan da mı korkuyorsun, onlar benim misafirim' dedim."

Tehdit ediliyor musunuz?

Tehditlere asla boyun eğmem. Polisler hastaneden beni çok tehdit ettiler. Karne tatili zamanında liseliler karneyi alıp hastaneye gelmek istediler.Tamam dedik. O gün birden bire ortalık sivil polis kaynamaya başladı. "Diren Berkin yanındayız, umudun

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

çocuğu Berkin" diyorlar. Bu sloganda ne var. O gün ben polislerin önünü kesmeseydim, o cocukları alıp götüreceklerdi. "Nereye katil?" dedim, "bu cocuklardan da mı korkuyorsun, onlar benim misafirim" dedim. Asıl katil RTE, emri veren kişi dedim. O an bir şey yapamadılar. Sonra görürsün gibilerinden kafa salladılar. "Benim kimseden gizlim saklım yok" dedim. Öyle bir adres verdiniz ki bana, 24 saat sizin sayenizde hastanedeyim dedim. Evimin önünden akrep geçip gidiyor.

Pazar günü kızımla Taksim'e gidip geldik. Arabadan indik, akrep sokağa girdi. Bir gerimizde duruyor, bir yanımızda duruyor, bir önümüze geçiyor... Kahvenin önünde durdum, akrep geldi durdu. Gözünü çevirdi bana bakıyor. Ne yapmaya calışıyorsun dedim? En fazla 1 tane de benim kafama sıkar, çocuğumun yanına gönderirler. Korkmuyorum. **Okmeydanı 'nda yaşıyorum, Aleviyim, devrimciyim .Bu kadar. suç mu bu ?** Çocuklarımızı öldürüp öldürüp arakadan Fatiha okuyorlar. Vay bee...

"Osmanlı'da padişah tahtı için oğlunu öldürtüyor, kardeş kardeşi öldürtüyor. Tahtı için hangisini gözden çıkarıyor acaba, Bilal'i mi, Burak'ı mı? Hangisini?"

Hükümetin kadın politikaları hakkında ne düşünüyorsunuz?

Önünü açıyor. Kadın düşmanı. Onu bir kadın doğurmadı mı? Bu nasıl fitrat? Bu ülkede kadın hakları ne zaman oldu ki? Bunlar gelince iyice arttı düşmanlık. O öyle konuştukça daha çok çocuğumuz öldürülür, daha çok kadın öldürülür.

Kendileri çalıp kendileri oynuyorlar. Padişahlık devrini, Osmanlı devrini geri getirecekmiş. Osmanlı'da padişah tahtı için oğlunu öldürtüyor, kardeş kardeşi öldürtüyor. Tahtı için hangisini gözden çıkarıyor acaba, Bilal'i mi, Burak'ı mı? Hangisini?

"Eşime 'başkandan bir isteğiniz var mı?' diye sordular."

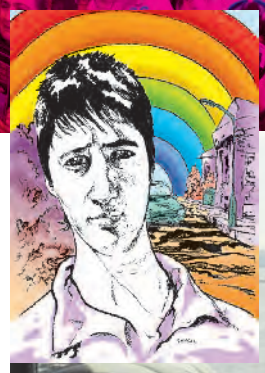
Evladınızı kaybettiğiniz hükümetten bir baş sağlığı dilendi mi?

Akp den bir başın sagolsun diyen olmadı. Ama haklarını inkar edemem CHP ve HDP hep yanıımızdaydı. Yüzlerini yırtmışlar, yüz yok. Çocuğum fenalaşmadan önce Akp'den iki kiçi geldi. "Ben Malatyalı Aleviyim" dedi biri, diğeri de "Horasan'dan geliyorum, Aleviyim" dedi. Ben de "biz Alevi, Sünni, Laz, Çerkez, Kürt ayırmıyoruz. Destek olan herkes hoş gelmiş, sefa gelmiş" dedim; daha Akp'li olduklarını bilmiyorum.. Bir tanıdığımız "bunlar Akp'den geliyor" dedi. Şaşırdım. Eşime "başkandan bir isteğiniz var mı?" diye sordular. "Pardon siz hangi yüzle geldiniz?" dedim. "İsteğimiz, çocuğumu buraya soktuğu gibi sapasağlam kucağıma versin", benim tek beklentim bu. "Başka hiçbir şey istemiyorum, çocuğumu istiyorum" dedim. Bir de bizi cem evinden gönderdiler dediler. Bu da yalan. Bizi satın almak istediler, ama alamadılar. Abdullah Gül de evladımı kaybedeceğimizi anlayınca aradı.

Kadınlar günümü kutlayan pankartı bile indirmek istediler. Çadırlara konan erzaklarımızı aldılar. Beşiktaş, Şişli, Kağıthane Belediyeleri; Gazi Cem Evi, Okmeydanı Cem Evi hep destek oldular. Yemek gönderdiler, erzak yardımı yaptılar. "Açsanız isteyin veririz, biz sizin gibi zalim degiliz" dedim.

Kızımı döveceklerdi utanmadan. "Yetmedi mi lan bir tane aldınız?" dedim. "Yetmiyorsa üçümüz burdayız, tara" dedim, "ama önce bana sık, bir daha çocuklarımın acısını gösterme bana" dedim.

Eski hayatımız yok. Yemek yerken toplaşıyorduk. Televizyon izlesek bile beraberdik. Şimdi herkes bir yere çekiliyor . Ne sohbet var, ne bir sey... Evin neşesiydi, gülüydü Berkin. Futbolcu olmak çok istiyordu. "Biraz büyüyünce Fenerbahçe alt yapısına girerim" diyordu. En çok Mahmut Şevketpasa takımını tutuyordu. Yaramazlık yapardı, ablalarıyla didişirdi. Şakaları, yaramazlıkları tatlıydı. Cezalandıramazdım.

Fadime Ayvalıtaş

"Her gün bir Medeni ölüyor"

Fahriye Yıldırım

Bu kan nasıl duracak hiç bilmiyorum. Akan kan bizim acımız, birilerinin ise ekmeği oluyor

Ne diyeyim, ne anlatayım ben? Medenisiz 630 gün geçti. Hiç bir şeyden tat almıyorsuz. Ben dünyadan, yediğim ekmekten tat almıyorum artık. Konuştuğum zaman kelimeler düğümleniyor boğazımda. Konuşamıyorum.

Şimdi evi değiştirdik. Keşke Medeni de bu evi görseydi. O, evi değiştirmemizi, oturduğumuz evden çıkmayı çok isterdi. Daha ferah bir ev istiyordu. Göremedi.

Hukuk okumak istiyordu. Lise birde karar vermişti. Birebir hukuksuzluklara şahit oldu, bir de sevdiği bir hocası tutuklanmıştı. Ondan sonra hukuk okumaya karar vermişti. Çok konuşkan bir çocuk değildi. Haksızlık karşısında sessiz kalamazdı. Savunduğu şeyler için mücadele ederdi. Çok eğlenceli bir çocuktu. Onu tanıyıp da sevmeyen biri yoktu. Arkadaşlar geliyorlar hala, Meden'iden bahsederken hep yüzlerinde bir tebessüm oluyor. İngilizce'yi çok severdi, geliştirmek için gönüllü rehberlik yapıyordu burada. Karikatür çizip yazılar yazardı. Çok güzel bir çocuktu.

Medeni öldürüldüğünde mezarlıktaki yeri sondaydı ve altı mezar vardı. Şimdi mezarlığın ortasında kaldı yeri. Ölümler devam ediyor. Her gün bir Medeni ölüyor. Bu kan nasıl duracak hiç bilmiyorum. Akan kan bizim acımız, birilerinin ise ekmeği oluyor.

"Tek başıma Erdoğan'ın önüne çıkmak istedim"

Erdoğan Diyarbakır'a geldiğinde tek başıma sokağa çıktım. Sesimi duysun istedim. Televizyon'da Mısır'da vurulan Esma için ağlamıştı, "Esma'nın yüzü gözümün önünden gitmiyor, keskin nişancılar tarafından vuruldu" demişti. Benim canım da Erdoğan'ın keskin nişancıları tarafından vuruldu. "Benim canımın yüzü niye gözünün önüne gelmiyor?" diye hesap sormak istedim. Aklım başımda değildi zaten o zamanlar. Sabah televizyonu açtığımda "tarihi buluşma" diyordu. İbrahim Tatlıses, Şivan Perwer, Erdoğan gelmiş. Sığamadım eve, duramadım. Kimselere de haber vermedim ki başlarına bir şey gelmesin. Tek başıma önüne çıkmak istedim.

Belediyenin önüne gittim, yetişemedim. Belediyeden valiliğe kadar koştum. O anda kimse bana müdehale etmedi. Sonrasında korumaları etrafımı sardı. Kürtçe, Türkçe, Zazaca "Git burdan, kimse görmesin, sesin çıkmasın" dediler. Dedim "O katildir oğlumu aldı." Sesimi duysun istedim. Basın varken kimse müdehale etmedi, sonrasında karakola götürdüler. Orada saçma sapan sorular sordular. "Seni kimler gönderdi, pankartı kimler verdi" diye. Pankart cenazeden kalmaydı. Savcı geldi pankartı aldı elimden, zorla kendi rızamla teslim ettim diye imza aldılar. "İmzalamazsan çıkamazsın buradan" dediler. O pankart da iki ay sonra bize teslim edildi.

Davadan da hiçbir ümidim yok. Hala hiçbir şey belli değil. Dava hala açılmadı. Bitmek bilmeyen bir soruşturma aşaması devam ediyor. Biz acılar çekiyoruz, onlar kendi keyfinde.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

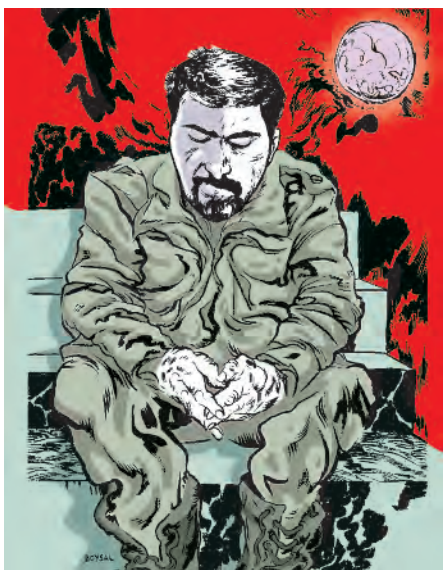

Sayfı Sarısülük:

“Yavrumu çok özledim”

Ayşe Özer

“Ağlama anne, evlatların burada” en can yakan sloganıydı Gezi’nin. Evladını yitiren anaların yarasına merhem olabilir miydi bir başka evlat? Ethem, vurulduğu gün evden çıkmadan önce annesinden bir gün önce giydiği gömleği elinde yıkayıp ütüyle kurutmasını istemiş. O gün üzerinde olan gömleği elinde yıkamış annesi vurulmasından birkaç saat önce. Ütüyle kurutmuş da giydirmiş oğluna. Evden çıkarken defalarca geri dönüp öpmüş annesini. Maaşını almaya gelmiş o gün Kızılay’a. Arkadaşlarını görünce eyleme katılmış. “Benim de haberim olsa ben de katılırdım” diyor Sayfi Ana. Vurulduğu gün televizyonun fişini çekmişler duymasın diye. “Yemek yapamadım o gün içimden gelmedi” diyor. Şimdi oturduğu eve Ethem’in kendisine sürpriz yapıp eşyalarını nasıl taşıdığını anlatıyor. Daha önce oturdukları gecekonduyu da evlatlarıyla kendisi yapmış. Ethem daha ilkokul birinci sınıftaymış o zamanlar. Evin yere yakın balkonunun penceresinden girip çıktığını anlatıyor Ethem’in. Yatağını eve gelen misafirlere verir, balkondaki kanepede yatarmış genellikle. Üzerinden 1,5 seneden fazla bir zaman geçmiş olmasına rağmen, acı hala yürekte, hala yüzeyde, hala can yakıyor. “Ethem’in adına bir vakıf kurulsa istemez misin?” diyorum Sayfi Ana’ya, “bizim durumumuz uygun değil, başkasından da bir şey istemem” diyor. Ethem her gün saat başı ararmış annesini. “Şimdi çalmıyor telefonum” diyor. “Burası da senin evin kuzum, gel ara sıra” diyor. Evden çıkarken kaybolmamdan endişe ediyor ki, “Geldiğin yoldan gidersin kuzum” diyor. Giderim anne, merak etme sen.

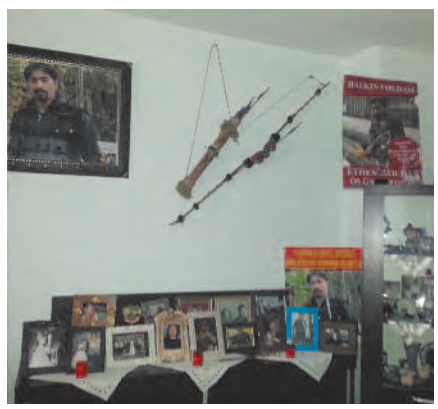

“2 yıl olacak ben yavrumu çok özledim. Bugün gibi sanki, işten gelecek, yoksa markete gitti de “annem” diyecek diye her an hatırımda. Gelecek diye onunla yatıp onunla kalkıyorum. Ethem bulunacak çocuk değildi. Arkadaşları için de ailesi için de. Çok düşkündü ailesine. Hep yeğenleri omzunda resimleri var. Ailesine bir zarar gelmesini istemezdi. İkrar’ı daha fazla severdi, o küçük diye. Çalışıyordu ben de çalışıyordum. Ama

“Sen çalışıyorsun, biz yiyoruz ama artık seni çalıştırmayacağım. İşten çık” dedi. O kendi başladı işe. “Bir ekmek değil mi karnımızı doyururuz” dedi. Benim yavrum beni işten çıkardı. Meraklıydı çünkü. “Sen evde kal, bizim yemeğimizi yap” derdi. Çocuklarım çok küçüktü, babamız rahatsızdı. İkrarım yaşındaydı. Cemim 14 yaşında işe başladı. 14 yaşında çocuk işe başlar mı? Biz yağlı yemedik kızım, sadece karnınız doysun ben. Ölene kadar da adı yaşayacak, yaşatacağım. Nereye başvuruluyorsa da başvuracağım. Uğraşacağım. Tayyip’e diyorum ki benim çocuklarımdan uzak dursun. Yaptığı hatayı söylesin ben onun dersini veririm. Benim çocuğum eyleme gitmezdi. Parasını almaya gitmişti, Doğu’ya karakol yapıyordu. Tayyip de o fotoğrafa terörist dedi de sonra yuttu. Parasını almaya gitmişti Kızılay’a, orada arkadaşlarını görünce de katıl-

“Yavrum gelecek de beni bulamayacak diye evde bekliyorum. Ben yavrumun resimleriyle avunuyorum.”

bir gün gelmese ertesi gün iki defa gelirdi yanıma. “Bugün eksik kaldın annem” derdi. “Ya oğlum niye geliyorsun laf duyarsın” diye uyarırdım, “yok ben konuştum” derdi. Bana çok meraklıydı. Bu bambaşka bir çocuktu. Babayiğitti, korkusuzdu. Yine de ben bu yavrumdan hiç emin değildim, onun için bekliyorum gelecek diye. Ama gelmiyor, katil Tayyip benden tamamen koparmış. Düşmanıma vermesin, ona versin. Onun bir acısını görmeden bu dünyadan yavrumun yanına gidemeyeceğim. Benim yavrum ne yaptı, sokağa çıkmak suç muydu? Çocuğum ekmeğinin peşindeydi, kaynakçıydı. Kimsenin bir dalını kırmazdı, kimseyi incitmezdi. Böyle bir çocuğa nasıl kıydı, nasıl emri verdi? Hala “emri ben verdim” diyor. Benim çocuğumun suçu neydi, babayiğit olması mı, güzel olması mı? Suçumuz Alevi olmak mı? Ben dinimi inkar etmiyorum onlar gibi. Neden bunun için benim yavruma kıyıyor? Bak bir omzum kırık oldu. Çıkamıyorum bak yavrum gelecek diye bekliyorum. Yavrum gelecek de beni bulamayacak diye evde bekliyorum. Ben yavrumun resimleriyle avunuyorum. Hiçbir zaman unutmadım, unutmayacağım. Ama anne için çok zor. Oğluma oku dedim okumadı.

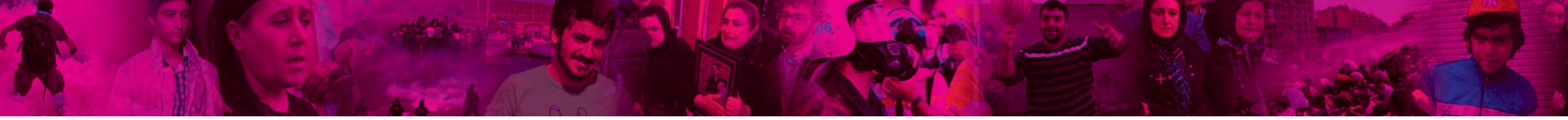

“Kimsenin bir dalını kırmazdı, kimseyi incitmezdi.”

dedik. Yeri geldi bulgur yedirdim, yeri geldi boş ekmek yedirdim. Yeter ki karnı doysun. Tayyip gibi ‘git oğlum hırsızlık yap’ demedim. Benim çocuklarımın boğazından haram lokma geçmedi. Ben çocuklarımı böyle yetiştirdim. Akşam birisi gelmedi mi onu beklerdik, hep birlikte sofraya oturalım diye. Her birisinin ayrı ayrı kokusunu alıyordum. Ben yavrularımı böyle büyüttüm, koyup işe gidiyordum komşulardan soruyordum aman benim yavrularımı yokladınız mı diye. Tayyip kıydı benim yavrularıma. Gerçi hepsi benim yavrularım. Şu kız (Özgecan) gitti benim canım yanmadı mı? Bugün olmuş gibi yandı içim. Çünkü o anneler biliyor. Ne yoksullukla büyüttüğümüzü bilmiyor kimse. Bak hala kiradayız biz. Aman yeter ki çocuklarım iyi olsun derdim

mış. Kim olsa gider, ben olsam ben de giderim. Keşke eylem günü de haberim olsaydı gitseydim. Yavrumu yalnız salmasaydım. Yavrum anne ben geleceğim dedi. Çantasını filan hazırladım, sabah gidecekti. Kısmet olmadı. Bilseydim yalnız salmazdım. Maaşını almaya gittiydi, onu da vermediler. Hakkını aramaya gitti benim çocuklarım, hakkını aramak suç mu? Hepsi de benim evladım. Zam zam üstüne ne olacak, çocukların gırtlağına geldi. Ne olacak bir gün bardak taşacak elbet. O çocukların hiçbir suçu yok, suçlu Tayyip’tir. Korkum da yok, gelsin ben evde yalnızım. Hani ne olacak beni de götürür oğlumun yanına. Kendi de yaşasın bu evlat acısını. Bana yaşattı, kendi de yaşasın. Suçsuz yere bizim çocuklarımızı aldı.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

“Bir Ali kaybettik, binlerce Ali kazandık”

Şimdi imkan olsa o sokağa girmemesi için, kendini koruması için bir fırsat verilse Ali İsmail yine o sokağa girer, yine celladının yüzüne tükürürdü

Emel Korkmaz

Ali İsmail'i kaybedeli 21 ay oldu. Ali İsmail ile neyi mi kaybettik; biz aile olarak gülmeyi unuttuk, evimizdeki neşeden huzurdan bir eser kalmadı. Bizden sadece Ali İsmail'i değil, sevinçlerimizi mutluluklarımızı da aldılar. Ama inandığım bir şey var; Biz bir Ali kaybettik, binlerce Ali kazandık. Şu an evimizin dört bir köşesi Ali İsmail'in fotoğrafları ve eşyalarıyla donatılmış.

Gezi Parkı eylemlerinden önce tamamen apolitik, sorgulamayan ve gündemi takip etmeyen bir yapıdaydım ama şimdi gündemi takip ediyor, sorguluyorum. Ali İsmail bize ve bizim gibi nicelerine çok şey öğretti ve inanıyorum ki bu bilinç ve farkındalık çocuklarımızın daha iyi bir geleceğe sahip olmaları için çok şey katacak.

Ali İsmail her zaman sorgulayan, yanlışı eleştiren doğru bildiğini her durumda ve ortamda söyleyen bir çocuktu. Bu olay bizi mahvetti, çok yıprattı ama şimdi imkan olsa ve Ali İsmail'e o sokağa girmemesi için, kendini koruması için bir fırsat verilse Ali İsmail yine o sokağa girer, yine celladının yüzüne tükürürdü ve bize şunu derdi: “Ben 19 yıllık yaşamımda hep daha iyi bir dünya için, daha iyi bir gelecek için uğraştım, 500 yıl daha yaşasam bu kadar farkındalık ve bilinç oluşturamazdım.” Çünkü Ali İsmail daha küçük yaşta daha iyi bir dünya, daya aydınlık bir gelecek için, toplum için faaliyetler yapıyordu. Bu kapsamda Huzurevi ziyaretleri, köy okullarına kitap kıyafet desteği, engelliler için kapak toplama, çocuklara kitap okuma sevgisi aşılama gibi bir çok etkinlik yapmıştı.

Biz de Ali İsmail'in bu yaptıklarından dolayı adına bir vakıf kurmak ve Ali İsmail gibi düşünen, onun gibi topluma yararlı binlerce genci vakfımızın çatısı altında görmek, beraber hareket etmek istedik.

Şimdi vakıfta yüzlerce Ali İsmail'im, oğullarım kızlarım var.

Biliyorum ki Ali İsmail bizi izliyor ve bize gülümsüyor.

http://alikev.org/
Tel: 0326 213 0254 –
0326 263 8836
Adres: Ulucami Mah. Bedesten Sok.
No:8 Köprübaşı – Antakya/HATAY

“Pazartesi günlerini hiç sevmem o gün oğlum katledildi”

Hatice Cömert

Çok zaman geçti, ama benim için hala dün gibi tansiyonum var. Üzülünce yükseliyor, onun için hiç düşmüyor aslında. Nasıl üzülmeyeyim, oğlumu vurdular. Elinde ne silah vardı ne de başka bir şey, cebinde parası bile yoktu. Vurdular oğlumu, öldürdüler. Her cuma sabah gün ışımadan mezarlığa gidiyoruz, bakıyorum orada oğlum yok, toprağa sarılıyorum. Neden diyorum, ağlıyorum, mezar taşını siliyorum oğlumun. Pazartesi günlerini hiç sevmem, o gün oğlum katledildi. Vurulduğu yere gider otururum, nasıl canı yandı oğlumun, orada hala kanını görürüm Abdocan'ın. Sabah kalkarım mutfağa gider pencereye bakarım, yanında oturur beklerim. Abdocan gelmesini, “Anne kapıyı aç” demesini beklerim.

Özgecanlara tecavüz edemesinler diye, hırsızlık yapamasınlar diye, katiller sokakta gezmesin diye mücadele edeceğim

Küçük yeğenini uyandırmamak için zile basmazdı, gece vardiyasında çalışır, sabah erken gelirdi, mutfağın camına vurur uyanacağımı bilirdi. Beni görünce “Anne kapıyı aç” derdi. Demiyor artık. Gelmiyor sabahları. Sesini özledim ben oğlumun. Çok şakacıydı,şakalarını özledim. Evde çok şey olmazdı, yemek istediği zaman “Te ıklilek batata” (patates kızartayım mı?)derdim, o da abilerine kız kardeşlerine derdi ne yemek var diye sorunca. Gülerdi, gülerdik. Çünkü o gülünce gülmemek olmazdı. Hayatı çok severdi, gezmeyi, arkadaşlarını... Aklıma gelir hepsi , ağlarım, çok ağlarım.

Geçen hafta Özgecan'ın ailesini ziyarete gittik. Haberlerde izleyince tansiyonum 18'e çıktı. Kendi kendime dedim “Benim oğlum sokağa kızlarımıza tecavüz edilmesin diye çıktı.” Bunun için öldürdüler belki,rahat rahat herkese tecavüz edebilsinler diye, hırsızlık yapabilsinler diye öldürdüler belki oğlumu, Abdocanımı. Katil hala serbest. Ben 2 bin 600 kilometre yol gidiyorum, hastayım ama gidiyorum, gideceğim de. Özgecanlara tecavüz edemesinler diye, hırsızlık yapamasınlar diye, katiller sokakta gezmesin diye mücadele edececağim. Belki beni de öldürecekler; ama yolda ama kahrederek Fadime Ana gibi... Ama ben son nefesime kadar mücadele edeceğim. Herkes etmeli, çünkü bunlarda ne din iman var ne de ar, haya. Dur demeli bunlara, mücadele etmeli. Çocuklarımız, Abdocanlarımız için ayakta dim dik mücadele edeceğim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kuzu

feyhan güver

Tüm Satış Nokta-larında

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kadınlığımızı ispatlamak!

Elif Ada'nın Annesi

Genişçe bir salonda oturuyoruz, birçok aile bekliyoruz sıramızın gelip adımızın söylenmesini... Bir tüp bebek merkezinde farklı farklı şehirlerden gelen kimisi genç, kimisi orta yaşlı bir sürü kadın ve erkek.

Duvarda panolar var ve panolarda o merkezi tercih edip, çocuk sahibi olmuş ailelerin, bebeklerin fotoğrafları.

Kadınlar, döne döne o panodaki fotoğraflara bakıyor; umutla, dilekle, bin bir duayla...

Tek bir amaç için o salonda oturuyoruz; anne olmak!

Kadınlığımızı ispatlamak!

Beklerken, sohbetler de ediyoruz kimi zaman.

"Bu ikinci denemem, bu beş, bu sekiz "

"Evi sattık, arabayı, kredi çektik,"

"Kayınvalidemler, görümce, elti gözünü dikti, illa olacak" diyor.

"Kocam beni boşayacak diye korkuyorum, eğer olmazsa boşanalım diyeceğim"

Birbirini hiç tanımayan, ayaküstü sohbetler eden bu kadınlar telefon numaralarını veriyor birbirlerine.

"Tutarsa ara olur mu, güzel haberlerini bekliyorum" diye...

Ne acı değil mi?

Benim hikayem de işte böyle başlıyor.

İnfertiliteyim ve anne olmak istediğim için o salonda oturanlardan birisiyim.

Beni o kadınlardan ayıran tek şey, denemek ve olmazsa evlat edinmek kararım.

"Dünyanın sonu değil ya, olmazsa evlat edinirsiniz."dediğimde;

"Ben de isterim ama kocam bunu asla kabul etmez ki"diyen, o ya da bu sebepten anne olamayan kadınlar deli gibi anne olmak için çırpınırken eşleri, yakınları "Asla" diyor.

Neden?

Kan bağı yok!

Neden?

Bana ait değil!

Neden?

Nasıl sevilirmiş!

O zaman bunların hiç ama hiçbir önem taşımadığını anlatayım.

"Evlat edinme de bir doğum şeklidir"

31.12.2009 günü bir hastanenin ameliyathane kapısında kırmızı kurdelamı takmış kızımın doğumunu bekliyorum. Kadınlığın en üst mertebesine taşıyacak kızım beni doğumuyla "anne" yapacak.Yaşamımın en uzun, en önemli bekleyişi...

Ameliyathanenin kapısı açılıyor ve hemşirenin kucağında yeşil örtülerin içindeki kızım merdivenlerden yukarı, yeni doğan ünitesine çıkarken peşinden koşuyoruz. Hemşire yüzünü açıyor, nasıl güzel, nasıl minicik...

Nasıl ağlıyoruz eşimle birbirimize sarılıp. Ben anne oldum, o ise baba!

Birkaç saat sonra eve geliyoruz. Bütün aile toplanmışız. Kucaktan kucağa, gözyaşlarıyla, dualarla bizim olan güzel kızımız bir yeni yıl armağanı olarak yaşamımıza dahil oluyor. Sonra bol ağlamalı, kusmuklu, uykusuz, yorucu gündüzler ve gecelere, resmi olarak "evlat edinme" prosedürlerinin ağırlığı, temposu ekleniyor.

Bir mahkemeden bir mahkemeye savrulurken, Elif Ada büyüyor, diş çıkarıyor, emekliyor, yürüyor ve "anne" diyor, "baba" diyor.

İş çıkışları kapıda bizi bekliyor, her keresinde bize sarıldığında yaşanılan tüm o zorluklar unutuluyor.

Elif Ada bugün 5 yaşında...

Ve ben de diğer tüm evlat edinen anneler gibi "onu doğurmadığımı unutacak" kadar çok seviyorum.

"Anne seni sonsuza kadar seviyorum"dediğinde göğsüme bastırıp milyon kere öpüp koklayacak kadar.

Sevgili baba olmak isteyen ama olamayan, evlat edinmeye yanaşmayan, korkan erkekler ve onların babaları, kardeşleri, dayıları;

Elif Ada'nın babası der ki;

"Ne zaman paylaşsam birileriyle, ne zaman desem ki "Kızıma evlat edinerek sahip olabildim" diye, hep kaçınılmaz "Ne büyük sevap", " Ne büyük hayır işlemişsiniz" cevabını duydum. Bu kararı verirken hayır işlemiş olmayı düşünmedik hiçbir zaman. Belki anne baba olabilmek adına egoistçe bir karar verdiğimizi, belki ilerleyen yaşlarda yalnız kalmak korkusuna kapıldığımızı da düşünebilirlerdi hakkımızda. Bunu düşünürken de ortak paydaları olan iki insanın ortak yetiştirebilecekleri ve bu dünyaya kendi isteği ve iradesi dışında gelmiş bir başka canlıya kendilerinden de bir şeyler katarak insan olabilme ve tüm olumsuzluklara rağmen insan kalabilme sürecinde yardımcı olmak istediğimizi akıllarına hiç getirmeyeceklerdi belki de... Ama kim ne derse desin, kim ne düşünürse düşünsün bizler şanslı anne babalardan biri olduğumuzu düşünüyoruz ve bundan ötürü ne utanıyoruz ne de gurur duyuyoruz. Gurur duyacağımız şey tohum ekmek değil, ağacın kök salmasını izlemek, dal verdiğini, meyve verdiğini görmek, bunun için çabalamaktır."

Sevgili anne olamayan kadınların anneleri, kayınvalideleri, görümceleri,teyzeleri,

Çocuklarınızı ilk kucağınıza aldığınızda ne hissettiğinizi, büyürken verdiğiniz emeği,ilk anne deyişini ,ilk gülümseyişini ne zaman,ne çabuk unuttunuz da anne olamayan bir kadının,kadınlığını ezerek,küçümseyerek anne olma hakkını elinden alıyorsunuz?

Kadınlığımızın, anne olamayışımızla sorgulanmadığı, "evlat edinme ve koruyucu aile" modeli ile aile oluşumlarının çoğaldığı, en yakınlarımızın bu konuda desteklerinin tam olduğu bir dünya diliyorum.

Ve sevgili yetişkinlerim,

Unutmayın ki;

"Evlat edinme de bir doğum şeklidir ve utanılacak, ayıp bir şey değildir o yüzden fısıldanarak değil yüksek sesle konuşulmalıdır."

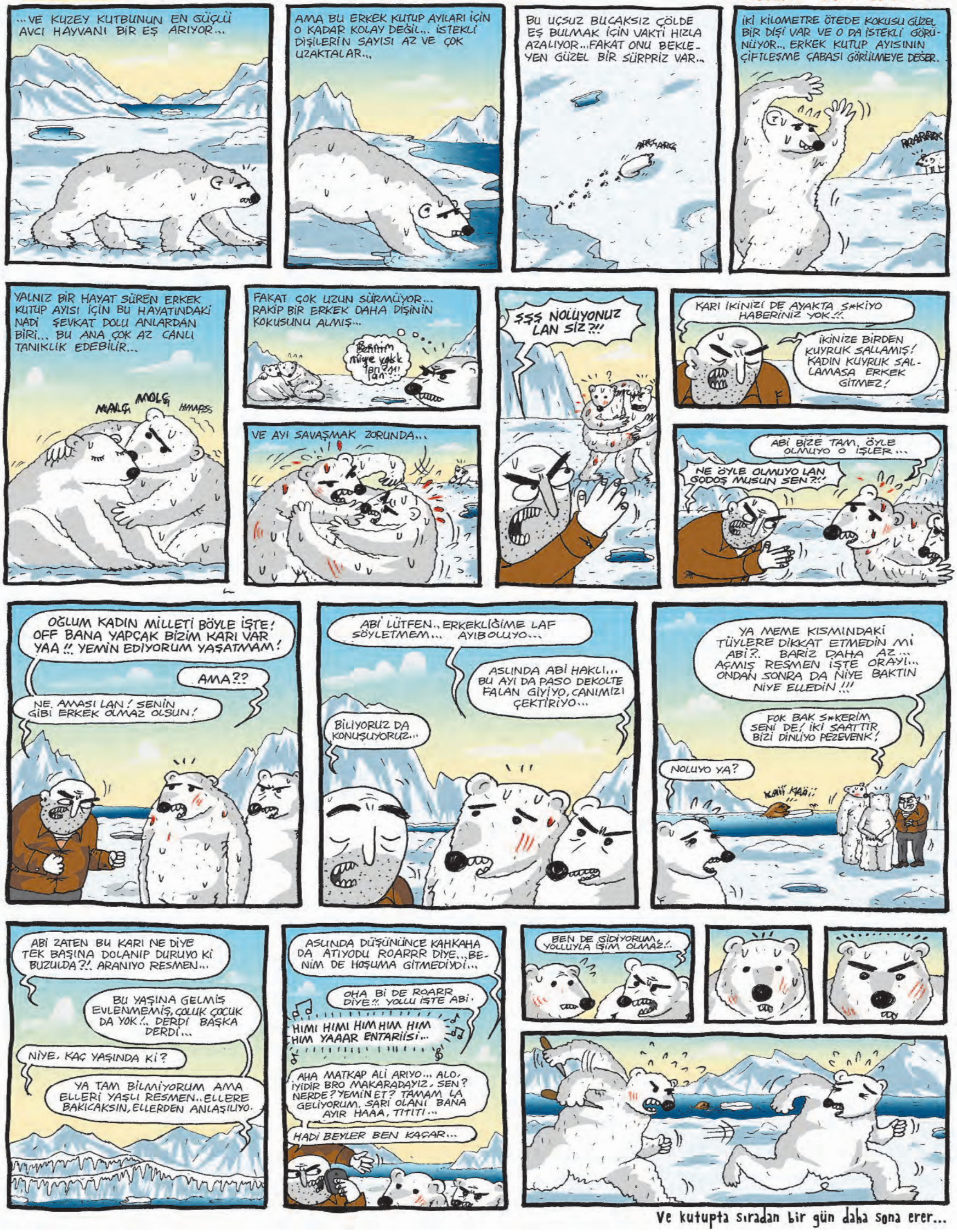
Ben bize inanıyorum.

Sevgimle Elif Ada'nın annesi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

KUTUPLAR ATLASI -KUTUPTAKİ CASUS-

ZEHRA ÖMEROĞLU

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

CHE-PRAS.

Katina Karanikola

Nereden çıktı bu çapulcular?

Motorla geziyorlar!

Kravat takmıyorlar!

Zenginlere kemer sıkmayı, fukaralara gevşetmeyi öğretmeye kalkışıyorlar!

Homoseksüel evlilikleri destekliyorlar!

Kadınları kimseye emanet etmiyorlar!

Eurogrup baskılarına küstahça direniyorlar!

Troykayı lügatan silmek istiyorlar!

Silaha ayrılan bütçeyi eğitime ayıracaklarını söylüyorlar!

F 16 savaş uçakları ve **TOMA** yerine ambulans uçaklar almayı düşünüyorlar!

Hükümetin uçağını satıyorlar!

Milletvekillerine verilen araçları gasp ediyorlar!

Irkçılığa değil birlikte yaşamaya zaman ayıracağız diyorlar!

Ve en garibi seçim öncesi söylediklerini iktidara gelince de aynen uygulamak istiyorlar!

Bütün dünya, Yunanistan'da iktidara gelen SYRİZA'yı ve çocuk yüzlü, genç lider Aleksis Che-Pras'ı konuşuyor. Aleksis Çipras'a Che-Pras adını okulda öğretmeni çalışkan bir talebe olduğundan değil, arkadaşları zirzopluğundan vermiş. Aleks henüz on beş yaşındayken kızlarla flört etmek yerine sisteme karşı direnmeye başlamış, **"önlük hareketi"** direnişiyle ünlü olmuş. Yedisinde neyse yetmişinde de odur. Kırk yaşında oldu, Başbakan oldu hala sistemlere direniyor, hala vukuat üstüne vukuat... Demokrasinin kalbi Yunanistan laik bir ülke değil. Orada siyasetçiler seçildiği zaman göreve başlamadan İncil'e el basarak yemin ediyorlar. Che-Pras her türlü kuruma direndiği gibi dine de direniyor. "Ateistim" dedi dini yemin etmem de etmem diye tutturdu ve etmedi. Kabineyi kurarken kendisi ve tayfası politik yemin, Müslüman vekiller Kuran'a, Hristiyanlar İncil'e el basarak yemin ettiler. Böylece Yunan tarihinde ilk kez " türlü" yeminlerle kabine kuruldu. İyi hal indirimi almayacağını bile, bile kravat takmamakta direniyor. Neymiş efendim? "Papa'da takmıyormuş." Kimse bu çocuğa " Papa boynuna kocaman haç takıyor" diyemiyor mu? Günahına münahına bakmadan aile kurmuş ama evli değil. Yıllarca evlilik bağına da direniyor. Çocuklarını vaftiz ettirmediği gibi bir oğluna Yunanca olmayan Ernesto ismini verdi. Arkadaş hiç kimse yirmi yıldır Aleks'le nikahsız yaşayan Peristera'ya "orospu", çocuklarına " piç" demiyor! İnanılır gibi değil. Ya seçtiği çalışma arkadaşları...hepsi seçmece.. Kürsüye yakışacak, yaşını başını almış, yumruklaşmayı bilen bir Meclis Başkanı yapmak varken tuttu polis tarafından defalarca tartaklanmış henüz kırkına gelmemiş kadını Meclis Başkanı, görme özürlü Panagi Korumblisi Sağlık Bakanı yaptı. Vukuatları saymakla bitmiyor....Dümeni eline alır almaz AB ye kafa tutu .... Ayağının tozuyla destur demeden Parlamento binası önündeki binlerce Euro harcanarak konan demir barınakları "halktan ayırıyor" diye hurdaya ayırdı. Şimdi de Türk, Yunan sınırını ayıran dikenli tele taktı, kaldıracağını söylüyor. (Che- Pras akılı ol). İMF, kadro azaltacaksın dedikçe O tersini yapıyor. Eski hükümetin bakanlıklardaki beş yüz doksan dokuz kadın temizlik işçilerinin Atina'da ellerinde eldiven ve süpürgelerle yaptıkları sokak hareketiyle sembol haline gelen cadıları görevine iade ederek Sayın Merkel'in ve İMF'nin eteklerini tutuşturdu. Hele o renkli tişörtlü, sırtından spor çantası eksik olmayan Hollywood yıldızı gibi Maliye Bakanına ne demeli! Kendisini "dengesiz Marksist Bakan" diye tanıtan ekose kaşkolü ile İMFtoplantısında dikkatleri çeken Gianis Varufakis. Kemer sıkma politikası gereği iki "n" harfiyle yazılan adını mürekkepten tasarruf için grameri değiştirdi tek "n" ile yazdırıyor. Tupesinden geçilmeyen Varufakis Londra'da çok şık takım elbiseli Maliye Bakanına karşı yakaları açık mavi parlak bir gömlek, siyah kot pantolon, deri ceket ve botlarla, verecekli değil de alacaklı edasıyla çıktı, borcun yeniden yapılandırılması için kıran kırana pazarlık etti. The Guardian gazetesinin bir yazarı ceketini doksanlı yıllarda uyuşturucu satıcısı ceketine benzetti. Nede olsa Teksas'tan gelmiş. Teksas Üniversitesinde ekonomi profesörlüğü yapmış olsa da....

Seçim sonrası gittiğim Yunanistan'da iklim değişmiş. Devamlı isyanlarda olan, sokaklarda bangır, bangır bağıran halk şu aralar nispeten sakinler. Şimdiden kriz unutulmuş gibi, insanların gözlerindeki öfkenin, umutsuzluğun yerine sükunet gelmiş. Halkın yüzü artık gülüyor, öfke patlamaları yok. Düne kadar yağmur tanesi düşse "Hükümet istifa" diye sokaklara dökülen halk bu günlerde Hükümet lehine miting için yüz binlercesi sokağa çıkıyor. Yaygaracı Yunan halkını tanıyanlar belki inanamayacaksın ama gerçekten şimdilik öyle.

Emekleme çağında ki SYRİZA Hükümeti İMF'nin önünde büzülüp, bükülmeden, kafa tutarak Euro bölgesinden çıkacağı tehdidiyle Yunan halkını rahatlatacak reform listesini onaylatmayı başardı. Reform paketinde: Üç yüz bin aileye bedava elektrik ve gıda. Herkese bedava ilaç , ısınmak ve araçların kullandığı dizelden alınan vergi iptal.... Şimdi de para bulma furyası başlattı. Kara para aklıyorlar, vergi kaçırıyorlar diye zenginlerin kravatına yapıştı, bir hafta da on yedi şirketin parasını (404.000.000) bloke etti. Vre pedaki mou* nasıl bir deli cesareti bu....

Gençler, daha güzel bir dünya için yelken açtığınız uzun ve zorlu yolculuğunuzda "KALO TAKSİDİ"*

*Evladım.

*İyi yolculuklar.

Bizlere gelince, emekleme çağını geçtik, yürümeyi de , nefrete, şiddete doğru tam gaz koşuyoruz.... her gün öldürülen, hırpalanan, tecavüz edilen, yakılan emanet paketler...bir hiç için öldürülen gençler...Mecliste uçan tokmaklar, yumruklar....Üniversitelerde bıçak,sopalar..... Tüm bunlara rağmen Kadınlar günümüz kutlu olsun (mu)?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

atilla atalay

Sıdıka

Darp Enişte

– Tamam bidakka geliyoruz, açcaz kapıyı... A.aa manyağın teki resmen zili yırtıyo... Bidakka açıyorum, rica edicem kapıyı cırmaklamayın... Ay kapı yıkılcak... Töbe Yarabbi... Ayının biri kış uykusundan çişe kalktı, dönüşte mağarasını bulamadı, karıştırıp bizim kapıyı zorluyo heralde... Hıh... Açtık işte... Nooluyo? Kimsin. İz... Hii... Şetaret Halamın beyi... Ziya Enişte... Biz seni Sinop'ta biliyoduk enişte?..

– Nerde O? Vuracın... Gravat takıp halangili vurmaya geldim... En tabii hakkım.

– Hoş geldin... Şö... Geç şööle içeri... Gravatı niye taktın, orasını anlamadım ben... Töre mi?

– Yok cinayedten sonra yakalanusam, mahkemede hakim gravattan indirim yapıya, o bakımdan... Temiz hal, iyi niyet, samimi hislerle cineyet...

– Az daha bekliyelim, hepimiz "samimiyetten" ölücez zaten Yeni Türkiye'de. O yüzden sen şöyle bi geç otur enişte, biraz sakinle...

– Yok... Ben halanı vuryun hemen gidecin... Goca ocağını bırakıp İstanbul'a gaçan gadını yaşatman ben, öldürecin. Gadının yeri beyigilin yuvasıdu, yuvadu! Vuracın da vuracın.

– Enişte kız, kıyamazsın sen halama, uyduruyosun... Hem tabancan bile yok...

– Boğuveerün... Boynunu burarın... Dabanca ne lazım?...

– Ayıp oluyo ama enişte... Zaten kadını Sinop il sınırları içersinde hırpalamışsın, korkudan buraya kaçmış... Yakışıyo mu sana?

– Sus gız, seni de boğuveerün... Sonra "Görünen o ki, bu güçük hanım kendisini boğdu" derin! Gaçmasaydı halangil de... Ya da daha münasip bi ilimize gaçsaydı... Yozgat'a mesela... Ama İstanbul'a gaçan gadın kötü yola düşmüş sayılır... Burda Japonlara, Amarikalılara bilen tecavüz ediyollar... Gastalar yazıyaa...

– İyi de kadın yabancı biyere kaçmadı ki? Kendine Japon turist süsü verip, başka bi muhite kaçsaydı kendince haklı olabilirdin... Ama abisinin evine sığındı...

– Esasen O'nu vurmak abisigile düşee zaten... Namısını demizlesin... Mal bozuk çıktı...

– Mal deme halaya!

– Esasen bubangilin seni de biraz dövmesi lazım... Dilin pek uzun...

– Enişte, sen en iyisi git... Yoksa beş rialiti şovluk malzeme çıkıcak şu evde... Sinop Terminatörü noolucak...

– Halangil teslim olusa hiçbirinizin gılına

zarar gelmez... Hey Şetaret çık ortayaa, hey bebeg, gaçamazsın gaari... Sana deyan duyuyomun, hu huuğ... Bilyan, orda bi yerdesin bebeg...

– Boşuna nefes tüketiyosun meen... Şetaret Halam şu anda Bolu Dağları'nda kardan adam yapıyo... Aslında Sinop'a dönüyodu ama, tipi yüzünden yol tıkanmış... Heralde Bolu'dadır şimdi...

* * *

– Hüyyf... Hüff! İçim daralya gayınçoğğ... İyps... Şet... Şetaret... Gızgardaşın deya söölemeyan... O.. O benim gahrımı çok çitti... Çok çekti... Çocüüleri büyüttü... Evi çitti çevirdii, bağa baaçaya goşduu... Ama... Ama ben... Ama ben alçag bi adamyın gayınçoo... Ağneyamun? Kötüyün ben gayınço... Bilemayan Şetaret'in gıymetini... İyps... Gayınçoo?

– Babam sızıp yattı enişte... Çok içtiniz sabah işe gitçek o... Hadi sen de ufak ufak...

– Şit... Şeta... Reeet... İçim yanyaaaaa... Hüyf... O bir çiçeyk, o evlatlarımın anası, o bir meyvaa... Hirş... Herş... Herşeyden önce bir anneğ... Yuvaaam.... Yuvaiiim...

– Lan alayı manyak bu adamların... Senede üç kere halam buraya kaçar, ardından eniştem gelir... İlkten "vuracın" der, sonra içip içip ağlar... Sonra annem Sinop'a kaçar, babam gider oraya, salya sümük geri dönerler... Niye döversiniz, niye ağlarsınız? Niye insanca olmaz şu işler... Dünya bööle bişey mi peki... Ertesi gün benim beyim de mi aynen... Nasıl yani?

– Sıdıkağ, "zavallı" de enişdeye...

– Niye ööle diyim enişte maşallah ayı gibi adamsın...

– "Zavallı de" enişteye dedim...

– Sen şimdi uyu, kalkar kalkmaz "günaydın" yerine "zavallı" derim söz bak...

– Sıdıkağ? Zavallı dedin mi enişdeye hiyps... Hıı?

– Heee... Dedim dedim... Anne, hadi sırtlan şu herifi yatıralım, sızdı..

– Zavallı de lan...

– Ay tamam... Zavallısın sen enişte...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BASLANGIÇ

* KADINSAN
I KARE
ILERLE

* ERKEKSEN
KADINA KARSI
SIDDETINLE
YÜZLES VE
2 KARE
ILERLE

SEVGILISLE (Koca, manita,es,
nediyorsan) O ISTERKEN,
SEN SEVISMEK ISTEMEDIGINDE
ONA HAYIR DIYOR MUSUN?

HAYIR
DIYEMI-
YOR
SAN, 3
KARE
ILERLE

HAYIR DIYEBI-
LIYORSAN VE
DURUYORSA
2 KARE ILERLE

HAYIR
EMENE
RAGMEN
DURMADI
ISE 3
KARE
ILERLE

TEBRIKLER
OYUNUN
KAZANANI SENSIN

HEMDE SADECE NORMAL
BI INSAN OLDUGUN ICIN

SIDDET

KENDI RAHATSIZ
OLDUGUNU BASKASINA
YAPMA CESARETINI

BU ERIL DUNYADAN ALIYORSUN
DENGELEMEK VIJDANLI OLMAK
SENIN INSANI SORUMLULUGUN!

BUNLARI YASAMAK
SENIN FITRATINDA MI VAR?

DIREN!

VE ERIL
DUZENE
BOYUN
EGME!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

YUZLESTIGIN HIKAYEYI
DIGER OYUNCULARLA
ANLATARAK PAYLAS,VE ONDAN KURTUL !
O SEN DEGILSIN BENIMSEME! VE 3 KARE ILERLE

BENIM SIDDETE EGILIMIM YOK DIYORSAN
EN TEMIZINDEN , HIPHIZLI 7 KARE ZIPLA

TEBRIKLER!

COK SANSLISIN
BU ULKEDE

NORMAL ILISKILER
DE YASANIYOR DEMEK!

YA PEKI SOSYAL HAYATTA?
ELLE , SÖZLE ,MOBBING,
TOPLUMSAL TACIZ YASADIN MI?

• EVETSE
4 KARE
ILERLE

• HAYIRSA
3 KARE
ILERLE

POLY

BETUL YILMAZ

AILE ICI SIDDETE UGRUYORSUN!

* NE HISSETIGINI,

BI KAGIDA YAZ VE
OYUN SONUNDA DIGER OYUNCU
LARLA PAYLAS TARTIS

VE 3 KARE ILERLE

KESKE HERKES
SESIN GIBI
SANSLI OLSA,

OYUNUN BI
KAZANANI SENSIN!

NEREDE YASIYORSAN
TUM KADINLAR ADINA
SOYLUYORUM ORASI CENNET

SIMDI AZ ONCE
YUZLESTIGIN
SIDDET HIKAYE-
SINI KENDI
ANNEN VE KIZ
KARDESIN
OLARAK DUSUN
COK MU RAHATSIIZ OLDUN ?

O ZAMAN 3 KARE
İLERLE ...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Hayatta konfor dışında her şey vardır

Christine Van de Putte

Ramize ile ferahlığı, espiri anlayışı ve hayattan aldığı tadı ile ilk tanıştığımda, ona şunu söylemiştim: "Bana 70'li yılların sert ama mutlu günlerini hatırlatıyorsun. Paris ve feminist devrimi." Bu günlerde ise burada her şey kodlanmış, işaretlenmiş, güvenli hale getirilmiş. Rahat ve konforlu. Eğer bir sorun ile karşılaşırsak hemen gözümüzü başka bir yere yöneltiyoruz. Nazik saray mensubları gibi olmuşuz: ciddi, temiz ve etrafımızda olan bitenden şüphesiz.

Bundan iki yıl öncesiydi, Şubat 2013. Charlie Hebdo, bu ülkenin bodrum katında kıvranıyordu.

İki yıl sonra ise Charlie Hebdo, konfor tarafından yere sürülmüş hali ile, herkesin ilgisizliğinin altında doğal nedenlerden ölecekti. Yalnız, Charles Manson'un 1969 grubu tipli, beyinleri yıkanmış bir çift katil, o görmek istemediğimiz sorunlara bir darbe çaktı. Herkes Charlie'nin Fransa'nın eski cumhurbaşkanı Charles de Gaulle ile alay ettiğini unutmuştu. O eski zamanlardaki Fransa, gülmeyi ve direnmeyi biliyordu. 1969 yılında, bazı insanlar Sharon Tate'in ve Polanski'nin "aşırı" bir şekilde yaşadıklarını düşünürlerdi. Bugün de bazı insanlar Charlie Hebdo ya "aşırı" diyorlar. Buna rağmen herkes şoka girdi.

Fransa'nın entelektüelleri ve önemli adamları homurdanıp havlıyorlar. Ah, sakin sakin, büyük yazarlardan çalınmış cümleleriyle gezinmek ne kadar da rahattı. Voltaire'in vatanında yaşamak (Neden Voltaire ki? Diderot çok daha iyi) ve büyük heykellerden çalınmış birkaç cümle söylemek, neon bir güneşin ortasında kendine bir yer ayırmak için yeterliydi.

Bilginler bu eğitim bakanlığı memurlarını, bu gazetecileri, bu salon filozoflarını uyarıyordu, onlar ise Voltaire'i, Madam Demokrasi'yi, Madam Kültür'ü, Mösyö Hümanizm veya Madam Yaz Tatili ile konuyu atlatıyorlardı.

Onur ile çalıntı erdemleriyle süslenip, birbirlerini övüp kur yapıyorlar, o tavuskuşu kılıklıların arasında insan kendisini Verdurin'lerde* gibi hissediyor.

Bir 68 Mayıs slogan şöyle derdi: Hepiniz konforunuzdan gebereceksiniz. Evet farkındayım, 68'da bir bok yok, ortalığı pisletiyor. Anladık, yeterince söylediniz.

Boşuna galeyana gelip orduyla polisle yiyişmekle iş bitmiyor.

Hayır, asıl siz rahat, konforlu insanların harekete geçme zamanı, hepimizin yüreğinin heves ile atması, sizin de bizi tatil fotoğraflarınız ile büyük yazarlardan arakladığınız laflarla uyutmayı kesmeniz gerekiyor. Kendi adınıza konuşmanız, değersiz genellemeleri ve sloganları bir yana bırakmanızın zamanı. İhtiyaçta bulunan okullara ve lise-lere doğru dürüst yardım getirmenin zamanı.

Kapılarınızın önünde geberen insanların ne yaptıklarını düşünmenizin zamanı.

Hayatın savaş alanında çaba sarfeden insanları dinlemenin zamanı.

Bu yaşam tarzının sonsuza dek elde olacağını mı sandınız, kanapede oturup attığınız çekirdek kabuklarının hizmetkarlarınız tarafından temizleneceğini mi sandınız?

Eh, demek ki yanılmışsınız.

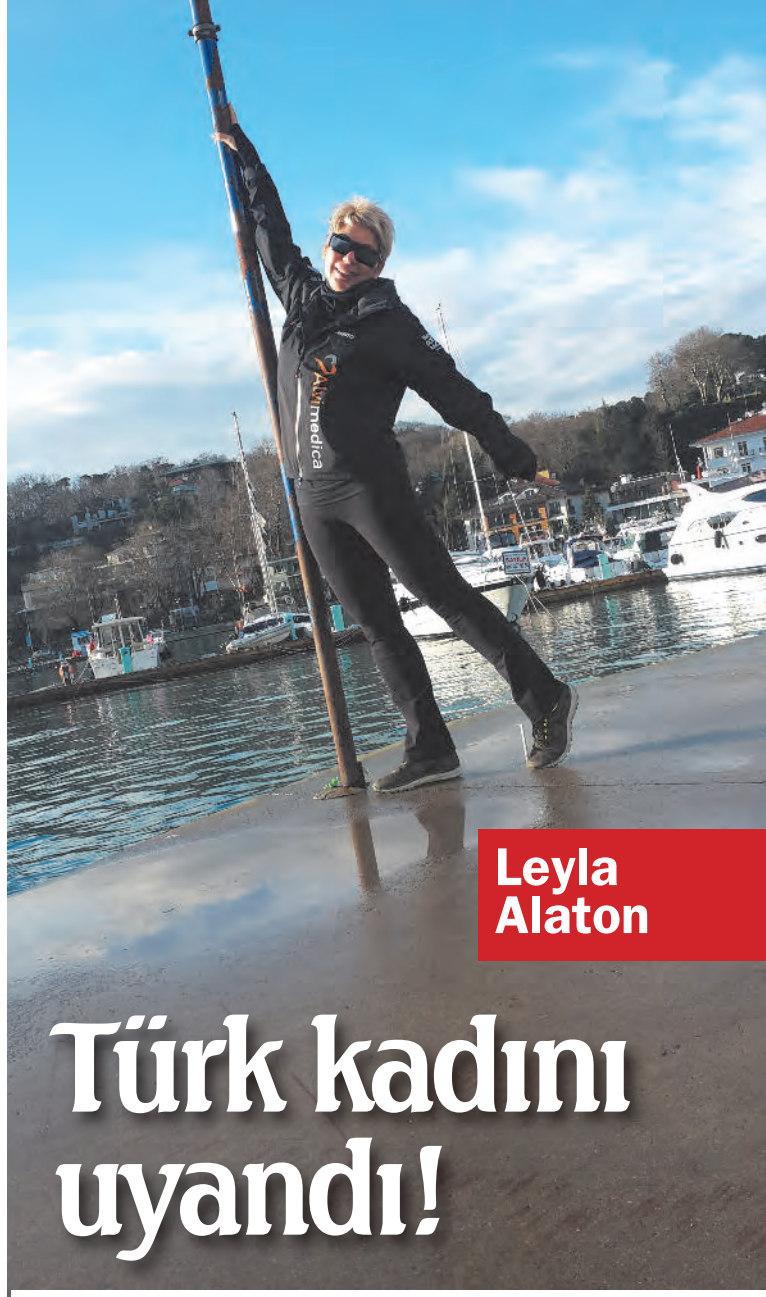
Haydi kalkın!

Hayat için ayağa kalkmaya değerdir!

Hepimizin yüreğinin heves ile atması, sizin de bizi tatil fotoğraflarınız ile büyük yazarlardan arakladığınız laflarla uyutmayı kesmeniz gerekiyor

**Not: Verdurinler: Proust'un Kayıp Zamanının Izinde'de, Madam Verdurin salonuna yazarın kültürsüz ve omurgasız olarak tanımladığı Fransa'nın entellektüel ve siyasi elitini çağarır.*

Leyla Alaton

Türk kadını uyandı!

Bardak taştı, sigortalar attı.
Sonunda Türk kadını da uyandı !
Eğitimlisi, eğitimsizi, zengini, fakiri, güzeli, çirkini...
Ezileni, hor görüleni, dayak yiyeni, taciz edileni.....
Aile baskısı altında ezileni, anasından, babasından, komşusundan onay bekliyeni....
Diğer kadınlardan ''sus, otur, haline şükret'' diye hevesi kırılanı,
"Daha iyisini nereden bulacaksın'' diye bastırılanı....
Zorla başgöz edileni, okula gönderilmiyeni, iş yerinde taciz edileni,
Metrobüste sıkıştırılanı, çalışması engelleneni....
Zengin kocaya varırsa hayatının kurtulacağını sananı,
Birkaç çocuk yaparsam geleceğim garantide diye zannedeni.....
Anamsın, bacımsın laflarıyle uyutulanı....

Kadın uyandı!
İnsan haklarından haberdar oldu,
Birey olarak toplumda yer alabileceğine uyandı.
Ekonomik bağımsızlığı olmasının gerektiğine,
Seçimlerini özgürce yapabileceğine,
Çocuklarıyle ortada kaldığında parası olmasının şart olduğuna,
Erkek milletinin iyi bildiği ; birbirine destek vermek gerektiğine,
Siyasete girmesinin şart olduğuna,
Sonunda uyandı !

Şimdi sıra bu uyanışa ayak uydurmaktan başka çaresi olmayan
Türk erkeğinin uyanmasında!
İnşallah yakında onlara da ''Günaydın'' diyeceğiz.
Pes etmek yok, havluyu atmak na mümkün artık!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Korkuyla Yaşamak

Jale Sancak

Tam yazıyı yazmaya niyetlendiğim gün, canımı fena halde acıtan tüyler ürpertici bir haber okudum. Tarsus'ta yaşayan Özgecan, yirmi yaşında genç bir kız, bir üniversite öğrencisi. Evine dönmek için bir minibüse bindikten sonra kaçırılıyor, tecavüze uğruyor, bıçaklanarak öldürülüyor ve katilleri tarafından yakılıyor. Ne ilk ne son tabi.

Hadi bakalım kadın olmak üzerine yaz şimdi. Hâlâ korkuyorum desem... Artık genç değilim, orta yaşlıyım, lâkin hâlâ korkuyorum. Şahane bir şey olan kadınlık hep korkuyla el ele yürür bilirsiniz. Her gün burada ya da başka bir coğrafyada işlenmiş bir cinayet, ırza geçme, şiddet haberi yayınlar gazeteler. Biz kadınlar takside, minibüste bir başınayken, hatta bazen dolmuşta diğer yolcular inince korkarız. Gün ortasında şehrin merkezinde, kalabalıklar içinde yürürken, dolaşırken de korkarız. Geceleyin evlerimize dönerken eğer yalnızsak daha çok korkarız. İlk kez gideceğimiz bir mekan, bilmediğimiz bir yer de korku verir. Acaba kapının ardında bir musibet bekliyor mudur bizi? Pek de tanımadığımız erkeklerden kuşkulanır, korkarız. Bazen tanıdığımız, çok çok yakından tanıdığımız erkeklerden de korkarız. Evet, çoğunlukla erkeklerden korkarız. Çocukluğumuzdan itibaren korkutularak büyütülürüz haklı, kimileyin de haksız nedenlerle. Bu durum erkeklerin pek de anlayabileceği bir şey değildir.Sarakaya alındığımız bile olur. Arada bir korkmayı unutmak, cesurca davranmak çok güzeldir, ne var ki o zaman da Özgecan'ın başına gelen, korkunç sözcüğünün hafif kaldığı şeyleri yaşamak işten bile değildir. Korkuyu bir yana bıraktığımızı sezen vahşi yaratık zaman kaybetmeden cezalandırır bizi.

Sayıları az da olsa hiçbir şeyden korkmadığını söyleyen hemcinslerimiz vardır, bu yüreğimize su serper, öte yandan tam tersine korktuğu için cebinde, çantasında kendini korumak için birtakım alet edevat, bayıltıcı sprey taşıyanlarımız da vardır.

Yazının içinde, saydım, yirmibir kere kullanmışım korku sözcüğünü. Bence az bile. Sizce?.. Abartıyor muyum?

Unutmadan - tüm hayatımıza egemen- baba korkusu, abi korkusu, koca korkusu, erkek evlat korkusu da cabası. Geleneklerin, göreneklerin, törelerin, çok tartışılır ahlak kurallarının insafsızca dayattığı şeylerin korkusu. Ve bir de fetvalar: Gülme, konuşma, el ele tutuşma, kızlı erkekli dolaşma, direk dansı yapma, yüzün kızarsın, evde otur, çocuk doğur, çalışma, hak arama, sorma!

Yazının içinde, saydım, yirmibir kere kullanmışım korku sözcüğünü. Bence az bile. Sizce?.. Abartıyor muyum?

Gönül keyifli şeylerden söz etmek isterdi ya, pek iç açıcı bir yazı olmadı, bağışlayın. Tek dileğim Güldünya'ya, Özgecan'a biçilenin bir tek kadına daha biçilmemesi.

Juliette Joste

Kadınların hikayelerini anlatacağız

Tamam, 8 Mart iyi de, tarihte erkeklere verilen her günü geri almak gerekse, senelerce her günün 8 Mart olması gerekir! Neyse, senede tek bir 8 Mart olduğuna göre, küsmeyip uygun bir şekilde her gün dünya çapında eşitlik için her gün çaba sarfeden, çalışan, diyalog kuran insanları kutluyalım.

Fransa uzun zaman boyunca geride kalmış; Kadınlara oy hakkı, Türkiye'den çok sonra, 1945'te verilmiş ve kürtaj için de 1975'yi beklemiz gerekti. Günümüzde, Fransız kadınları dünyanın en uygun siyasi ve sosyal durumlarından faydalanıyorlar ve bu nedenle de çoğu insan işin bittiğini ve haklarımıza sevinmemizi umuyor. Ne yazık ki daha yapılması gereken bir çok şey var. Maaş, ev işleri, şiddet... Eşitsizliker çok. Buna rağmen feminizme kötü bakılıyor. Feminizmin üzerine yazılmış bir kitabın, Merci les fille!, yazarı ve editörü olarak kendimi "Sen de fenimist değilsindir herhalde!" derken bulduğum oldu. Sanki söz konusu bir tür erkek düşmanı, kafayı yemiş kadınların düştüğü iğrenç hastalıkmış gibi. Eh ama ben kendimi feminist ilan ediyorum! Benim kendi yaşam koşullarım rahat da olsa, dünyada her gün kadınların haklarının azaldığına şahit oluyorum. Özellikle, 15 yaşımda, 1980'de varlığından haberimin olmadığı, ama günümüzde Parislilerin kafasında git gide çiçek açan lanet olası başörtüsünün yayılışına tanık oluyorum! Komşularım şüphesiz özgürce başlarını örtüyorladır, zorunluluktan değil. Ama ne de olsa, erkekliğe boyun eğmenin en önemli sembolü olmuştur, benim kesinlikle reddettiğim siyasi, cinsel, psikolojik, materyel ve moral bir ataerkillik. Fransız editörlüğünde, benim iş alanımda, kadınlar ne iyi ki git gide daha önemli bir rollere sahip oluyorlar. Ama malesef ataerkillik hala hükmediyor. Kadın yazarlar, kadınlar için kitaplar ve kadınlıkla ilgili konular hala daha önemsiz, küçük konular kalıyor. Kadını hikayeleri yani! Eh, onlara ne yazık ki, biz bu kadını hikayelerini basacağız: Julie Bonnie'nin bu hafta çıkan yeni romanı Mon Amour'un güzel annelik hikayeleri gibi veya Colombe Schneck'in 17 yaşında'sı. Devam edeceğiz ve onlara bu kadın hikayelerinin güzel, ilginç ve kuvetli olduğunu göstereceğiz. Ve böylece, kadınların hikayelerini anlatarak dünyayı ilerleteceğiz, hem Fransa'da, hem Türkiye'de. Kadınlar için sessizlikten beter hiç bir şey yoktur. Ataerkillikle birlikte yapayalnız bir otobüste kalmaktan beter hiç bir şey yoktur. Bu trajediden bıkmadan bahsetmek bizim, yazarların, gazetecilerin, editörlerin sorumluluğudur, sonunda bir sona ermesi için.

Kadınlar için sessizlikten beter hiç bir şey yoktur. Ataerkillikle birlikte yapayalnız bir otobüste kalmaktan beter hiç bir şey yoktur

Herkese iyi 8 Martlar ve beni size davet ettiğiniz için teşekkürler!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Canilikler Diyarı'nda İkiyüzlü Ahlâk: Koşullu İsyan

Duygu Yavuz

Türkiye, gözü dönmüş erkeklerin bir arada yaşadığı bir ülke. Bu erkek çetesi, kadınları taciz ediyor, kadınlara tecavüz ediyor, kadınları öldürüyor. 11 Şubat 2015'te korkunç bir cinayete kurban giden Özgecan Aslan'ın ardından, nihayet, daha geniş kitlelerin tepkisi ile kadın cinayetleri tartışılır oldu. Erkeklik inşasının, hükümetin cinayet faillerini cesaretlendiren söylemlerinin ve hukuki yaptırımların, tabiri caizse katilleri koruduğunun gündeme taşınması bakımından bu tartışmalar önemliydi. Maalesef Özgecan'ın ilk ve son olmadığı, her geçen gün yeni kadın katliamlarına uyandığımız Türkiye'de, kamuoyunun kadın cinayetlerine olan yaklaşımı vasıtasıyla, "duyarlılık" nâmına bile olsa, cinsiyetçi tutumun tüm marazları ile açıkça kendini gösterdiğine tanık olduk.

Toplumun kadın ve erkek cinsine yüklediği kodlar ve görevler çevresinde toplumsal cinsiyetin yıkılmaya çalışıldığı, cinsel tercihlerin sorgulanmadığı, ötekileştirmelerin son bulduğu ve heteroseksüel normların hızla terk edildiği bir dünyada ne yazık ki, normlar dâhilinde heteroseksüel bir ilişkinin bile yasaklı kılındığı, geri kalmışlıkta ayak direten bir ülke hâline gelmemiz utanç verici! Bugün insanların sevgilileri, hatta kızlı-erkekli arkadaş grubuyla aynı çatı altında yaşamasına bile karışan bir devlet anlayışı mevcut. Ülkeyi soyup soğana çeviren sözüm ona muhafazakâr hükümet erkânı, halkın özel hayatını didiklemekten, yatak odasına girmekten zerre çekinmiyor. Kiminle yaşayacağına, medeni hâline, kaç çocuk yapacağına, kürtaj hakkına, kahkaha atmasına, iş yerinde çalışmasına, kısacası tüm temel haklarına müdahale edilenler de hep kadınlar oluyor. Buna karşılık hükümet ve yandaşları, mahreme müdahaledeki ısrarcı tutumlarını şiddet söz konusu olduğunda bir anda terk ediyor, ikiyüzlü bir tutumla: "Karı-koca arasındakine karışılmaz" diyor. Hatta tecavüzcü veya katil yerine; mağdur ve maktulü sıkıştırıp suçluyor.

Özgecan Aslan cinayeti ardından büyüyen tepkilerle birlikte, bu tepkinin ortaya çıkışında toplumsal ahlâk da sorgulandı. Mini etek giyip içki içtiği adam tarafından tecavüze uğrayan ve öldürülen kadınlar söz konusu olduğunda neredeyse "Hak etmiş!" diyen kirli zihinlerin ahlâkından söz ediyorum. Hükümet erkânı kadar toplumun da ikiyüzlülüğünü ortaya koyduğu; o, kokuşmuş ahlâk-sızlık çığ gibi büyüyor. Bu, kirli işbirliği canımızı yakmaya son sürat devam ediyor. Ölü Kadınlar Memleketi isimli kitabın yazarı Burçe Bahadır'ın bu konuda harika bir yazısı vardı. Elektronik yolla okuruna ulaşan Egoistokur'da yer alan "İçin Yanmazsa İnsan Değilsin..." başlıklı yazısında Bahadır, şöyle diyordu: "Özgecan'a sevgilisi tecavüz etseydi veya kocası? Ya da bir bardan çıkmış olsaydı, yine üniversite öğrencisi hâliyle, yine o masum gözleriyle? Peki ya tecavüzle karşı karşıyayken mini eteği olsaydı üzerinde? Ya da adama biber gazı sıkmaktansa, tecavüzü göze alsaydı? O vakit üzüntü yüzdemiz ne kadar düşecekti ya da düşmeliydi mesela? Şimdi tek yürek olanların kaçı şüpheyle yaklaşacaktı bu menfur olaya?" Burçe Bahadır, yazdıkları ile harikulâde bir yüzleşmeye davet ediyor gibi. Devletin ve toplumun koşullu isyanı; yani ancak belli koşullarla mağdurun ve maktulün hakkını teslim eden bir tepkisellik söz konusu. Başına gelenleri çekmekle mükellef tutulan, çilekeşliği nisbetinde erdemlilik gösterdiği kandırmacası ile uyutulan, bazen uyutulmasına bile gerek kalmayıp kendi yoz reflekslerine boğulan toplum, bu koşullu isyandan sıyrıldığı ölçüde bir şeyler iyiye gidebilir. Toplumun isyan bayrağını çekmesi için ilk iş, kendi ahlâkı ile yüzleşmesi gerekiyor.

Hükümet ve yandaşları, mahreme müdahaledeki ısrarcı tutumlarını kadına şiddet söz konusu olduğunda bir anda terk ediyor, ikiyüzlü bir tutumla: "Karı-koca arasındakine karışılmaz" diyor

Özgecan Aslan cinayeti sonrasında Twitter'da "sen de anlat" hashtag'i ile insanlar, başlarından geçen taciz ve tecavüz vakalarını anlatmaya başladı. Bu, travmayı en azından paylaşarak azaltma ve mağdur edenlerin ifşa edilmesi için isabetli bir atılımdı. Ben de geçtiğimiz yıl Bayan Yanı'nın mart sayısında "'Yazma' veya Sözlü Taciz Girişimleri: Diyalogа Ayak Direten Monologlar" başlıklı yazımda okura siz de taciz hikâyelerinizi paylaşın çağrısında bulunmuştum. Bugün ise madem ki, erkeklik inşasının arızalı olduğunu ileri sürüyoruz, başta erkeklerin kendi şiddetleri ile yüzleşmeleri gerektiğini ileri sürüyorum. Çoğu erkek, başka erkeklerin şiddetini kınayıp bu konuda öğretici iletiler paylaşırken, sıra kendi şiddetleri ile yüzleşmeye geldiğinde hemen kaçmayı tercih ediyor. "Şiddetin büyüğü, küçüğü olmaz" deyip tüm erkekler kız kardeşlerine, sevgililerine, eşlerine, annelerine, çocuklarına uyguladıkları şiddetle yüzleşip kendi şiddetlerini utanmadan yazabildikleri zaman, sağlıklı bir erkeklik inşasının ilk adımını atabilecekler. Zaten büsbütün güvensiz olan bu ülkede, bir kadın olarak aklı başında erkeklerin desteğini hissetmeye büyük bir gereksinim var. Esnafından okumuşuna, hiçbir eğitim ve sosyo-ekonomik koşulla ayrıştırılamayan bir erkek şiddeti ile yüz yüze gelmek derin bir ümitsizlik yaratıyor. Feminist kuramlara dair kuvvetli okumaları, yazıları olup da birlikte olduğu kadına manevi ve fiziksel şiddet uygulayan erkekleri ise daha acıklı bir konumda görüyorum. Sağda solda makaleleri ile boy gösteren bu türden entelektüel erkeklerin yakınları olan kadınlara hat safhada şiddet uygulamaları ise ayrı bir ikiyüzlülük hikâyesi! Bu anlamda her erkek, kahramanlığı bir kenara bırakıp kendi katilliği ile yüzleşmeli!

Üçüncü sayfa haberlerinin tüm sayfaları ele geçirdiği, her gün yeni bir kabusa uyandığımız bu ülkede kadın katillerinin cezalandırılmamasının gerekçesi ne olabilir? Melda Onur, muhalefet partilerinden bazı milletvekillerinin anayasada kadına yönelik şiddette cezai yaptırımları arttırıcı, hatta trans ve eşcinsellerin haklarını gözeten madde önerileri ile gittiklerinden; ancak bu konuda hiçbir şey yapılmadığından söz etti. Onur, bu önerilerden neredeyse bir külliyat oluştuğunu söylese de bu konuda hiçbir şekilde harekete geçilmemesi ne kadar anlamsız! Devlet, kadınlarını resmen ölüme terk ediyor! Aile ve Sosyal Politikalar Bakanı çıkıp iyi hâlden ceza indirimi yapan savcıyı sorumlu tutuyor. "Karar, savcının insiyatifinde. Yargı bağımsız" diyor. Yargının bağımsızlığını hiçbir şekilde hissettirmeyip konu kadın cinayetlerine gelince bağımsızlık edebiyatı yapmak ne kadar basite kaçmak oluyor. Öte yandan savcılığın savunucusu bir avukat çıkıp "kanunlarımız toplumun örf ve adetlerine göre düzenlendiğinden bu kararda savcı toplumun isteğini gözetiyor" diyebiliyor. Herkes topu birbirine atmada birinci! İcraata gelince akıldışı önerilerle idam lakırdısından gayrısı yok! İç güvenlik yasa tasarısı da "yargının bağımsızlığı"nı gözler önüne seriyor. Gerçekten de yargı öyle bağımsız ki, savcı kararı olmadan polis sizi gözaltına alabilecek! Kapalı kapılar ardında zaten ettiği zulmü daha bir aymazlıkla devlet-baba güvencesi ile sürdürecek!

Sağda solda makaleleri ile boy gösteren entelektüel erkeklerin yakınları olan kadınlara hat safhada şiddet uygulamaları ise ayrı bir ikiyüzlülük hikâyesi!

Özgecan Aslan cinayetinden sonra ülkedeki hukuki yaptırım noksanlığına itiraz edip kendi yöntemlerini devreye soktuğunu, bir kahramanlık destanı kaleme alıyor edasıyla sunan Sedat Peker ise akıl tutulmasında son nokta idi. Sedat Peker, iki kadının mağduriyetini nasıl giderdiğini uzun uzun anlatırken, erkeklik inşasının mihenk taşı olan delikanlılık kurgusunun arızalarına muazzam örnekler sunuyordu. Sedat Peker, ilk hikâyede 94-95 senelerinde bir orgeneralin eski yâverinin kızının kocası tarafından tehdit edildiğini ve bu konuda nasıl yardım ettiğini anlatıyordu. Eski koca, karısı ile ilişkiye girerken bir arkadaşına görüntülerini kaydettirmiş ve kadını bu görüntülerle tehdit etmişti. Sedat Peker ise bu adamı cezalandırdığını aktarırken şöyle diyordu: "Bedava cinsel ilişkiye girmek için eski karısına bunları reva görenin aynı duyguyu yaşaması için adama buraya yazsam herkese çok enteresan gelecek şeyler yaparak, resimlerini de çekip bana getirdiler" Sedat Peker, "bedava cinsel ilişki için karısına bunları reva gören" derken seks işçilerine şiddeti reva mı görüyor orası muamma. Tabii eşini şiddetle tahakkümü altına almaya çalışan psikopat kocanın asıl maksadını ücretsiz sekse bağlamak da başı çeken bir marazdı. Bu herkese "enteresan" gelecek, korkunç cezalandırmanın ardından kayda aldığı işkence fotoğraflarını ise şiddet mağduru kadına yollaması bambaşka bir enteresanlıktı. Sedat Peker : "Ruh sağlığı, yaşadıklarından dolayı çok bozulmuştu. Hiç değilse biraz yüreği soğusun istemiştim" diyerek "bayan"a fotoğrafları yollamayı kahramanlıktan sayıyor. Şiddet mağdurunun, şiddetle alınan intikamını izlemenin onu rahatlatacağını düşünüyor. Sonra da bu aldığı teşekkürle ne kadar haklı olduğunu yazıyor. Kendi yaptığının zaman aşımından ötürü ceza almayacağını da belirtmeden edemiyor. İkinci hikâyede ise Peker, bu kez 14 yaşında tecavüze uğramış bir kızın intikamını aldığını aktarıyor. Burada da cezalandırdığı suçlunun görüntülerini çocuk yaştaki mağdura yolladığını benzer şekilde anlatıyor: "Bu şahsın görüntülerini öncelikli olarak tecavüze uğramış küçük hanımefendiye yollayıp biraz içinin soğumasını sağladım" diyor. Neresinden baksanız psikopat bir adalet anlayışı ile karşılaşıyorsunuz. Mafya mevzubahis olunca buna şaşmamalı. Buna karşılık, benzer bir delikanlılık anlayışını, koşullu isyanı -orospu ise revadır vb.- ve kadına yardımcı olurken dahi onunla empati kuramamayı, sürekli şiddete başvurmayı çevredeki diğer erkeklerde de görmek mümkün.

Mafya babalarından sonra gelelim aile babalarına...Akşam 8'den önce evde olma baskısı yaratınca güpegündüz otobüste kıçını elleyen, okula/işe giderken yolda her türlü iğrenç fantazisini utanmadan kulağına eğilip söyleyen adamdan kurtulacağını sanan, her türlü fenalığın gece vakti olacağına inanan saf babalardan söz ediyorum. Hele bir de baba baskısından korkup da uğradığın şiddetten, taciz ve tecavüzden bahsedememek var! O çok koruyucu görünen, hassaslık abidesi babayı kalp krizinden korumak için kendini feda eden, mağdur olduğu ile kalan binlerce kadın var bu ülkede! Bir de babaların kız evlatlarını korurkenki ikiyüzlülüğü, kızlarını yaşamak istedikleri hayattan men edip her türlü özgürlüklerini ellerinden alıp, sürekli hayatlarını sabote etmekte de kendini göstermiyor değil. Korumakla hapset-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kadın cinayetleri bütün vehametiyle devam ediyor... Sadece OCAK ayında 39 kadın öldürüldü.

feyhan güver

meyi bir tutan çarpık bir zihniyet, psikopatların ekmeğine yağ sürüyor! Sevgilisini babasına dahi söyleyemeyen bir kız evlat nasıl olacak da sevgilisi tarafından şiddete uğrayınca babasına mevzuyu açabilecek?! Babanın: "Ben sana demedim miydim?! Sana müstahak! Beni öldüreceksin! Katil edeceksin!" diye ilk şamarı kızına atacağı aşikârken, aynı anlayışın devlet politikalarında da "Mini etek giymeseymiş, akşam o saatte, orada ne işi var?" şeklinde kendini göstermesi tüm ülkeyi bir kadın hapishanesine dönüştürüyor. "Şimdi ülkenin durumu berbat! Etraf kadın kasapları ve tecavüzcülerle dolu!" diyerek kız çocuklarını daha mı çok kısıtlamalı? Kızların sokaklardan silinmesi için elinden geleni ardına koymayan eril zihniyet, çarpık ahlâk anlayışı ile koruduğunu iddia ederken bile zarar veriyor. İşte burada da koşullu isyanla ikiyüzlü bir ahlâki yapılanma kendini gösteriyor: Babanın kızı olmak istiyorsan, babanın dizinin dibinden ayrılma! Bir süs bitkisi gibi ona itaat et!

Özgecan'ın katilinin annesi, oğlunun boşandığı kocasında kaldığını, yani oğlunun babası ile yetiştiğini söyledi. Eski eşi tarafından kemerle dövülüp, kesici aletlerle fiziksel şiddete maruz kalan Suphi Altındöken'in annesi Naciye Tan, oğlunun babasının şiddeti yüzünden psikolojisinin bozulmuş olduğunu belirtti. Tam da bu noktada neden kendisi de aynı işkenceden geçmiş biri olarak gidip tecavüze yeltenip adam öldürmeye teşebbüs etmiyor sorusu aklımdan geçti. Baba ve toplum şiddetine en ağır biçimde maruz kalan kadınlar neden erkekler kadar cani olamıyor? Erkek bilincine sahip olup, kadın olduğunu iddia edenleri bu konunun dışında tutuyorum.

Devlet-baba, mafya babaları, aile babaları, sevgililer, erkek arkadaşlar, erkek kardeşler, eril bilinci sahiplenen kadın işbirlikçiler, kısacası ataerkil yapının tamamının yeryüzünden silinmesi için ilk adımı kendimizle yüzleşerek atmalıyız. Başkalarının şiddetini eleştirmek yerine, takkeyi önümüze koyup ikiyüzlülüğü, koşullu isyanı bir kenara bırakıp kendi şiddetimizle yüzleşmeliyiz. Bilhassa erkekler bu yüzleşmeden geçerken, kadınlar da eril bilince ne kadar hizmet ettiklerini düşünmeli. Bir de mağduriyete başkaldırmada koşulsuz biçimde birleşmeyi...

Kaynak:

‹http://egoistokur.com/burce-bahadirin-yazisi-icin-yanmazsa-insan-degilsin/›

‹http://haber.sol.org.tr/turkiye/sedat-pekerden-kan-donduran-ozgecan-mesaji-107909›

‹http://www.milliyet.com.tr/sedat-peker-in-tecavuzcuye-gundem-2014541/›

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Türk, sünni, erkek ve heteroseksüel vatandaş makbul vatandaş sayılıyor

İpek Özsüslü

Ülkenin dört bir yanından yağan kadın cinayeti, taciz ve tecavüz haberleri yanında, sanıkların aldıkları ceza indirimleri, haksız bahaneler ve onlara verilen trajikomik cezalar da delirtiyor beni. Bir çok defa karikatürlerime de konu olan "kafamdaki deli soruları" bir bilene, Avukat Ali Dinsever'e sordum.

Kadına şiddet ve tecavüz davalarında sanıklara, tayt giyinme, kaykılarak oturma, direnmeme gibi sebeplerle ceza indirimleri getiriliyor, bir avukat olarak bunlar size komik gelmiyor mu?

Komik değil de belki trajikomik diye nitelendirmek daha uygun. Ceza yargılamasında uygulamada yapılan indirimler 5237 Sayılı Türk Ceza Yasasının 29. Maddesi'nde düzenlenmiş bulunan Haksiz Tahrik düzenlemesinden kaynaklanmaktadır. *(Madde 29 - (1) Haksız bir fiilin meydana getirdiği hiddet veya şiddetli elemin etkisi altında suç işleyen kimseye, ağırlaştırılmış müebbet hapis cezası yerine onsekiz yıldan yirmidört yıla ve müebbet hapis cezası yerine oniki yıldan onsekiz yıla kadar hapis cezası verilir. Diğer hâllerde verilecek cezanın dörtte birinden dörtte üçüne kadarı indirilir.)*

Toplumda yaratılmış bulunan tayt giyene, kaykılarak oturana, tecavüze etkin direnmeyene bu haksız tahrikinden! dolayı tecavüz edilebilir anlayışının yargıda içtihat haline getirilmiş olmasından kaynaklanmaktadır.

Ben tayt giyindiğim için nasıl olur da kocamı suça sevkederim? O beni bıçaklayıp, bu sebepten nasıl tahrik indirimi alır? Bunu herkesin anlayabileceği bir dilde açıklayabilir misiniz?

Yukarıda izah etmeye çalıştığım gibi burada sihirli sözcük **"Haksız Tahrik"** kavramıdır. Tahrik sözcüğü uygulamada öylesine yorumlamalarla karşılaşmıştır ki *"gülümsemek", "bakmak", "direnmemek", "oturma şekli", "kuvvetli bağırmamak"* gibi pek çok doğal davranış, kadınlar tarafından yapılması halinde tahrik sayılmaktadır. Bu öylesine hoyratça ve kadın aleyhine kullanılmaktadır ki; kendisine cinsel saldırıda bulunan erkek suçlu, haksız tahrik nedeni ile indirimden faydalandığı gibi bunlara maruz kalmış kadının kocası (erkek) tarafından öldürülmesinde de haksız tahrik sebebi olmaktadır. Toplumsal muhalefet gruplarının etkinlik ve mücadeleri neticesinde yargısal yorumlamaların değiştirilmesi mümkün olacaktır.

Benzer bir dava aldınız mı? Maktülün mü sanığın mı avukatıydınız?

Meslekte bu tip pek çok davada bulundum. Maktül tarafında olduğum gibi sanık avukatlığı yaptığım pek çok dosyada oldu. Çok trajik olaylarla da karşılaştım. Tecavüze uğradığı halde ailesinin bir çatışma ya da düşmanlığa sebep olmaması için tecavüzcüsü ile evlenen küçük kadınlarla da karşılaştım. Taciz ve tecavüze uğradığı için kocası tarafından öldürülen kadınlarla da...

Tecavüze uğrayan bir kadın var. Tecavüzcünün hiç ceza indiriminden faydalanamaması için hangi şartlar oluşmalı?

Tecavüz mağdurlarının yargılama sürecinin ilk anından itibaren hukuksal yardım alması ve bu yardımın da ehil hukukçular tarafından sağlanması koşullarının yaratılması lazımdır. Burada ceza usul yasalarımızdaki düzenleme de sanıklar lehine düzenlemeler içermektedir. Tecavüz sanığına zorunlu müdafi görevlendirilirken mağdur kadınlar için böyle bir zorunluluk bulunmamaktadır.

Sizce anayasamızın cinsiyeti var mı? Erkeklere karşı çok toleranslı olduğunu düşünüyoruz..

Sanırım Anayasa derken tüm mevzuatı kast ediyorsunuz. Zira Anayasa bir toplumsal çerçeve yasası ve sözleşmesi olduğu halde ülkenin mevzuat külliyatını değerlendirmek lazım. Böyle baktığımız zaman da aslında toplumun ruhu diye nitelendirilen yasaların genel olarak *"makbul vatandaş"* nitelendirmesi ile düzenlendiğini görüyoruz. Türk, sünni, erkek ve heteroseksüel vatandaş makbul vatandaş sayılmakta ve düzenlemeler onun lehine yapılmakta ve yorumlanmaktadır. Böyle olunca da cinsiyetler arasında da erkek lehine düzenleme ve uygulamalar yaygınlaşmaktadır.

Bir sanığın mahkemeye takım elbise ve kravatla gelmesi iyi halden indirimin almasına sebep oluyor mu yoksa bu şehir efsanesi mi? Değilse bir insanın takım elbise giymesi onun iyi olduğunun göstergesi midir?

Bu da çok tartışılan bir konu. Türk Ceza Yasasının 62. maddesinde düzenlenmiş bulunan Takdiri İndirimler başlıklı maddesinin uygulamasındaki yanlışlıklardan kaynaklanmaktadır. Madde düzenlemesi şöyledir: (1) Fail yararına cezayı hafifletecek takdiri nedenlerin varlığı hâlinde, ağırlaştırılmış müebbet hapis cezası yerine, müebbet hapis; müebbet hapis cezası yerine, yirmibeş yıl hapis cezası verilir. Diğer cezaların altıda birine kadarı indirilir. (2) Takdiri indirim nedeni olarak, failin geçmişi, sosyal ilişkileri, fiilden sonraki ve yargılama sürecindeki davranışları, cezanın failin geleceği üzerindeki olası etkileri gibi hususlar göz önünde bulundurulabilir. Takdiri indirim nedenleri kararda gösterilir. Bu düzenleme içeriğine baktığımız zaman sadece takım elbise giymek ya da kravat takmak indirim için yeterli bir gerekçe değildir. Ama uygulamada bu maddenin de sanıklar lehine hoyratça uygulanması nedeni ile artık hukuk camiasında zaman zaman "müessese ikramı" şeklinde nitelendirilir bir hale gelmiştir. 2005 Öncesi yürürlükte bulunan 765 Sayılı Türk Ceza Yasasının düzenlemesinde daha geniş uygulama alanı bulan madde 2005 değişikliğinden sonra 5237 Sayılı Türk Ceza Yasasında aslında daha zor uygulanabilir bir düzenlemeye kavuşmuştur. Ancak eski uygulama alışkanlıkları indirimin hoyratça uygulanmasına sebep olmaktadır.

Av.Ali DİNSEVER
İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakultesinden 1991 yılında mezun oldu. 1995 yılından beri de fiilen Ceza Avukatlığı yapmaktadır. Hak temelli örgütlerde gönüllü aktivistlik, İnsan Hakları Derneği, Uluslararası Af Örgütü, Mazlum-Der, İnsan Hakları Vakfi, İHOP, KESK ve benzeri örgütlere gönüllü olarak hukuksal yardımda bulunmaktadır.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Varsa bu iyi hal durumunun kadınlar açısından bir karşılığı var mı? Mesela tayyör gibi.. Suç işleyen bir kadın iyi halden faydalanmak için ne giyinmelidir?

Düzenleme kadın-erkek ayrımı yapmadan sanıklar lehine bir uygulamadır. Kadın sanıklar da bu indirim hükümlerinden en az erkek sanıklar kadar ve belki de daha geniş yararlanmaktadırlar.

Pişmanım derse ceza indirimi alacağını bilen bir sanığın pişmanlığı bana pek samimi gelmiyor. Hakimler buna nasıl inanıyorlar?

Sadece pişmanın demek yeterli değildir elbette. Yasanın dili ile söylersek "Failin geçmişi, sosyal ilişkileri, fiilden sonraki ve yargılama sürecindeki davranışları, cezanın failin geleceği üzerindeki olası etkileri gibi hususlar göz önünde bulundurulabilir."

Bazı ülkelerde kadınların pms (adet döngüsü ile birlikte fiziksel ve ruhsal belirtiler) günlerinde suç işledikleri takdirde ceza indirimi aldıklarını duymuştum? Erkeklerin saçma sebeplerle ceza indirimi aldığı bir dünyaya bence bu da gerekli. Siz bu konuda ne düşünüyorsunuz?

Bu husus uygulamada değerlendirilebilecek bir hususdur. İsnat edilen suç ile kadının bu durumu arasında bir nedensellik bağı kurulabilirse her zaman takdiri indirim nedeni olabilir.

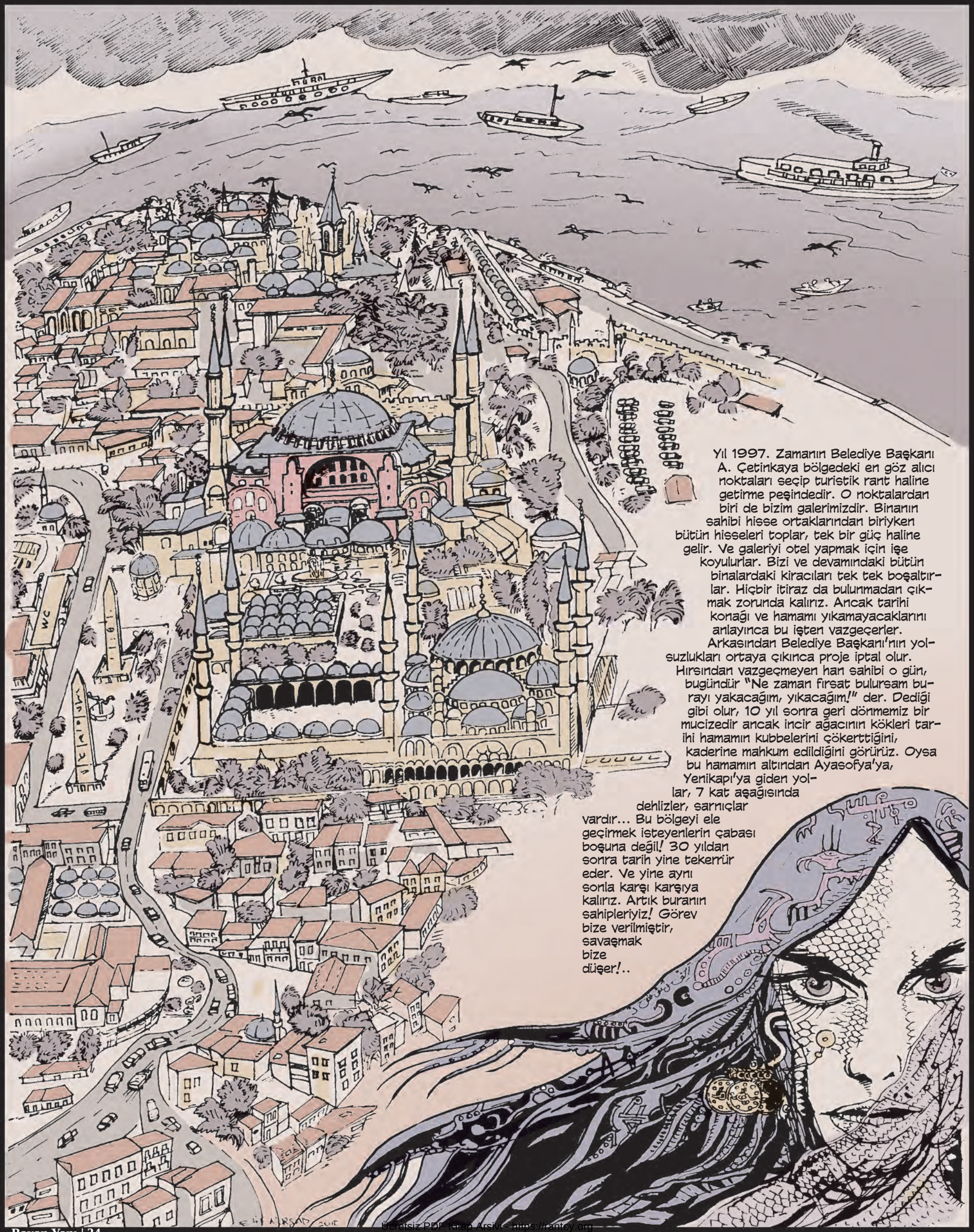
Yeni iç güvenlik yasasıyla, çantamızda biber gazı taşımak 3 yıldan başlıyormuş.. Bu konuda neler söylemek istersiniz?

Yasalaşmadığı için henüz bir değerlendirme yapmak belki çok sağlıklı olmayabilir. Ama bir bütün olarak değerlendirildiği zaman İç Güvenlik Paketi olarak düzenlenmiş bulunan yasa tasarısı kötüniyetli uygulayıcılar elinde, toplumu içinde yaşanılamaz bir hale getirebilir. Bahsettiğiniz çanta da biber gazı taşımak eylemi, kötü uygulama halinde ertelenmesi ve paraya çevrilmesi mümkün olmayan ve tutuklu yargılamayı gerektiren bir suç haline gelebilir. Bizim ülkemizdeki devletçi yorumlamalar ve iktidarlara yakın duruşlar nedeni ile çok vahim uygulama sonuçlarına sebep olabilecektir.

Adalete güvenimiz kalmadı acaba Özgecan Aslan davasında sanıklar hakkettikleri cezayı alacaklar mı?

Ben de davayı yakından izliyorum. Kamuoyunun tepkisi etkili olacaktır diye düşünüyorum. Kamuoyunun tepkisi de hukukta belirleyicidir.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

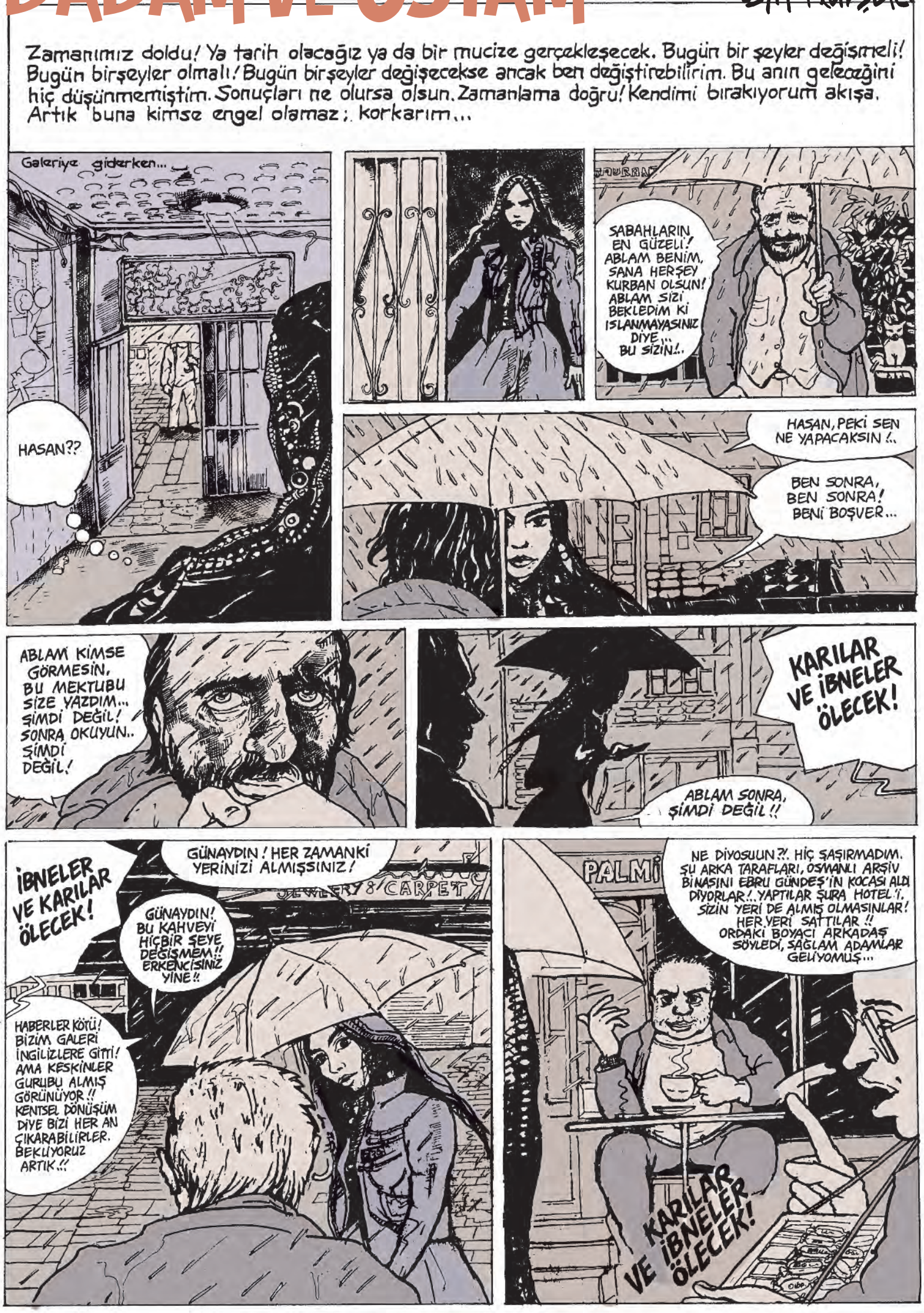
Yıl 1997. Zamanın Belediye Başkanı A. Çetinkaya bölgedeki en göz alıcı noktaları seçip turistik rant haline getirme peşindedir. O noktalardan biri de bizim galerimizdir. Binanın sahibi hisse ortaklarından biriyken bütün hisseleri toplar, tek bir güç haline gelir. Ve galeriyi otel yapmak için işe koyulurlar. Bizi ve devamındaki bütün binalardaki kiracıları tek tek boşaltırlar. Hiçbir itiraz da bulunmadan çıkmak zorunda kalırız. Ancak tarihi konağı ve hamamı yıkamayacaklarını anlayınca bu işten vazgeçerler.

Arkasından Belediye Başkanı'nın yolsuzlukları ortaya çıkınca proje iptal olur. Hırsından vazgeçmeyen han sahibi o gün, bugündür "Ne zaman fırsat bulursam burayı yakacağım, yıkacağım!" der. Dediği gibi olur, 10 yıl sonra geri dönmemiz bir mucizedir ancak incir ağacının kökleri tarihi hamamın kubbelerini çökerttiğini, kaderine mahkum edildiğini görürüz. Oysa bu hamamın altından Ayasofya'ya, Yenikapı'ya giden yollar, 7 kat aşağısında dehlizler, sarnıçlar vardır... Bu bölgeyi ele geçirmek isteyenlerin çabası boşuna değil! 30 yıldan sonra tarih yine tekerrür eder. Ve yine aynı sonla karşı karşıya kalırız. Artık buranın sahipleriyiz! Görev bize verilmiştir, savaşmak bize düşer!..

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

BABAM VE USTAM

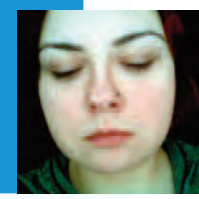
Elif Nurşad

Ezginin Cinnet Kutusu

Ezgi Aksoy

aksoyezgi@gmail.com

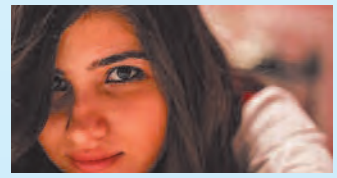

• Memleketin ağır, helmeli, rutubet küfü kokan, nefes aldırmayan, boğucu, yoran ve "dertli" eyleyen bir ruh hali var. Mütemadiyen, bir türlü ferahlamayan bir yastayız. Azıcık gülümsesek, yas haline ihanet etmiş gibi suçluluk duyuyoruz. Katıla katıla ağlayanların, birden durduk yere katıla katıla güldüğü, sonra gene yasa boğulduğu bir cenaze evine döndü evimiz; memleket. Bu cinnet hali, bizim mahpusumuz oldu. Kaçamıyoruz da... Ama siz yine de gülümseyin. Bu yas hali elbet bir gün biter. O gün geriye dönüp gülümsediğiniz günleri hatırlarsınız...

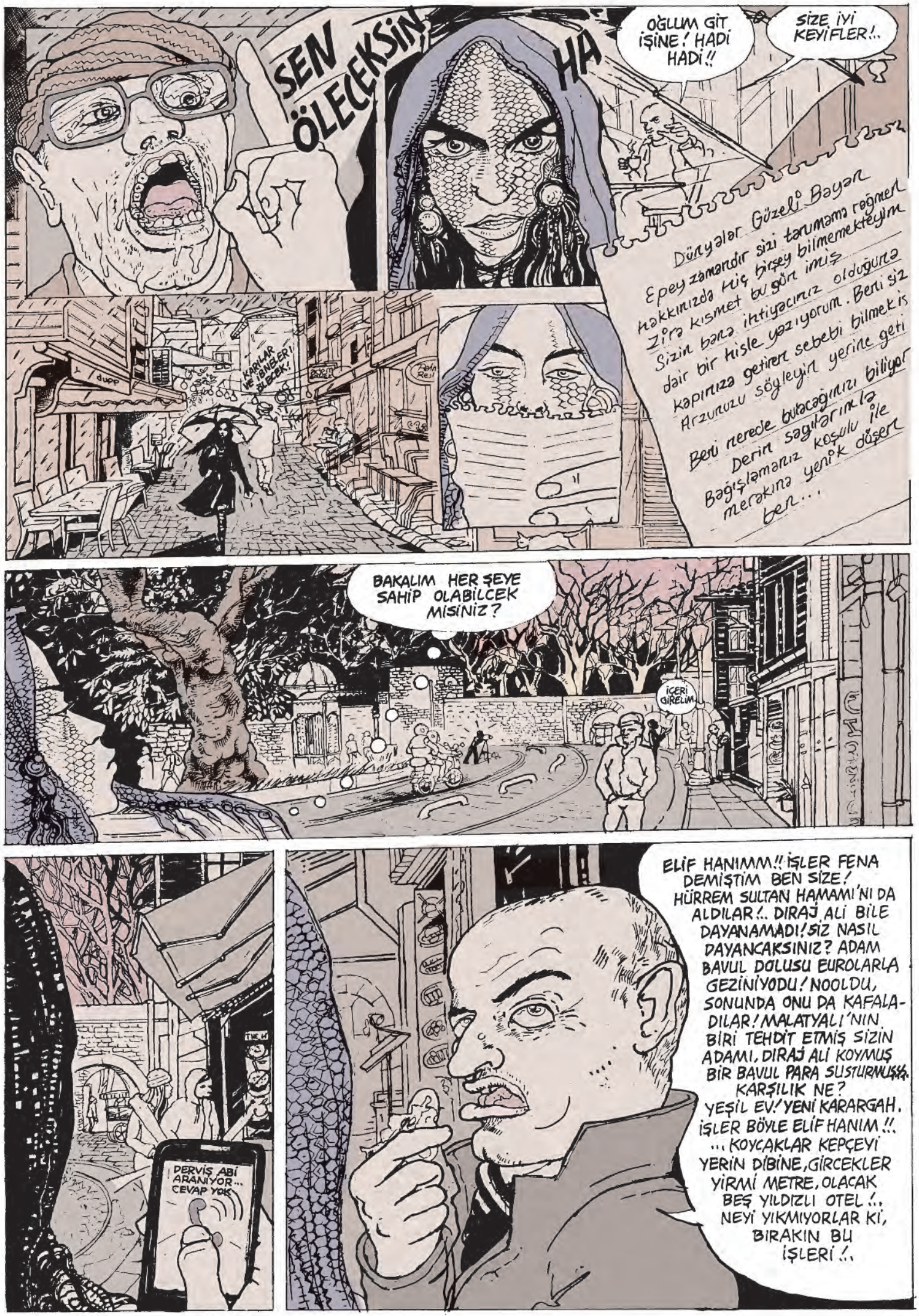
• Geçen aylarda yazdıydım; devlet yetkilileri sadece konuşarak, sözle dövüyorlar bizleri. Şimdi görüyorum ki, o sözlere kanıp bizi incindiğimiz yerlerimizden koparıp kıranlar da oluyormuş. **Nuh Köklü**, "esnaf yeri geldiğinde..." yerini bulan bir esnaf tarafından... Koparıldı... Ruh halimizin kelebek etkisi bu. Yeri geldiğinde, ağızdan çıkan bir çift söz gidiyor bir esnafın bıçağının namlusuna duruveriyor.

• "**Sözün bittiği yer**" adında bir memleket varsa, orası burası. Ama mesele şu ki, sözün bitmemesi gerekiyor. Söz, yani düşüncenin vücuttan çıkan kelebek hali. Sözlerin, yeri geldiğinde bıçak bile olduğu yerde, bizim sözümüz de biterse; işte o zaman cinneti cinnet suyuyla suluyoruz demektir.

• Özgecan Aslan, mübarek cinnetimizin incittiği bir başka ağaç dalıydı. Ağacımızdan bir dal daha kırıldı, incindi, düştüğü toprağın üstünde yerini yadırgadı. Ne çok şey söylemek mümkün. Ama kendimizi kandırmayalım; "**kadına şiddeti lanetliyoruz**" dedikçe palazlanan bir **Godzilla** karşımızdaki. Radyasyonla değilse de, içi boş sözlerle besleniyor. Velhasılıkelam, sözün "**manada ağır**" olması gerek, günün geçer akçesi değerinde değil.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

• Herhangi bir yerde herhangi biri, "**kadına şiddeti lanetliyoruz**" derse, "nasıl?" diye sorasım geliyor. Nasıl lanetliyorsunuz, nasıl? Siz lanetliyorsunuz da, o lanetleniyor mu peki? Yani biz Zeki Müren'i görüyoruz diye, o da bizi görmüyor ki.

• Adana'da Özgecan cinayetini protesto eden öğrencilere polis TOMA ile saldırdı, uzun namlulu silahlarla okula kadar öğrenci kovaladı. Bunun nedeni muhtemelen "**Berkin'den Özge'ye kıvılcım yürekte**" sloganıydı. Çünkü Berkin artık sadece bir isim olmaktan çok başka... Lakin destan yazan polislerde bir tür "**saldır!**" butonu halini almadı da değil. Her ne sebeple olursa olsun, hiçbir eylem ve gösteride adı anılmasın istiyorlar. Biz nasıl katili biliyorsak, onlar da kurbanı tanıyor zira.

• Yeri geldiğinde, **Edip Cansever** bir kez daha sorsun; "**diş değil, tırnak değil, bir mendil neden kanar?**"

• Fifty Shades Of Grey'in kadın oyuncusu **Dakota Johnson**, filmin galasına dekolteli bir elbise ile gitti diye, **Hürriyet** gazetesinin "**Dakota rolünden çıkamadı**" diye haber yapmışlığı var. Üstelik bu haber, **Özgecan**'ın katledilişi gündemi sarsmadan birkaç saat önce yayına girmişti. Erotik bir filmde oynayan bir kadının gala elbisesini, birileri okuyup kehkeh gülsün diye

sunan gazeteler, gazetelerimiz...

• 2009'da break dansçı Kısmet, 14 yaşında bir kız çocuğuna tecavüz etti. Yargılandı ve 21 yıla mahkum oldu. Ama her nedense Yargıtay davayı bozma kararı verdi. Bu seferki davaya uzattığı çember sakalı, başına taktığı sarığı, eline aldığı seccade ve üstüne giydiği cübbesiyle gelen Kısmet'in cezası 17 yıla indi. Hesaplayın, her bir **item** için cezası bir yıl indirilmiş. 4 "**iyi hal item'ı**" için 4 yıl ceza indirimi yani. Bunlar 1'e 1 item'lar. Bir de mesela tek başına 4-5 yıl indirim getiren item'lar da olabiliyor. Örneğin **Kuran-ı Kerim** ile davaya gelseydi, yekten mahkeme borçlu çıkacaktı ceza konusunda.

• Kepez Atatürk Anadolu Lisesi müdür yardımcısı Filiz Hanım, etekli kız öğrencileri kontrol etmek için erkek öğrencilerden bir tim kurmak istemiş. Kısa ekekli kızlar uyarılara kulak asmazsa, erkek

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

öğrencilerin taciz etme hakkı doğacakmış bu uygulamaya göre. Yani Filiz Hanım diyor ki, **eğer aranızdan tacizci olmayacaklar varsa da ben hepinizi tacizci yapıcam** diyor. Bu öneri, iktidara bile "oha lan" geldi herhalde ki, hocahanımı başka okula göndermişler. Ama Türkiye'de iktidara yaranma arzusunun nasıl da hastalıklı bir hal aldığını Filiz Hocahanım öğretti bize. Saol hocam!

• Türkiye'de ve **Ortadoğu**'da kadına karşı uygulanan şiddet politikası, giderek bir cadı avına dönüşüyor. Herhalde bu yüzyılda cadı avının kadınların kazıklara bağlanıp diri diri yakılmak olarak tezahür edeceğini düşünmüyordunuz. Ama tecavüzde bile kadının suçlandığı bir coğrafyadan bahsediyoruz. Son 3-4 yılda devletlünün kadın cinayetleri ve artan şiddet için söylemlerine bakın; hepsi kadını suçluyor. Sokakta yürüyen genç bir çift görüldüğünde kadının kınandığı, 12-13 yaşında zorla evlendirildiği, tacizin ve şiddetin hayatın bir parçası olduğu, sosyal ve ekonomik tüm hakların yavaş yavaş elinden alındığı bir yerden bahsediyoruz. Ve eğer bu durumu protesto etmek isterseniz, "**bu feministler var ya bu feministler...**" diyerek **cadı** ilan ediliyorsunuz. Bir bir sahip olduklarımızı yitirirken, şöyle bir maziye bakın. **Kadın Soykırımı** diyor ecnebiler cadı avına. Soyumuzdan çok, yüreğimizden kırıyorlar bizleri.

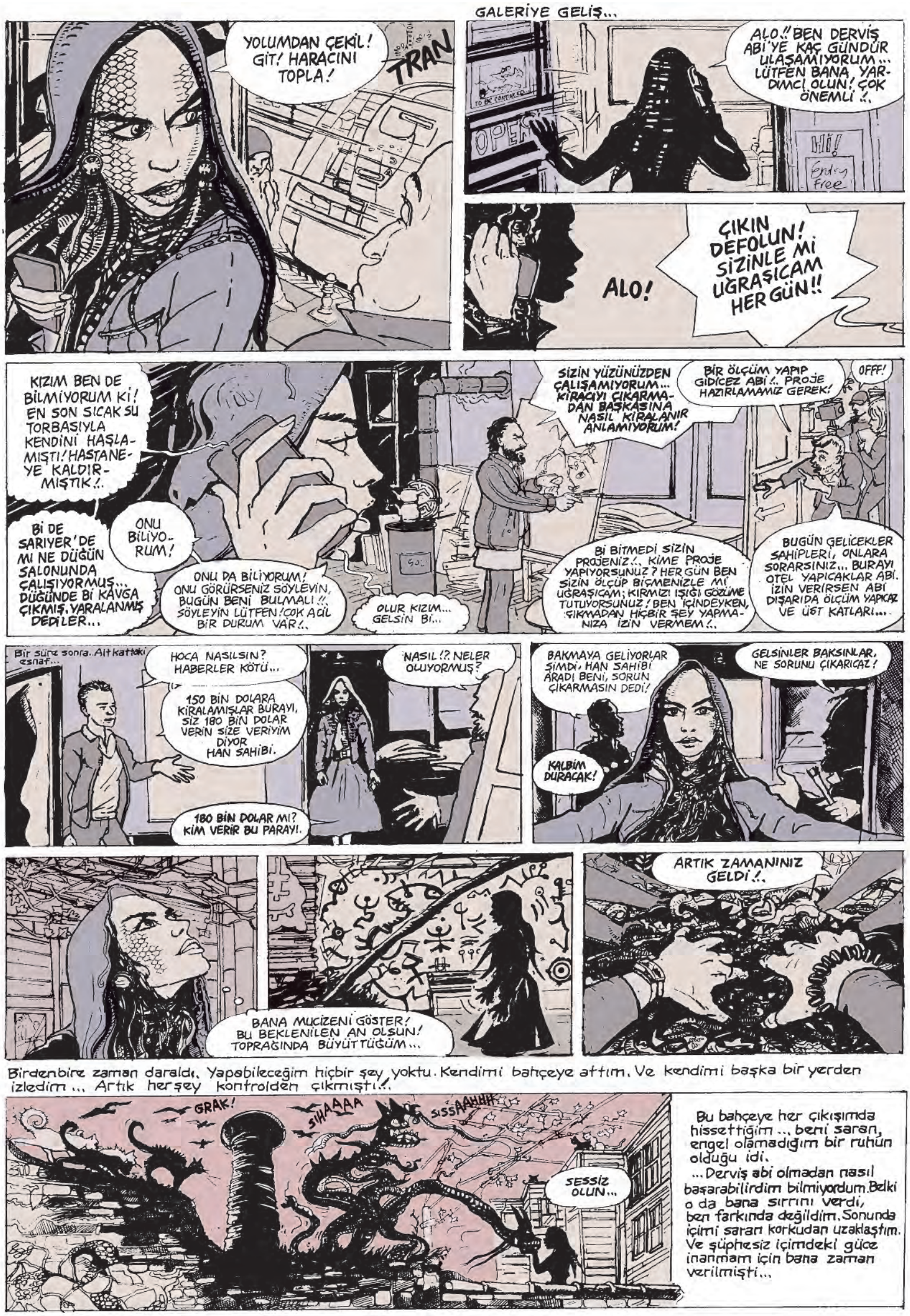

• **Yeni Şafak** yazarı **Sevda Türküsev**, sosyal medyada yaşadıkları cinsel tacizi paylaşan kadınları "**kahraman olacağınızı mı sanıyorsunuz?**" diye azarladı. Kahraman mı? Kendi aralarında taciz etme anılarını gobara gobara anlatıp kahraman olduğunu düşününen bazı herifler gibi mi?

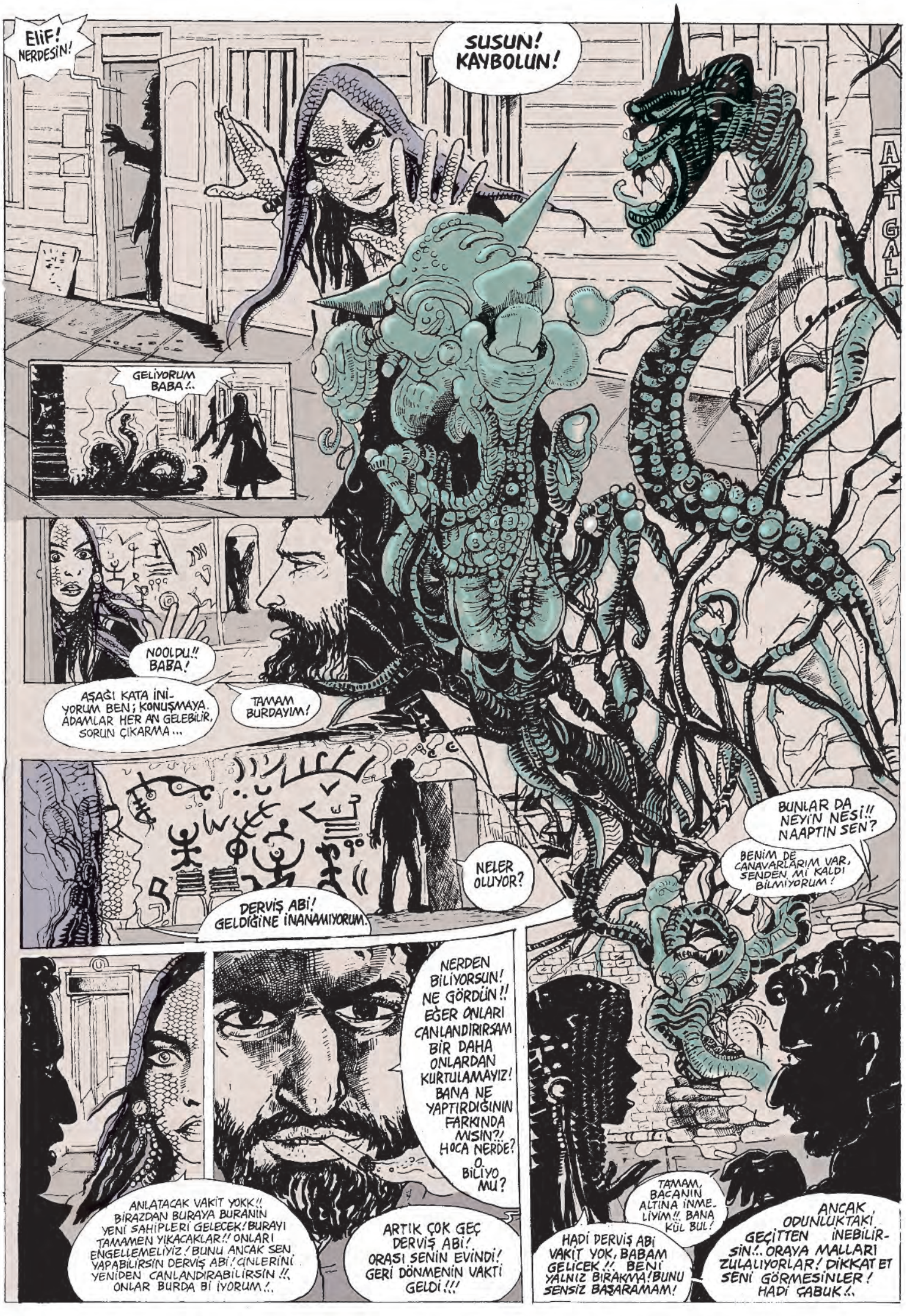
• Sosyal medya feylezofu **Nihat Doğan**, "**mini eteği giyip soyunup laik sistemin ahlaksızlaştırdığı sapıklar tarafından tacize uğrayınca bas bas bağırmayacaksın.**" buyurdu. Giderek sesler daha gür çıkıyor farkındasınız değil mi? Nefret söylemleri bas bas bağırarak dillendiriliyor artık.

• Charlie Hebdo saldırılarından sonra twitter'da şöyle bir twit görmüştüm; "**dinimize hakaret edersen yaşatmazlar seni, bu ülkede düşünce özgürlüğü var, iyi olmuş gebertmişler.**" Ülke genelinde ifade özgürlüğünden neret söylemini anlayanlar yaşıyor olum, biz de hala konuşuyoruz ifade özgürlüğü mözgürlüğü diye...

• **İç Güvenlik Yasası** adında yeni bir gerçekliğimiz var artık. Maşşallah

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

nur topu gibi. O nur topu geldi önce mecliste muhalefet milletvekillerini tokmakladı. Sonra da "**gendi gendilerine yapmışlarsa demek ki**" dedi. Kürtler kendi kendilerine kurşunlara kafa atıyor, **Ali İsmail**'i arkadaşları kendi kendilerine dövüyor, **Berkin** kendi kendine gaz fişeğine kafa atıyor, milletvekilleri kendi kendilerini darp ediyor... **Dövüş Kulübü** olmuşuz olmasına da, henüz **Edward Norton**'ın kendi kendini patronunun önünde dövdüğü yerdeyiz. Aslında gerçekten de kendi kendimizi bi temiz dövsek, o zaman olması gereken kırılma olacak ve biz de kendi **Tyler Durden**'ımızla tanışacağız.

• İç Güvenlik Yasası'na ek kanun önerim: **Kimse kendi kendini dövmesin. Yassah!**

• Herkesin birbirini gırtlaklamaya yer aradığı cinnet vatanımızda, bir bakıyorsun herkes de şiddete karşı. Kamu düzenini düzeltmek için, şiddete ve kaosa karşı oldukları için döve döve öldürdüler **Ali İsmail**'i. **Nuh Köklü**'yü öldüren esnaf da kendince şiddete karşıydı, "**kartopu şiddeti**"ne. Basın açıklaması okumak isteyen gençleri TOMA'larla, biber gazlarıyla döven polis de şiddete karşı, toplumda düzeni korumak için var... Ben bu güne kadar ne kimseyi dövdüm, ne bıçak çektim, ne tehdit ettim ne de saldırıp darp ettim. Demek ki ben şiddete yeterince karşı değilim.

• Toplum psikolojisi, argoda çok güzel gösteriyor kendini. Cinnet vatanımızda en ağır küfür "**senin ben ananı s.kerim**"dir mesela. "**Anama küfretti**" diye çok rahat ceza indirimi alırsınız cinayet davasında. Elin memleketinde en sert küfürlerden biri "**mother fucker**" yani "anne s.ken". Yani asıl anneye saldıran, anneye yürüyen adama ediliyor küfür. Bizse tehdit ediyoruz. Hem de anneye saygısızlıktan ziyade "senin özeline girerim" manasında. Bilmem anlatabiliyor muyum...

• **Yaşar Kemal**, Sivas katliamından sonra; "**utançtan başka ne kaldı elimizde?**" diye sormuştu. Ah be usta, utançtan başka her şeyimiz var artık. Ey güzel insan, binip güzel bir ata, göçtün sen de demek...

• Çocukluğumuzun uzaylısı, adam gibi adam, sağlam irade, mantık abidesi **Mr. Spock** ölmüş. Vulkan selamıyla uğurlayalım seni Spak Amca... Henüz Vulkan selamına bir ceza öngörülmedi. Zafer işaretiyle karıştırırlarsa üç yıldan başlıyor olabilir ama.

• Üstünde "**Mülk Allah'ındır**" yazan minibüsü, "**sahibinden satılık**" yazarak satışa çıkarmışlardı da, büssürü komiklikli şakalı şeyler olmuştu internet camiasında. "**Refer-**

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ansım Allah'tır" diyen milletvekili adayı olunca aklıma geldi. İma yok, serbest çağrışım Allah sizi inandırsın.

• Türkiye nereye gidiyor? Kuzey Kore'de **Kim Jong-Un** parlamentoya ilk geldiğinin alkış kıyametli görüntüleri var, izleyin. Normal alkış değil, böyle elleri başın üstüne, vücutla 90 derecelik açı oluşturacak şekilde kaldırıyorlar hani. İşte oraya geldiğimizde beni uyandırırsınız.

• Cumhurbaşkanı bildiri okuyacaklara, "**salon kiralayın okuyun**" dedi. Demek ki iç güvenlik yasasıyla birlikte, yakında sokak eylemlerinin toptan ortadan kalktığını görebiliriz. Sinyal yandı çünkü.

• Elbise mavi-siyah mı, altın-beyaz mı? Tökün üstüne fişne suyunu, bitsin bu zulüm lan...

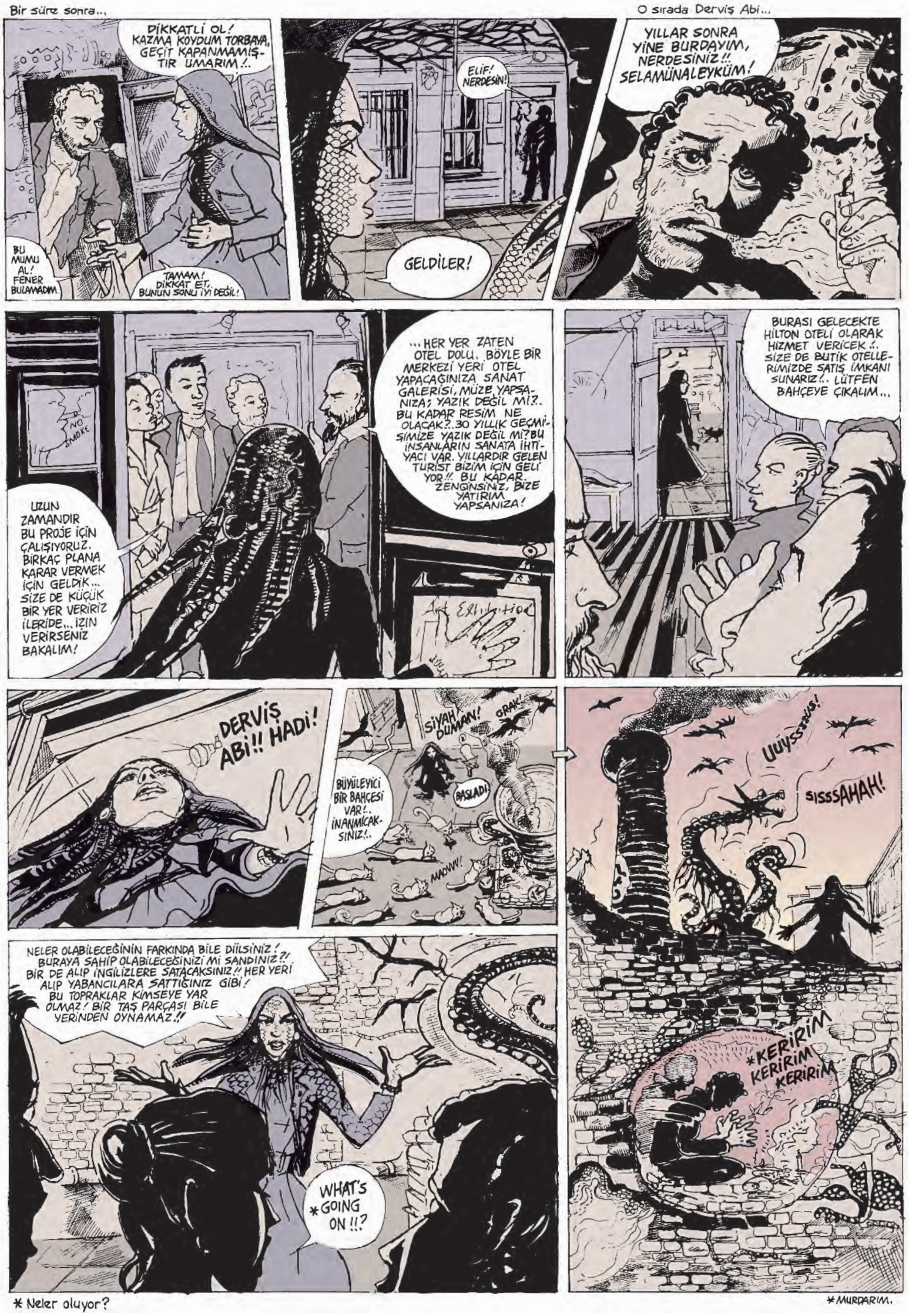
• Elbise aslında mavi-siyah ama CHP'ye tepki olarak sarı-beyaz görüküyor. Yanarlı-dönerli, **Gulyabani** gibi tövbe estafirullah...

• Kendi üzerimde psikolojik bir deney yaptım ve kendimi bir hafta süreliğine yerli televizyon kanallarını izlemeye adadım. Sanıyorum artık benim için hiçbir şey aynı olamayacak diyor ve gözlemlerimi aktarıyorum: Yerli dizilerden anladığım kadarıyla dizi kadınları ikiye ayrılıyor: çocuk doğurabilen kadınlar ve doğuramayan kadınlar. Doğuramayan kadınlar "iyi karakter" olarak kodlanmışsa, beylerini memnun etmek ve onlara bir evlat verebilmek için kendilerini helak ediyorlar. Kadınlar ayrıca zengin ve kötü kalpli kadınlar ile fakir ama gururlu kadınlar olmak üzere de alt küme oluşturuyorlar.

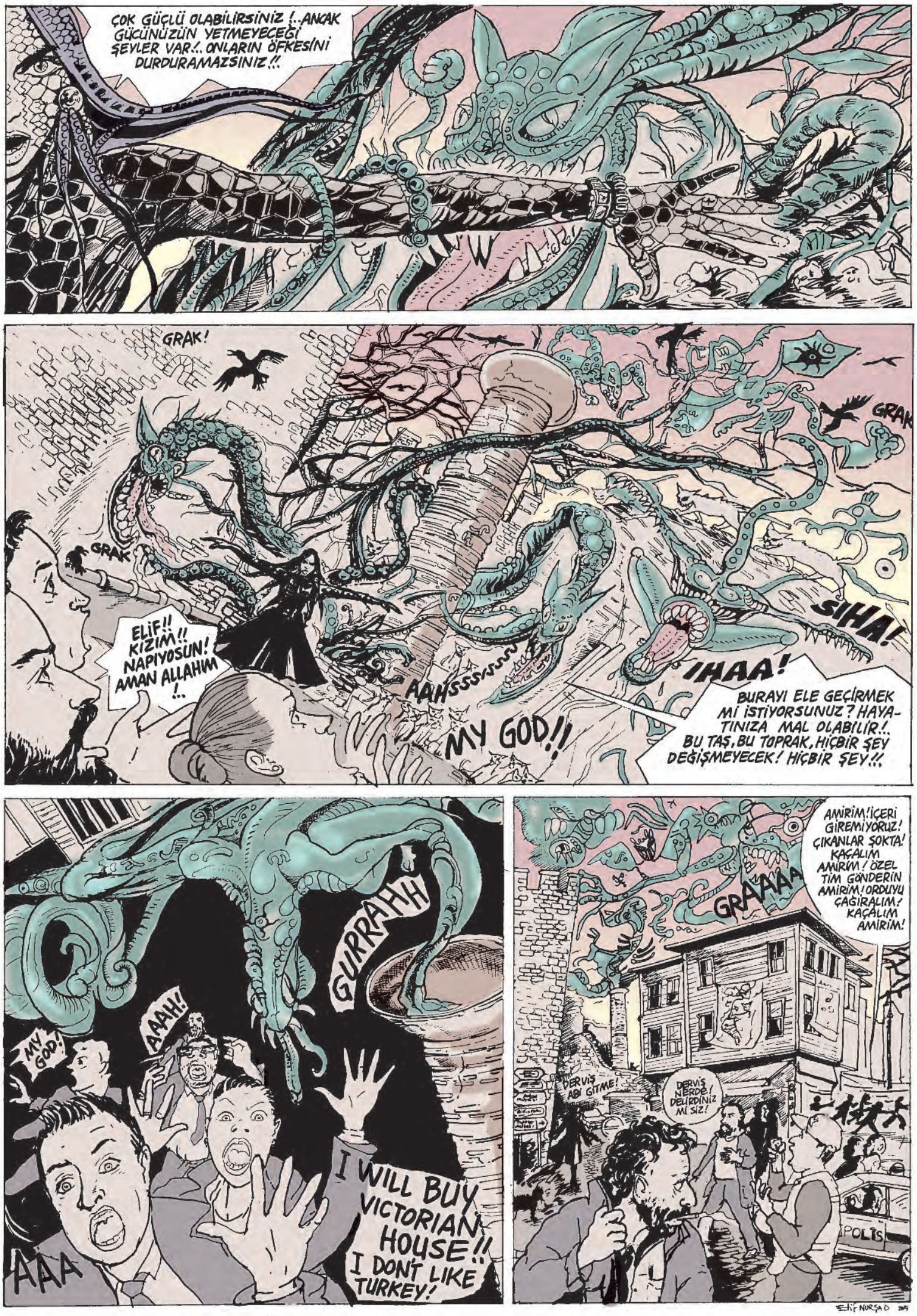
• Dizi erkekleri genelde düz iyi adam ve düz kötü adam olarak boy gösteriyorlar. Düz kötü adamlar ikiye ayrılıyor: "oha lan!" derecesindeki düz kötü adamlar ve de sevdiği başkasını seven delikanlı düz kötü adamlar. İyilerse hiçbir şeye ayrılmıyorlar. İyilerin görevi, iyi olmak. Yani ecnebiler bu sığlıkta çizgi film bile yapmıyor artık. Öhm neyse...

• Türkiye'deki yerli dizilerde görüp görebileceğiniz en "**kaotik kahraman**" kişiler, eşlerini aldatmaya meyletmiş erkekler. Yani anladığımız kadarıyla memleketimizde bir er kişi için yaşanabilecek en kaotik ve içinden çıkılmaz durum, aldatmak ya da aldatmamak. Eşlerini aldatmaya meyleden karakterlerin karılarıysa birer şirretlik abidesi. Yani değerli senaristler, şirret kadınlarla değil de aldatan kocayla empati kuralım diye ellerinden geleni yapmışlar.

• Yurdum insanının bu dizileri izleyebilmek için, yani düzenli olarak dizi izleme eylemini gerçekleştirecek staminayı sağlamak için kendilerini inandırdıkları bir de bahaneleri varmış: "**ama oluyor böyle şeyler...**" Böyle şeylerin olması, bir diziyi ya da filmi izlenir kılmak için hiç yeterli bir gerekçe olmadığı gibi, çarpık da bir getiri sağlıyor oysa. **Breaking Bad**'in "**ama oluyor böyle şeyler, bizim aşağı Arizona'da bi emmi vardı, o da meth**

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

pişiriyordu" diye izlendindiğini düşünsenize... İlgililer marjinal faydayı şaapsınlar.

• Yerli kanallarımızın bizlere sunduğu bir diğer oluşum, hatta organizma ise tarz programları. İzlediğim bölümlerin birinde **Ivana Sert**, birbirini gırtlaklamak üzere olan iki yarışmacıyı azarlarken şöyle diyordu: "**Biraz insan olun!**" Yani işin özü insan olmamakta. Tarz sahibi olacaksanız, insanlıktan çıkacaksınız. Kural bu! Aslında bu yarışmaların fantastik de bir yanı var. Biraz bilim kurgu, biraz fantazya... Paralel evren diye bir yer varsa, oraya açılan kapı kesinlikle bu tarz yarışmalarında bir yerlerde açık kalmış, cereyan yapıyor şuan. İlk yarışmacılardan biri, giydiği etekle yanlış bir ayakkabı kombinleyince zaman-evren düzleminde bir kırılma olmuş ve o kapı açılmış. Şimdi giriş çıkışları kontrol edemiyoruz kanımca. Gördüğünüz tüm o tarz yarışması karakterleri, paralel evrenden geliyor. Bu evrenin insanı değiller yani. **Searching: başka açıklama..... Başka açıklama not found.**

• Seda Sayan'ın evlendirme programında kadına karşı şiddete verdiği ayar şöyleydi: "**Kadına el kaldıran anasına el kaldırıyordur! Sen kadını değil, ananı dövüyorsun aslında. İşte o kadar!**" Gerçekten kadına şiddette beklenen çözüm buymuş, bizim daha önce neden aklımıza gelmediyse.

• Ben tartışma programı izlemiyorum. Daha doğrusu izleyemiyorum. Polemiğin dibine vurulduğu, vur patlasın çal oynasın tandanslı çarpıtmaların yaşandığı, çogafedersiniz ko götüne rahvan gitsin boyutunda yalanların söylendiği ve insanların durmadan birbirini azarladığı o "düzeyli" tartışmalar beni bozuyor. Lakin bu bir haftada gördüm ki, memleket televizyonlarında polemiksiz, azarsız, bağrışmasız bir tane bile program yokmuş ya la... Neticede çok fantastik bir noktaya gelmiş bulunuyorum. Belki paralel evrende olan benimdir lan. Yani neticede benim dışımda kalan herkeş böyle olduğuna göre.

• #sendeanlat

Tesadüfen sinemada tanımadığım üç erkekle beraber Eyes Wide Shut izlediğim için içlerinden biri tarafından eve kadar takip de edildim, otobüste metroda tacize de uğradım, barlarda kafelerde rahatsız da edildim... Ama onlardan bahsetmeyeceğim. Bahsedeceğim başka. 10-11 yıl kadar önce başımdan geçen ve hayatımı, hatta tüm varoluşumu kökten değiştiren, genetik kodlarımı baştan yazan travmatik bir vakadan sonra; benim evde "bunalım takılmamdan" sıkılmış ev arkadaşımın bana söylediği ve bugün hala zaman zaman kulaklarımda çınlayan sözlerini paylaşmak istiyorum: "*canım ne olmuşsa olmuş, bir de iyi tarafından bak, seni beğenmiş de yapmış*"... Bunu söyleyen bir kadındı. Üstelik ülkenin en modern batı şehirlerinden birinde, son derece kültürlü bir ailede yetişmiş bir kadındı. Daha da kötüsü; belki gerçekten öyle düşünmüyordu. Sadece evde esmekte olan kederli havadan sıkılmıştı ve artık eski yaşantısına dönmek istiyordu. Demem o ki; bugün Özgecan'ın elem dolu katledilişinden sonra bindiren derin keder ve "bizi hep teğet geçmiş"i fark etmenin getirdiği dehşetle bir anda itiraf edilen bu taciz anıları, umarım öncelikle kadınlara tesir eder. Çünkü bu tacizci-tecavüzcü heriflerle bir şekilde mücadele edilir belki, ama bu vakaları onayan kadınlarla nasıl baş edeceğiz bilmiyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kadın Kadındır, Çiçek Babandır!!!

Maya Arakon

Oldum olası delirmişimdir kadını hep narin, kırılgan, zayıf cinsiyet ve âciz insan gibi gösteren tanımlamalara... Sözde kibarlık yapmaya çalışan erkeklerin kadını aslında "haddini bil, sen kimsin ki?" konumuna hapsetme isteklerinin dışavurumudur bu tanımlar bence. Bunun bir de "bayan" versiyonu vardır, "kadın" demeye korkan, "kadın" kelimesinden ürken, onun —nedense- cinsellik çağrıştırdığını düşünen maço bir beyin bir gün durmuş önce bir "bay" yaratmış, sonra da ondan bir "bayan". Düşünsenize, kelimenin kendisi bile bağımsız bir buluş değil, gene erkekten türemiş... Ayrıca "bayan" ne ya? Bana "bayan" dediklerinde "ben kimseyi baymıyorum, sen bayıyorsan orasını bilemiycem" diyorum... Genelde karşımdaki anlamıyor tabi ne demek istediğimi... Benim bu "atar"ımı takip eden sersemleme hissiyle hemen ağızdan bir "yok estağfurullah" da çıkıveriyor ya, işte en güzeli o!

Yani diyeceğim o ki, ben aslında kendi halinde kamil kamil (ya da kamile kamile) yaşayan sakin sessiz bir insan evladıyken toplumun maço ataerkil yaklaşımları beni zamanla "atarlı yenge" haline dönüştürdü.. e evet yani, sürekli Başbakan'dan (şimdi cumhurbaşkanı) mı yiyeceksiniz atarı? Biraz da kadınlar atarlansın... Mesela en son atarımı Facebook üstünden "kadın çiçektir" tanımlamasına yaptıydım... Çok seviyorum o sözü, kim bulduysa helal olsun: kadın çiçek falan değildir arkadaşım, kadın kadındır, çiçek de babandır ayrıca.. yeri gelmişken, Allah'ın erkeklere emaneti falan da değiliz, erkekler kadınlara sahip çıkmasın, onlar sadece kendilerine sahip çıksa o bile bize yeter.. (Bunu bu kadar diplomatik şekilde söylemediğimi itiraf ediyorum, evet.. sinirlenince çok güzel oluyorum ayrıca, #direnmaya!)

Erkek demişken, doğumdan ölüme kadar hayatımızın her alanını kaplamışlar eyvallah da bazı alanlardan biraz geri bassalar ne şahane olacak... Misal ben, elimden geldiğince geri itiyorum hayatımda —başta devlet olmak üzere- bana dayatılan o eril alanı. Devlet nezdinde meşruiyet kazanmak için nikahıma aldığım adamın soyadını kullanmıyorum mesela. (Devlet zorla eklettirdi onu nüfus cüzdanıma, üstelik bunca zamanlık nüfus kaydım sırf evlendiğim için hooop diye elin adamının üstüne geçiverdi, benim fikrim dahi sorulmadı, devlet her şeyi bizden iyi bilir netekim!). "Evlenmeseydin" diyebilirsiniz elbette, e oldu bir kere, ama konu bu değil... neden ben başka bir erkeğin soyadını almak zorundayım? Benim beye söyledim, "kusura bakmazsan mecbur kalmadıkça senin soyadını kullanmayacağım" dedim. "sorun değil kullanma.. ama unutma ki kendi soyadını da sen seçmedin, babanın soyadını aldın" dedi.. Hmm.. haklı aslında.. ama.. "iyi de onun hiç olmazsa yapımda emeği geçmiş.. sen gelip bir de hazıra kondun" deyiverdim suratına.. he valla dedim aynen böyle.. "bedenime sahip olabilirsin ama ruhuma asla" da diyecektim de, biraz ağır kaçar diye sustum... (Evet beyler, sandığınızın aksine kadınlar çoğu zaman —sizden farklı olarak- nerede susulması gerektiğini de çok iyi bilir!)

Erkekler kadınlara sahip çıkmasın, onlar sadece kendilerine sahip çıksa o bile bize yeter...

Şimdi böyle atarlı atarlı yazıyorum diye (Ferhan Şensoy'un "Beni Ben Mi Delirttim?" diye bir oyunu vardı, ne zaman atarım tutsa onu hatırlıyorum.. Delirdim ama bi sor niye?).. neyse.. ne diyordum? Ha evet, böyle atarlanıyorum diye erkeklerden nefret ettiğim falan düşünülmesin... Feminist değilim (çok yakın bir feminist arkadaşıma göre aslında ileri derecede feministmişim), erkeklerden nefret eden feministlerden hiç değilim... Bence erkek faideli bir eser... özellikle bazı açılardan.. Misal geçen gün evdeki turşu kavanozunu açamadım af buyurun.. ne oldu? Bekledik ki bi erkek kuvveti olaya el koysun. Evet, fiziksel güç önemli. Erkek başka açılardan da işe yarıyor zaman zaman... Yavrulama konusunda mesela erkekler olmasaydı biraz sıkıntı çekebilirdik, gerçi tıp onu da bir şekilde aşacak yakın zamanda ama şimdilik donör olarak kullanmak durumundayız bu organizmaları. Onun dışında erkek insan kişisinin bir kadının hayatında çok da büyük bir yeri olmayabiliyor. Özellikle kendi ekonomik gücünü kazanmış, ayakları üstünde durabilen bir kadın için erkek bir noktadan sonra özgürlüğünü kısıtlayan bir unsura dönüşebilir.. hele ki bizimki gibi maço ve ataerkil toplumlarda. Kişisel alan marjımızı ona göre çizmekte fayda var, yoksa bu sırnaşıklar siz daha ne olduğunu anlayamadan bi bakmışsınız sinsi sinsi girmiş oksijen alanınıza, aman diyim, maazallah!.. Böyle durumlarda had bildirme ve "de get!" metodunu kullanmanızı hararetle tavsiye ederim şekerim, yoksa eril bünye zart diye tepenize çıkar.. E birini tepene çıkarırsan, ona tepene etme ("S"li kelimeyle ikame ediniz!) imkanını da tanımışsın demektir.. Tanımayacaksınız güzel kadınlar.. sadece erkeklere değil, hiç kimseye.. Hele ki senin kahkahandan bile uyarılan eril hükümet ve onun mensuplarına hiç! Şimdi doğal olarak "Hayda! Nasıl geldik arkadaşım erkek, üreme vs işlerinden küt diye hükümete?" diye sorabilirsiniz.. Valla bu aralar benim heyheylerim çok pis tepemde olduğundan, ben fasulyenin faydalarından bile iki tık zıplayarak hükümete ve onun kadın düşmanı politikalarına gelebiliyorum... Yani öyle bi doluyum ki bu kadar olur.. Kendisi bir "bayan" olan aile bakanı demişti ya "tacize uğradıklarında çocuklara çığlık atmayı öğretin" diye.. Hakkaten benim bu aralar hükümetin kadın bedeni ve varlığı üzerindeki tacizinden sürekli çığlık atasım var, bir işe yarar mı dersiniz?

Görünen o ki, daha uzunca bir süre birlikte çığlık atmaya, gülüp ağlamaya, dans etmeye, direnmeye ve atarlanmaya devam edeceğiz.. Bilvesile çok değerli hükümetimiz ve muhterem mensuplarına yan masadan yanar döner bir kuple yollamak istiyorum annem:

Kadın kadındır, çiçek babandır!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bize masallardan fırlama canavar gerekmez, erkekler varken...

İrem Afşin

Burası, 'karı gibi gülme'yen, 'adam gibi ol'an, 'eksik etek' olmayanların, 'karnından sıpayı, sırtından sopayı eksik etme'yenlerin ülkesi. Burası, kadını bir meta, hükmedebileceği bir köle, gücünü üzerinde deneyebileceği bir kum torbası ve cinselliğini yaşayabileceği bir et parçası olarak gören erkeklerin toprağı.

Tacize-tecavüze uğrayan, ensest yaşayan, çocuk yaşta zorla evlendirilen, mal gibi alınıp satılan, öldürülen, ölmediyse bile yoğun şiddet gören, zorla çalıştırılan, kaç çocuk doğuracağına, hatta hangi yöntemle doğuracağına karar verilen, sömürülen, ısrarla "yok sayılmaya" uğraşılan kız çocukların ve kadınların ülkesi burası. Kadından başka hiç kimsenin karar verme, ahkam kesme, yasaklama veya onaylama hakkı olmayan konularda bile, sürekli erkeklerin konuşup kural koyduğu ve o kuralları acımasızca uyguladığı bir ülke. Erkek egemen düzenin her gün kadın canına kıydığı bir cehennem atmosferi.

Erkek şiddeti eskiden hiç yoktu da aniden ortaya çıkmış gibi sığ su balığı pozisyonunda saf saf bakanlara ne demeli? Erkek şiddeti hep vardı, sadece eskiden daha çok kol kırılır yen içinde kalırdı, söylemek hep ayıptı, hem erkekti yapardı, n'olcak? Ancak son yıllarda giderek artan, hükümet politikası olarak dayatılan aşağılamaların, devamlı dine dayandırılan yorumların ve hakaretlerin dehşet verici **cinsiyet ayrımcılığımızı** giderek tırmandırması, erkek şiddetini artıran en önemli sebeplerden biri.

Tecavüzcülere, kadın katillerine, kadına şiddet uygulayanlara verilmeyen ağır cezalarla, iyi hal veya sözde tahrik indirimleri ile adaletin de kadından yana olmadığını, durgun sudaki yansıma kadar iyi biliyoruz. Katiller de iyi biliyorlar! Ama ne yapıyoruz? Medya tarafından "masum" olduğu vurgulanan Özgecan Aslan cinayetine kadar ısrarla görmezden geliyoruz, bir avuç 'takıntılı' kadın hakları aktivisti hariç. Bildiğiniz "erkek düşmanı feministler" işte.

Sonra? Sonra Özgecan öldü. Ölmedi, öldürüldü. Kelimenin tam anlamıyla, katledildi. Haber diline hiç dikkat etmeyen ulusal medyamız sayesinde korkunç detaylarına hakim olmak zorunda kaldığımız bu vahşet cinayeti, ciddi bir infial yarattı, kadınların büyük kısmı dehşetle bağırırken, bir kısmımız mecburen sessiz kaldık, çünkü utanıyorduk. Ruhunda bir tacizci veya katil barındıran erkekler haricindekiler ise "yok, ben böyle bir erkek değilim..." savunusuna girişti.

Sonra pek çoğumuzun hiç beklemediği bir şey oldu: Kadınlar konuştu! Twitter'daki **#sendeanlat** etiketi altında kadınlar, yaşamın her alanında yaşadıkları tacizi, şiddeti, dehşeti anlatmaya koyuldular. Tuhaf olan, yazılanları okuyan kadınlara hikayeler ne korkunç, ne de inanılmaz gelmedi, gelemedi çünkü bu ülkede genç-yaşlı her kadın sözlü ya da fiziksel tacize uğramış durumda, psikolojik şiddete maruz kalanlarla fiziksel şiddet görenler ayrı. Bu acı gerçekle "aniden" yüzleşen erkekler ise farklı tepkiler verdiler: Ciddi bir kısmı o etiketin altında yazan kadınları bu kez de yazarak taciz etti, bir kısmı kendisini savunmaya girişti, bir çoğu utanıyordu, neredeyse hepsi daha önce bu yaşanılan dehşeti hiç duymamıştı,-mış gibi yapmak kolaydı nasılsa...

Erkek şiddeti eskiden hiç yoktu da aniden ortaya çıkmış gibi sığ su balığı pozisyonunda saf saf bakanlara ne demeli?

Görmezden geldiğiniz şiddet tablosunu kadın örgütleri yıllardır haykırıyor, o zaman başka bir ülkede mi yaşıyordunuz arkadaşım?

Kadın Cinayetlerini Durduracağız Platformu raporuna göre, 2014'de erkek şiddeti 294 kadını öldürüldü. %25'i 25 yaşın altında olan kadınların öldürülme sebeplerinin tek ortak noktası, yaşamlarına dair karar almaları. Boşanmak veya ayrılmak isteyen, erkeğe hayır diyecek cesareti bulan kadınların bir çoğunun sonu ölüm. Medya Takip Ajansı Interpress'e göre 2014'ün sadece ilk dokuz ayında 61.087 kadına yönelik şiddet haberi yayınlandı. Ya haber olmayan, kulaklarımızı kapatıp gözümüzü yumduklarımız?

Özgecan Aslan cinayetine vahlanmakla meşgul olduğumuz günlerde, **8 kadın daha** erkekler tarafından katledildi. Nuray'ın tıpkı Özgecan gibi elleri kesildi, ama o haber olamadı, çünkü pavyonda çalışıyordu, medyamıza göre "masum değildi". Hüsne de pek masum sayılmazdı bak, çünkü erkek arkadaşıyla- ve kız kardeşiyle- gece gezmeye gitmişti, evine gitmeyi kabul etmediği sözde sevgili onu dövdü, arabadan atıp üzerinden geçti. Bu yazı yazılırken Manisa'da yakılmış halde bulunan kadın cesedinin hala hangi kadına ait olduğu tespit edilememişti, vahim detay ise kadının henüz canlıyken yakılmış olması! ***Bize masallardan fırlama canavar gerekmez, erkekler varken...***

Öte yandan, erkekler kadar dehşete düşüren 'bağzı' kadınlara ise söyleyecek söz bulmakta zorlanıyorum. Erkek egemen zihniyetin baskıyla, küçümseyerek, yasaklarla yetiştirdiği kadınların bir kısmı, lafa hep "ama.." diye başlıyorlar. "Dişi köpek kuyruk sallamazsa..." deyiminin içini doldurmak için konuşan bu kadın türü, "ama o saatte dışarda ne işi varmış, ama yuvasını dağıtmasaymış, ama cevap vermeseymiş, ama gülmeseymiş" diye uzayıp giden silsileler halinde erkek şiddetinin kendi hemcinsine yönelmesi umrunda olmadan savunuyor. Yaftaları kırmak, kendini eğitmek neden bu kadar zor? Aynaya bakarken kendi kendinizden gözlerinizi kaçırarak yaşamaya daha ne kadar devam edeceksiniz, bir sonraki öldürülen kadın sizin kızınız olunca mı?

Protesto yürüyüşlerimizden birinde "yasta değil isyandayız" pankartına bakıyorum. Bu haklı isyanın ne zaman gerçek eyleme dönüşeceğini merak ediyorum. Adalet mekanizması, katillere, tecavüzcülere, tacizcilere "zarar verirsen ömrünü elinden alırım" demek zorunda ki, takım elbiseyle boynu bükük bozda mahkemeye çıkıp iyi hal indirimi alamasınlar... Öte yandan her birimize düşen görevin, en yakınımızdan başlayarak paylaşmak, anlatmak, öğretmek ve mümkünse son yaşananlardan ders alıp susmamak olduğuna da inancım tam.

Kadın olmayı bir hakaret gibi kullandıkça, sözde yanlış bir tavrı eleştirmek için bile "karı gibi, kız gibi" tanımlarına devam ettikçe, oğlan çocuklarını "göster pipini teyzelere/kız gibi ağlama", kız çocuklarını ise "kapat bacaklarını/erkek gibi kızları kimse almaz" diyerek eğittikçe, muktedirlerin kadını aşağılayan söylemleri sona ermedikçe, erkek egemen zihniyetin kadına şiddeti bitmeyecek. Benim gibi yalnız annelere "senin başında erkeğin yok mu?"sorgulamasına girişen ev sahipleri oldukça daha çok kadın evsiz kalacak. Oğlumun kaybolan nüfus kağıdını çıkarmaya gittiğimde, "çocuğun babası nerede, ne bilelim kimden peydahladığını?" diyecek kadar bayağılaşan memur ile "kadın halinizle bu saatte sokakta olmaya korkmuyor musunuz?" derken aptalca aynadan sırıtan taksi şoförleri oldukça, daha çok kadın en azından ruh sağlığını kaybedecek.

Kendimden başka kimsenin emaneti değilim. Kimsenin bacısı/ablası/yengesi değilim, ben benim sadece, bir erkek kadar adım, kişiliğim, duygu ve düşüncelerim var. Erkeklerin koruyucu tavır ve sahiplenmelerine değil, insan olarak saygı gösterilmeye ihtiyacım var. İlle de yardım edeceğiz, kadınlara yaşam savaşında destek olacağız diyen erkeklerden ise tek bir ricam var: Az konuşun, akıl vermeyi bırakın, enerjinizi kadınların korunmasını gerektirecek şartların ortadan kalkması için, hemcinslerinizi eğitmek için kullanın. Daha fazla "insan" ölmesine izin vermemek mümkün...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

YAADIR COMICS

YAZ BABAM YAZ

KLİKATA KLİKATA

Funda Mentaloğlu & Seliço Fütursuzca Sunar

ÇİZ BABAM ÇİZ

HAŞIR HUŞUR

ESKİ KAYINVALİDELERDEN YENİ GELİNLERE AKIL DIŞI 8 TAVSİYE

FUNDACIM BAKARSIN YARIN Bİ GÜN EVLENİRSİN, BU ÖĞÜTLERİMİ O KALIN KAFANA YAZ!

KOCANIN ÖNÜNDE PARA BİLE BULSAN EĞİLİP ALMIYCAKSIN. YOKSA SENİ HEP KENDİNDEN AŞAĞI GÖRÜR

MEME ÇATALIN HER ZAMAN GÖRÜNECEK

KADEMELİ KAHKAHA ATACAKSIN. DOSTLAR ARKA MAHALLEDEN DUYACAK

HAHHAHHAAAAAAA

ASLA OJE SATIN ALMAYACAKSIN. DAİMA BERBERDE SÜRDÜRECEKSİN

I ♥ CONAN

EVİNDE MUTLAK KADIN ÇALIŞACAK. BÖYLECE HİÇ BİR ZAMAN YORGUN OLMAYACAKSIN

FOŞUR FOŞUR

KOCANA "BİR ŞEY LAZIM DEĞİL" DEMEYECEKSİN. MUTLAKA BİŞEYLER SİPARİŞ EDECEKSİN. HİÇ BİR ZAMAN BİR ŞEYİ YARIM KİLO YA DA 250 GR ALMAYACAKSIN. EN AŞAĞI Bİ KİLO İSTEYECEKSİN

ADAM ALMAYI BİLECEK, BİLMİYOSA DA ÇALMAYI ÖĞRENECEK

BEYAZLAR MORARMIŞSA TEKRAR YIKAMIYCAKSIN, DİREK ÇÖPE ATACAKSIN. ADAM YENİSİNİ ALICAK

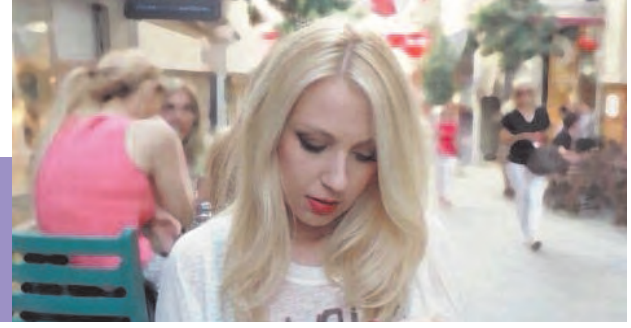
FALANNN

www.geceninilerleyensaatleri.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

#sendeanlat

Ayça Çalkoparan

Annesi 29 yaşında eşinden ayrılmak zorunda kaldığında, kendisi henüz 9 yaşında küçücük bir kızdı. Babası 10 yıl sonra geri dönmek üzere aniden ortadan kaybolmuştu. Tabii o anda ikisi de baba figürlü adamın 10 yıl sonra geri döneceğinden habersizdi. Adam sadece gitmişti işte. Onsuz ne yapacaklarını nasıl geçineceklerini bir an bile düşünmeden gitmişti.

Anne ve küçük kız evlerinde yapayalnızdı.

Annesi upuzun sapsarı saçları ile, bakımlı, güler yüzlü, etrafındaki herkese neşe saçan, evli kaldığı süre boyunca bütün erkeklerin ve hatta tüm kadınların da beğendiği bir kadındı. O güne kadar annesini bir kere bile bakımsız ve asık suratlı görmemişti. Her gece birlikte oyunlar oynarlardı. Annesi çok komik ve onu sürekli güldüren bir kadındı. Hiçbir şey yapmasa yüzüne yaptığı komik makyajlarla karşısına geçer komik komik şarkılar söylerdi. Küçücük bir kızı güldürmek ne kadar zor olabilirdi ki zaten?

Bir gün küçük kız okuldan eve döndüğünde annesini tanıyamadı. O bayılarak baktığı upuzun sarı saçlarını kestirmiş ve simsiyaha boyamıştı. Gözleri kıpkırmızıydı. Her gece dua okumak için oturduğu salondaki koltuğunda bu sefer gündüz vakti oturuyor ve ağlayarak dua ediyordu. Peki onu bu hale getiren şey sadece eşi tarafından terk edilmek miydi?

Buyrun:

Genç kadın kızı okuldayken, annesini aramış ve durumların kötüye gittiğini anlatmıştı. Annesinden aldığı cevapla bir kez daha sarsılmıştı tüm dünyası;

-Anne, kızın okula gitmesini bekledim seni aramak için. Biliyorsun Erhan hayatımızdan tamamen çıktı. Ben de iş arıyorum ama daha önce hiç çalışmadığım için hemen bulmak kolay olmayacak.. Bana iş bulana kadar biraz yardımcı olabilir misin?

-KOCANDAN AYRILIRKEN DÜŞÜNSEYDİN BUNLARI! SENİN YÜZÜNDEN TÜM KOMŞULAR ARKAMDAN KIZI DUL KALMIŞ DİYORLAR! GRUR DUY KENDİNLE!

Dedim ya, annesinin verdiği cevapla tüm dünyası bir kez daha yıkılmıştı. 2. ihtimal olarak kayınvalidesini aramaya karar verdi. Oğlu ortadan kaybolduğundan beri bir kez bile arayıp sormamıştı onları.. Oğlunun yaptığı şeyden dolayı utanıyordur diye düşünüyordu genç kadın.. Kendi öz annesinden aldığı darbeden sonra kayınvalidesini aradı;

-Anne merhaba..

-Merhaba kızım.

-Olanları biliyorsun..

-Evet kızım.

-Kız okuldayken aramak istedim seni.. Durumlar biraz kötü.. Malum ben hiç çalışmadım bugüne kadar, iş arıyorum tabi ama..

-KIZIM KADIN OLSAYDIN DA KOCANI ELİNDE TUTSAYDIN!

-Ama anne..

-SUS ÇALDINIZ OĞLUMU BENDEN!

- Anne Erhan'ın böyle bir şey yapacağını nerden bilirdim.. Her şey güzel gidiyordu.. Hem olanlar Erhan'la bizim aramızdaki şeyler fakat beni düşünmüyorsanız bu kızı da mı düşünmeyeceksiniz? Bu kız sizin torununuz değil mi?

-BENİM ÖYLE BİR TORUNUM YOK. OĞLUMU ÇALDINIZ BENDEN!

Kadın duydukları karşısında büyük bir şok daha geçirmiş ne yapacağını şaşırmıştı. Hiçbir şey 2 hafta öncesine benzemiyordu. Telefonu kapattı ve çaresizce ağlamaya başladı. Birkaç saat sonra kızın okuldan dönme saatinin yaklaştığını fark etti ve yiyecek bir şeyler almak için markete çıktı.

Marketten dönüşte eski eşi Erhan'ın çok yakın arkadaşı, ailece sürekli görüştükleri Hasan'la karşılaştı. Hasan ve karısı her hafta mutlaka bir akşam onlara yemeğe gelir, ardından hep birlikte eğlenmeye giderlerdi. Eşinin maddi durumu oldukça iyiydi. Bütün arkadaş çevresini evlerinde ağırlarlar, evleri hiç boş kalmazdı. Zaten giderken de bir tek evlerini bırakmıştı genç kadına..

Hasan'la selamlaştılar ve ayak üstü sohbet etmeye başladılar. "Olanları duyduk ben hala inanamıyorum." dedi Hasan. Bir süre konuştuktan sonra, "Akşam Zeynep'i de alayım, sana gelelim oturur sohbet ederiz kafan dağılır biraz." dedi. Çok sevindi genç kadın, tabii beklerim duvarlar üstüme üstüme geliyor zaten..

Akşam olmuş genç kadın ve küçük kız evde yiyecek bir şeyler hazırlamış Hasan ve eşinin gelmesini bekliyorlardı.

Saat biraz ilerledi. Kimse gelip gitmiyordu. Hasanların evini aradı genç kadın. 90'ların başlarında cep telefonu bu kadar yaygın değildi tabii.. Telefona Hasan'ın karısı Zeynep çıktı.

-Nerede kaldınız yahu? Sizi bekliyoruz bak kızın uykusu geldi..

-Nereye nerede kaldık kız, bir yere mi gidecektik benim haberim yok..

-E öğlen Hasan'la konuştuk ya biz..

-Yok valla bilmiyorum Hasan bu akşam gecikecekmiş işi varmış, söylemedi bana.

-Tamam işi çıktı demek ki, başka akşam bekliyorum sizi o zaman..

Hasan amcanın işi çıkmış kızım gelemeyecekler, dedi kızına, uykudan gözlerin küçülüyor gel ben seni yatırayım, deyip uykuya uğurladı kızını. Sonra da salondaki koltuğuna oturup dua etmeye başladı. 2 saate yakın dua ettikten sonra kalkıp uyumaya gidiyordu ki kapı çaldı. Kapının deliğinden bakıp Hasan'ı gördü. Şaşırdı. Kapıyı açıp "E siz gelmeyecektiniz, yatıyordum ben de tam.." dedi. "Evet ya benim işim çıktı ama sana da söz vermiş bulundum, öyle bi' kahveni içmeye geldim.." diye cevap verdi Hasan.

Kadın yaptığı Türk kahvesini getirirken tam da tahmin ettiğiniz üzere Hasan'ın asıl amacı belli oldu. Kadına bir hamlede bulundu. Kadın karşı çıkıp evden gitmesini söyledi. Hasan sen de beni istiyorsun biliyorum. Size her geldiğimizde süsleniyordun. Seni ne zaman görsem süslüsün. Artık Erhan yok. Zeynep'i de aradan çıkarırız. Gel benim ol bu gece.. Yalvarırım..

Kadın kovuyor fakat adam inat ediyordu.. Kızın uyanacağından korktuğu için sesini yükseltemiyordu.. En sonunda eline bıçak alıp tehdit etti adamı. Ve nihayet gönderdi.

Sabaha kadar ağladı kadın. Kollarında Hasan yüzünden morluklar, kızarıklıklar oluşmuştu. Onlara bakıp bakıp ağladı. Kızının okula gitme vakti gelene kadar ağladı.

Küçük kız uyandığında annesinin ağladığını anlamıştı.. Babasını özlediği için ağladığını düşünüp hiç sormadı.. Sadece sarıldı annesine ve okula gitti.

Kadın iş bulabilmek için tüm eşe dosta haber salmış, günlerini kızı ve kendisi için yepyeni bir hayat kurabilmek adına uğraşarak geçiriyordu. Evliyken kenara koyduğu paralar yavaş yavaş azalıyordu.

Bir yandan da oturduğu evden başka bir eve geçip, Erhan'a ait olan her şeyi unutmak istiyordu. Evet yaşadığı zorluklar şuan bu durumun önüne geçiyordu fakat kadının kocasına deli gibi aşık olduğu da unutulmaması gereken bir detaydı. Şimdi hem onun bıraktığı zorluklarla mücadele edecek hem de yaşadığı aşk acısı ile baş edecekti.

Kızı okula gittikten sonra daha ucuz ve küçük bir yere taşınmak için, civardaki evlere bakmaya çıktı. Eski kocasıyla ortak arkadaşları olan emlakçı Çetin'in dükkanında aldı soluğu. Daha uygun ve küçük bir eve çıkmak istediğini söyledi Çetin'e.. Çetin yakınlarda bulunan birkaç tane ev önerdi ve bakmaya gittiler..

Bir tanesi bodrum katta ve rutubetliydi. Olmaz, dedi kadın. Kız burada hasta olur. Diğer ev ise çok kasvetli gelmişti. Mutfak camına bakan koskoca bir mezarlık vardı. Olmaz, dedi. Buraları sevmedim ben. Birlikte tekrar dükkana doğru yürüyorlardı. Çetin " sen neden ev arıyorsun ki?" diye sordu. Oysa olanları bildiği aşikardı. Yaşadıkları semtte bütün dedikodular ışık hızı ile yayılıyordu. Bilmiyor musun sanki, diye cevapladı kadın. Biliyorum canım, ama ev aramana gerek yok ki.. Artık Erhan yok nasılsa.. Gel benim ol.. Bir ev vereyim sana.. Hafta sonları senin yanında kalırım.. Hafta içi karım şüphelenebilir.. Kızına da bakarım.. O da senin gibi çok güzel maşallah.. Bu gece işin var mı?

"Allah belanı versin!" diye bağırdı kadın. Çığlık çığlığa bağırdı. "Neden bağırıyorsun? Sapsarı saçların, sürekli makyajlısın, aranıyosun kızım sen!" 29 yaşındaki genç kadın ağlayarak uzaklaştı oradan.. Evine doğru koşmaya başladı. Hem ağlıyor hem koşuyordu. Evinin kapısına vardığında dermanı kalmamıştı. Kendini bayılacak gibi hissetti. Kalbinin kırıklığı ona öyle bir acı veriyordu ki.. Buna nasıl dayanabilecekti hiçbir fikri yoktu. Koskoca dünyada yapayalnızdı ve kalbine bıçak saplıyorlardı. Anahtarıyla evin kapısını açtı. Onu bir sürpriz daha bekliyordu.

İçeri girdiğinde bütün ev darmadağındı. Hırsız girdiğini düşündü. **"Bİ' BU EKSİKTİ!"** dedi. Korkarak kafasını uzattı ve salona baktı. Kimse yoktu. Titreyerek ve yavaş yavaş bütün evi gezmeye başladı. İçeride biri olup olmadığından emin olmalıydı. Kız okuldan gelmeden bu işi çözmeliydi.. Bütün evi gezdi. Hiç kimse yoktu. İşin garibi herhangi bir şey de çalınmamıştı. Makyaj aynasının önünde duran takıları olduğu yerde duruyordu. Ve tüm elektronik eşyalar. Bu ne şimdi? Erhan mı dönmüştü yoksa? Yatak odasında yere oturup, ciddi bir sinir krizi geçirmeye başladı kadın. Tüm vücudu titriyor. Avazı çıktığı kadar ağlıyordu. Kalktı. Erhan'ın kalan tüm eşyalarını topladı. Hepsini camdan aşağı fırlattı. Bunları yaparken bir yandan da ağlıyordu hala hıçkıra hıçkıra. Yarım saat sonra evin önünde küçük çapta bir dağ oluşmuştu. Hepsi de gayet güzel ve pahalı eşyalardı. Kadın her zaman yardım ettikleri fakir ailenin annesine telefon açtı. Onunla zaman zaman kahve içer kadın kadına vakit geçirirdi. Gel Selcan, dedi. Sana vermem gereken şeyler var. Selcan'dan gelip kapıdaki eşyaları almasını ve dilediğince kullanmasını söyledi. Kıyafetler, antika vazolar, televizyon, yatak, pikap, plaklar.. Erhan'a ait daha nice eşya... Selcan'la konuşup telefonu kapattıktan sonra daha yerine koyar koymaz telefon çaldı. Telefondaki bir kadındı, "eve hırsız girdi sandın değil mi?" deyip gülmeye başladı. Sen kimsin! Diye bağırdı kadın. **KIZIM** dedi telefondaki yabancı kadın, **GÖRDÜĞÜN GİBİ KOCANI ALMAK ZOR OLMADI, EVİNE DE İSTEDİĞİM ZAMAN GİREBİLİYORUM...** Kadın kaskatı kesilmişti. Adeta felç gelmiş gibi kaskatı kesilmişti ve bembeyaz olmuştu. Erhan'ın bir kadınla gitmiş olduğunu tahmin ediyordu zaten ama böyle bir olay yaşayacağı aklına bile gelmezdi... Cevap veremedi telefondaki yabancı kadına. Yabancı kadın konuşmaya devam etti, **HAYATINI BİTİRİCEM SENİN, ERHAN'IN TÜM PARASINI SEN YEDİN BUGÜNE KADAR, BİR DE PİÇ PEYDAHLADIN, O KADAR ŞANSLI MISIN SEN YAA AHAHAHA YEDİRMEZLER. TÜM PARAN Bİ-**

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Boru

feyhan güver

TECEK! EVİNDEN OLACAKSIN! Bİ' TEK KIZIN KALACAK ELİNDE ONU DA BEN O*SPU YAPACAĞIM BABASINI NASIL YAPTIM ONU DA YAPACAĞIM!

Kadın telefonu kapattı. Evde çıt ses yoktu. Elinde telefon yere çöktü. Bir süre ağladı. Sonra sessizce kalktı. Yüzünü yıkadı. Üzerini değiştirdi. Kuaföre gitti. Saçlarını erkek gibi kestirdi ve siyaha boyadı. Aynada kendine boş gözlerle bakıyordu saçları yapılırken. Gözleri görünmüyordu artık... Eve döndü. Dua koltuğuna oturdu ve kızın okuldan gelmesini bekledi.

İşte o gün küçük kız okuldan eve döndüğünde annesini tanıyamadı. O bayılarak baktığı upuzun sarı saçlarını kestirmiş ve simsiyaha boyamıştı. Gözleri kıpkırmızıydı. Her gece dua okumak için oturduğu salondaki koltuğunda bu sefer gündüz vakti oturuyor ve ağlayarak dua ediyordu. Peki onu bu hale getiren şey sadece eşi tarafından terk edilmek miydi?

Hiç sanmıyorum.

O günden sonra bi' şekilde o evden taşındılar. Bunlara benzer 100'lerce olay yaşadılar tabii. Telefondaki yabancı kadın 5 sene kadar peşlerini bırakmadı... Bunlar yaşanırken Erhan'dan hiç ses yoktu. Erhan'ı arayıp bulmak bir kere bile aklından geçmedi genç kadının.

Pekiii... Sence bu kadına onca acıyı veren sadece bir erkek mi? Annesi, kayınvalidesi, telefondaki yabancı kadın, onu bi' kere bile arayıp sormayan arkadaşları ve 3 adet kız kardeşi...

Tüm olumsuzlukları erkeğe yıkmaya karşıyım. Ben insanlara cinsiyetlerini görmeden bakıyorum hatta. Öyle şeylere tanık oldum ki, kendimi de cinsiyetsiz hissediyorum. Beynim ne bir kadın, ne de bir erkek gibi çalışabiliyor şimdi. Sadece insan olmaya çalışıyorum işte. İyi bir kadın veya iyi bir erkek değil de, insan olsak yetecek. Hata zaten yapmayacak mıyız?

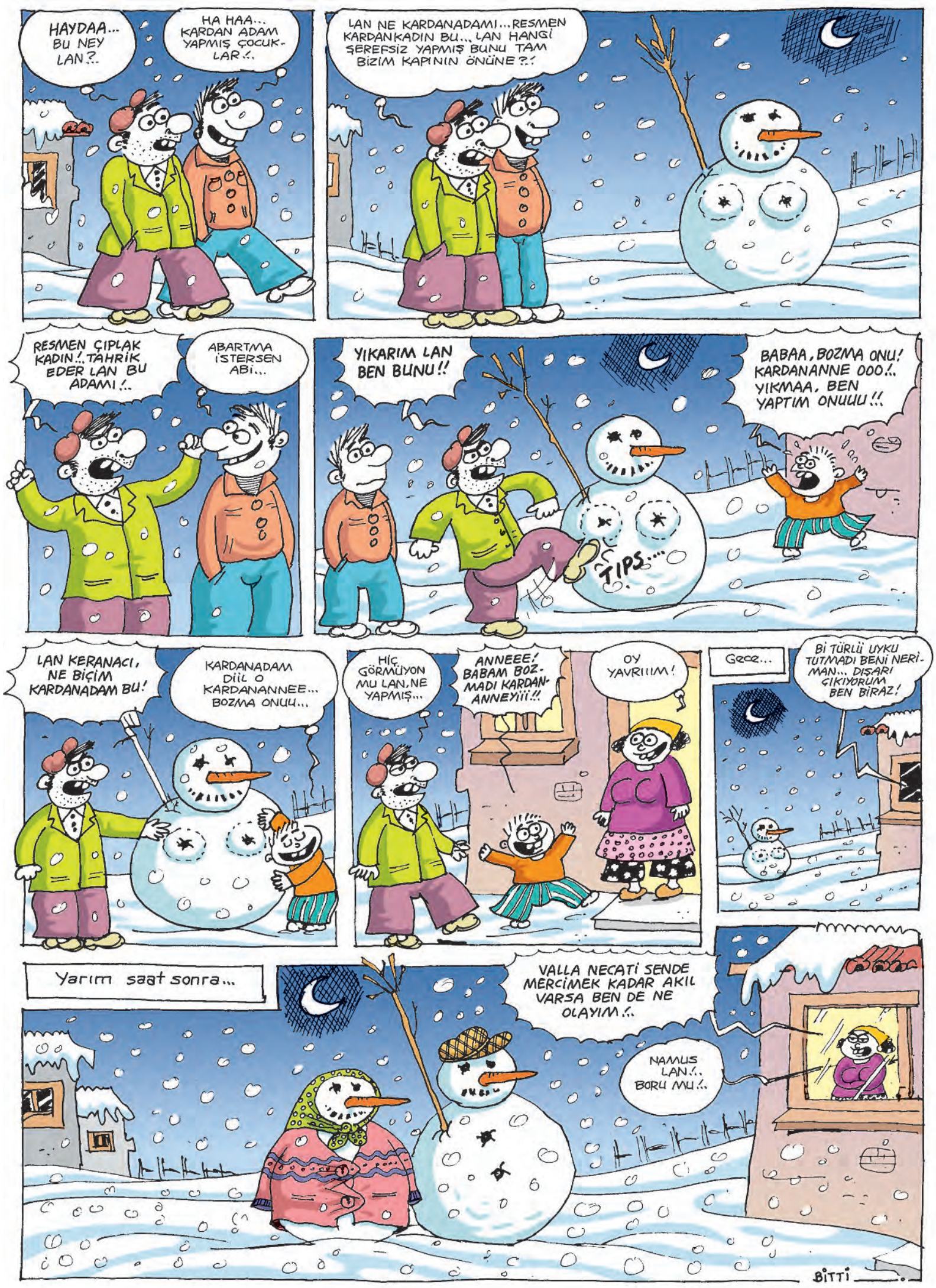
Hikayede geçen 29 yaşındaki genç kadın şuan 48 yaşında. Kızı ise 28. Hala birlikte yaşıyorlar başka hiç kimse olmadan.

Anne'nin saçlar artık upuzun değil ama yine sapsarı ☺

Sevgilerimlen,

Ayça Çalkoparan

AYÇAL da derler

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Fıtrat, parmak, ananas!

Hülya Gülbahar

Düğmelere basmak için ille de cinsel organları kullanmak gerekmiyor. Parmak, kadında da, erkekte de parmak! Biz her "eşitlik" dediğimizde, "olamaz fıtrat farklı" diyenler, bi zahmet, kadın parmağının fıtratı, erkek parmağının fıtratı konusundaki farklılığı da bize açıklasınlar

"Dönemin Başbakanı" Erdoğan, Temmuz 2010'da kadın örgütleri ile yaptığı bir toplantıda "Ben kadın erkek eşitliğine inanmıyorum" demiş, daha sonra da "Fıtratları gereği eşit değil, birbirinin tamamlayıcısıdırlar" diye devam etmişti.

O gün bugündür, devletin hemen her kademesinde yoğun bir eşitlik karşıtı kampanya sürüyor. Aslında trajikomik bir hikayesi var bu sürecin. AKP işe, kadın erkek eşitliğini sağlamak için çalışacak tek resmi mekanizma olan Kadının Statüsü ve Sorunları Genel Müdürlüğü'nün (KSSGM) adındaki "statü" kelimesini çıkararak başlamıştı. Kadının toplum içindeki durumuna işaret eden bu kelime çıkınca, eşit vatandaşlık ve statü tartışması bitirilmiş oldu! Geriye KSGM, kadınlar ve "sorunları" kaldı. (Geçtiğimiz yıl, kurumu kapatıp "kadınlar ve sorunları"ndan topyekün kurtulmaya niyetlenildi. Neyse ki, kadınların imdadına rüşvet ve yolsuzluk soruşturmaları yetişti ve o karambolde bu girişim ertelenmiş oldu. Şimdilik.)

Dönemin Başbakanı, bir kez "kadın erkek eşit değildir" diye buyurmuştu ya, kulları derhal işe koyuldu. Buldukları ilk formül, yasalarda, kurumlarda, mevzuatta kadın-erkek eşitliği gördükleri her yere "fırsat" kelimesini sokuşturmak oldu. TBMM Kadın Erkek Eşitliği Komisyonu'nun adı da bu kaygıyla (kadınların, CHP, BDP, MHP'nin tüm itirazlarına rağmen) fırsat eşitliği komisyonu oldu. Maksat belliydi: Varolan tüm eşitsizlikler, kadınların önündeki tüm engeller aynen kalsın; ama kaplumbağa tavşana "gel seninle 100 metre engelli koşuda yarışalım" deme özgürlüğüne sahip olsun!

Bir süre sonra (nedenini biz henüz bilmiyoruz, beyefendi öyle uygun görmüş de olabilir), "fırsat" kelimesini her yere sokuşturmaktan vazgeçtiler ve "kadın erkek eşitliği" lafını gördükleri her yere "toplumsal cinsiyet eşitliği" kalıbını yapıştırmaya başladılar. Kadınlar bu değişime anlam veremedi ama doğal olarak itiraz da etmedi. 2012'de birden "toplumsal cinsiyet eşitliği" kavramının LGBTİ bireyleri de kapsayabileceğini, üstelik de toplumdaki kadın-erkek rollerinin sorgulanmasını gerektirdiğini fark ettiler.

Muhtemelen ilk fark eden de beyefendi idi. Tebasına nasıl kükredi ise, herkesi bir telaş aldı ve bu kez de "toplumsal cinsiyet eşitliği" lafını gördükleri her yere "kadın erkek eşitliği" yazmaya başladılar. Biz kadınlar samimi olarak kendilerini uyardık. Defalarca beyefendinin bu formüle daha çok kızacağını hatırlattık. Yine de, 2012'deki 6284 sayılı şiddet yasası, içindeki "toplumsal cinsiyet" lafları itinayla ayıklanmış, bir-iki yere de "kadın erkek eşitliği" lafi girmiş halde yasalaştı!

Olamazdı. Beyefendi, derdini kendi kadrolarına bile anlatamıyordu. Hemen biricik kızı, kızlarının biriciği, iç ve dış güçlerin, emellerine ulaşmalarını engelleyen en büyük tehdit olarak gördüğü ve türlü çeşit suikastlarla yok etmek için seferber olduğu Sümeyye için, KADEM adlı bir kadın örgütü inşa ettirdi. Belli ki kadınlar, ne kadar yüce bir şahsiyet olursa olsun, bir erkekten gelen talimatları bir türlü kabullenemiyordu. Bir kadından, o kadının siyasi ve ekonomik nüfuzundan yararlanmak üzere etrafına kümelenen akademisyen, gazeteci onlarca kadından gelecek mesajlara da kayıtsız kalamazlardı ya...

Ve fakat, memleketin eğitim meselesinin (TÜRGEV üzerinden) emanet edildiği biricik oğul Bilal gibi; kadın meselesinin (KADEM üzerinden) havale edilmeye çalışıldığı Sümeyye de pek bi sessizdi. Adeta baba kükredikçe, evlatlar siniyordu.

(Beyefendi'nin diğer evlatlarında bir sorun mu var acaba? Mesela neden onlardan biri Kürt sorunu üzerine bir STK (SDK) kurmuyor, ya da özerkliği başa bela Merkez Bankası'nı ittirivere cek bir ekonomi konulu SDK?)

Bu arada, sevgili okur farketmiştir ki, ben bu tür devlet STK'ları konusunda SDK (Sivil Devlet Kuruluşu) kavramını tercih ediyorum. Çünkü asla "batı taklitçisi" olmak istemiyorum. Her daim "milli" arayışlar içindeyim. Batı, iktidarlar tarafından kurulup beslenen, aşırı büyütülüp sivil alanı işgal eden ve gerçek STK'ları boğan bu tür "sivil yapımsılar"a GONGO diyor. Ben şimdi, GONGO desem, memleket insanı "hımmm KONGO mu, orada ananas yetişiyordu di mi, güzel meyve, ben de isterim" demez mi?

Aslında kadınlar, ananası üretenler. Tevazu gösterip, hepsini değil, yarısını istiyorlar

Bu devlet şu anda, herkese, her istediklerinde, ananas dağıtmayacağına, hepsini kendi ve kendine biat edenlerle yemek istediğine göre, konumuza dönelim, yani kadınların "ortada bir ananas varsa, yarısı neden bizim değil?" sorusuna...

Aslında kadınlar, ananası üretenler. Tohum ve tarım bilgisine sahip olanlar, tarımsal "işgücü" olarak bu emeği verenler. Tevazu gösterip, hepsini değil, yarısını istiyorlar. Beyefendi ve (sağcısı/solcusu ile) tüm beyleri, hala kadınların kendi ürettikleri her şeyin yarısını kendilerine bırakma yüce gönüllüğünü anlayamıyor.

Açgözlüler. "Kadın üretsin, hepsini biz alalım" derdindeler. En sevdiğim, "gözlerini toprak doyursun" bedduası ile bu konuyu kapatayım.

Tekrar eşitlik konusuna döneyim.

Beyefendi, "kadın erkek eşitsizliği" konusundaki tüm çabalamalarının nihayetsiz kaldığını gördüğünde, iki ayrı stratejiyi izlemeye başladı:

1. Milyon kere "kadın erkek eşit değildir" deme, beyin yıkama... Bir şey milyon kere söylenirse, herkesin inanacağını sanan garipler var hala...

2. Sadık bendeleri, en küçük bir devlet desteğine muhtaç, yoksullaştırılmış kadın yığınları dışında kimse bu "eşitsizlik" propagandasını yutmayınca, bu kez de kafa karıştırmayı denedi. "Eşitlik değil, adalet", "eşitlik değil, eşdeğerlilik", "eşitlik değil, farklılık", "eşitlik değil, tamamlayıcılık" kavramları piyasaya sürüldü.

Kafamız karıştı mı?

Mümkün mü? Bu saçma salak argumanlar kafamızı karıştırmaya yeter mi?

Tabi ki hayır!

Ben kendi adıma ilk günden beri soruyorum: Kadın ve erkek cinsi arasındaki tek yaratılış/oluş farkı, belki de kadının cinsel organlarının içeriye, erkeğinkilerin de dışarıya doğru evrimleşmesi... Buna göre, çamaşır/bulaşık makinesi vd. çalıştırma tuşuna basma konusunda erkekler "fitrat/yaratılışları" nedeniyle ve dışsal cinsel organları ile kadınlara fark atıyor!

Yine adil olalım: tabi ki, bu düğmelere basmak için ille de cinsel organları kullanmak gerekmiyor. Kadın ve erkek insanlar, bulaşık makinesi çalıştırma düğmesine basmak için parmaklarını kullanabilirler. Parmak, kadında da, erkekte de parmak! Peki ama yaratıcı, işini gücünü bırakıp kadın parmağını, her türlü ev işi için gerekli makinelerin tuşlarına basmaya yetenekli kılarken, neden erkek parmağını bu yetenekten yoksun bıraksın? Biz her "eşitlik" dediğimizde, "olamaz fıtrat farklı" diyenler, bi zahmet, kadın parmağının fıtratı, erkek parmağının fıtratı konusundaki farklılığı da bize açıklasınlar.

Aslında, tüm sorun "iktidar"lardan kaynaklanıyor bence... İktidar, lüzumsuz bir gerçekliği bu dünyanın... Tüm iktidarlar bunu gayet iyi biliyor. Ama iktidarın kendilerine sağladığı o pespaye "muktedirin herkesi boğun eğdirme, herkesten çalabilme" iktidarından vazgeçmek istemiyorlar.

Kadınlar ve erkeklerin "fıtratı" konusunda, bazı erkekleri epey üzecek birkaç konuyu hatırlatalım (Dr. Louann Brizendine'nin Kadın Beyni adlı kitabından):

- Her insan, hayatına kadın olarak/kadın beyniyle başlar. Gebeliğin 8. haftasındaki testesteron salgısı etkisinde cinsiyet "bi miktar" belirlenir. (*) (kadın/erkek/biseksüel...)
- Bu nedenle, erkek ve kadın genetik kodlarının % 99'undan fazlası aynıdır.
- Erkekler durmadan seks düşünürken, kadınlar seksi ancak iki günde bir hatırlar...

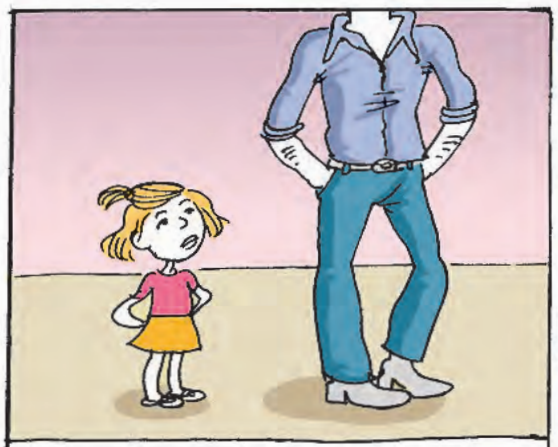
Uzatmayalım ve "fıtratları gereği", "annelerinin dizkapağından tahrik olanları" vicdanı olanların vicdanına gömelim.

Sizin, "Fıtrat, Parmak, Ananas" muhabbetiniz varsa,

Bizim de binyıllardır "eşitlik, özgürlük ve dayanışma" kavgamız var!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Çükünü, Tüfeğini, Bıçağını, Sopanı Yavaşça Bırak Ve İnsanlığa Teslim Ol!

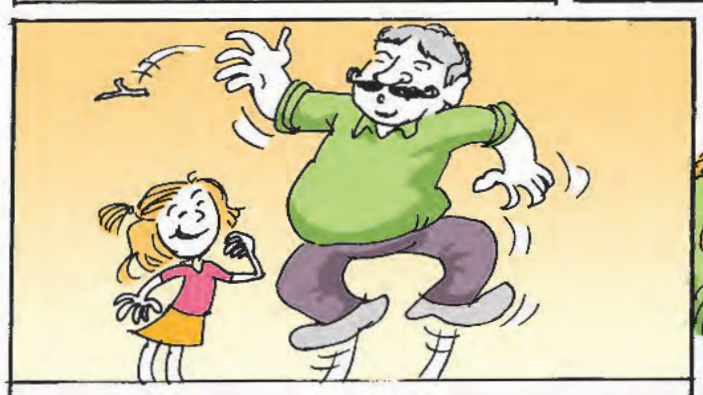
Onunla ilk kez 4-5 yaşlarımda tanıştım... Lojman müsveddesi evimizin bitişiğindeki elektrik santralimizin (bizim sanıyordum) baş makinisti olan babamın çırağıydı o zamanlar...

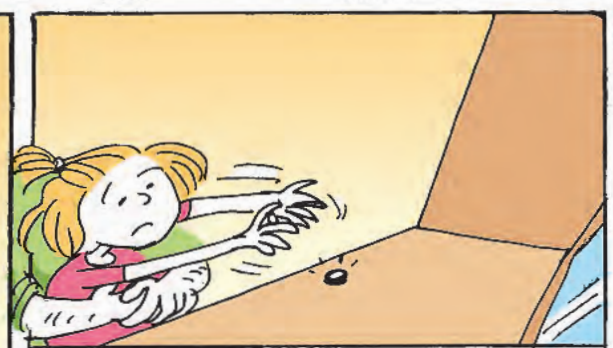
Çalıştıklarında, küçük bir kasabayı aydınlatmaya yeten bilmem kaç vatlık elektrik üreten iki büyük motor ve onların rüzgarında kuruyan annemin çamaşırları arasında saklambaç oynardım...

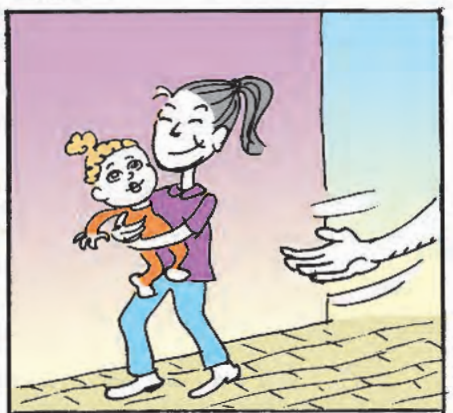
Dondurma, macun şekeri, bisküvi arası lokum, leblebi tozu, şemsiye çikolata v.s gibi önemli ihtiyaçlarımın 'para' denilen irili ufaklı demir yuvarlaklarla alınabildiğini de yeni öğrenmiştim sanırım...

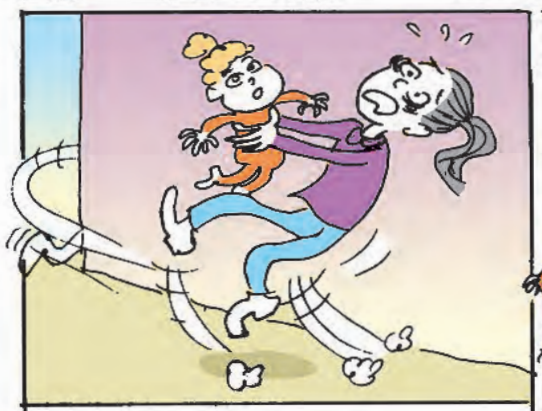
İşte o demir yuvarlakları hak etmek için neredeyse hergün babama ladesle karışık 1Nisan kandırmacası yapardım... Elinden İngiliz anahtarı, tornavida, pense düşmeden sürekli motorlarının arasında dolanıp duran babam, ona tutturmaya çalıştığım çer çöpü alır, ben 1Nisan diye bağırdığımda 110 kiloluk gövdesiyle havalara zıplayıp 5 ya da 10 kuruşluk hakkımı teslim ederdi...

Bazen babam orda olmazdı... O zamanlar çırağı çıkardı karşıma... Babamın, benim için para bıraktığını söyler, santralin yüksek pencere pervazını işaret ederdi... Çok yüksekti gerçekten... Kendisinin bile yetişemediğini ispatlar(!), ancak kucağına çıkarsam ulaşabileceğimi gösterirdi bana. Yine de pervazdaki paraya hemen ulaştırmaz, arkama dayanan çiş yerine canım sıkılırdı tarif edemediğim bir şekilde... O parayla aldığım dondurmaların tadını alamazdım hiç...

Sonra 10-11 yaşlarımda, bir yaz tatili geldiğim İstanbul'daki halamların sokağında karşılaştım onunla... Kucağımda halamın torunu bir bebekle bakkaldan dönüyordum...

Arkamdan gelip bacaklarımın arasına geçirdiği eliyle havalandığımı hatırlıyorum. O koşarak kaçarken, aciz şekilde savrulmam ve bebeği düşürme korkusuyla çığlık çığlığa ağlamama yetişti halam.

Ve evde, endişeli bir şekilde giysimde, külotumda iz aranarak bekaret kontrolüm yapıldı neredeyse...

Birkaç sene sonra İstanbul'a taşınınca daha sık karşılaşır oldum onunla... Tenha sokaklarda ya da kalabalık caddelerde en çok ta belediye otobüslerinde rastlaştık... bakışından, sesinden, soluğundan çıkardım kim olduğunu...

Ama bir gece üç beş arkadaşla yapılan hoş sohbetin devamında hepimizin bir kenara kıvrılıp uyuyuverdiğimiz evde, pantolonumun içindeki elini hissedip uyanana kadar anlamamıştım onun şimdi de arkadaşlarımdan biri olarak karşımda durduğunu...

Ya da anlamamıştım, bitiş çizgisine yaklaşmış evliliğimizi tamire soyunup, ex kocayla aramda mekik dokuyarı, sonra da ilk fırsatta balkonuma tırmanıp evimi gözleyen 'ağır abi' kılığındakiyle o geçmişte pencere pervazına 5 kuruşu koyan ciğeri beş para etmezin aynı kişi olduğunu...

Ama şimdi, seni ve diğerlerini katledenin 'o' olduğuna yemin edebilirim Özgecan... beni şahit yaz...

GÜNAY BAZIK

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

CinsiyET CibilliyET

Janset Karavin

Türkçede eril ya da dişil değildir sözcükler. Misal Fransızca bulut dişi, tren erkektir falan, bizde tren erkek mi kadın mı tartışması çıkmaz; tren trendir, "ne bakıyo'n öküz trene bakar gibi," denir, geçilir. Ama örnekteki özlü sözü sarf eden bire yüz milyar bahse girerim bir kadındır ve sözü işiten de "sapına kadar" erkek.

"Kadın dediğin" ve "erkek dediğin," kalıbıyla başlayan ahkamlarda Türkçe birden cinsiyetçi bir dil olup çıkar. Bir kamu spotu hazırlamışlar, lütfetmişler daha doğrusu ama onu da cinsiyetçi bir zorlamayla yapmışlar, belki kafaları o kadarına basmadığından. Neymiş, adam ol, kadın dövme gibisinden bir şey. Adam olmak lazım yani şiddete başvurmamak için, ön koşul adam olmak, insan olmak değil.

Sorun bir cinsiyet meselesi yani, cibilliyet değil de, ben uzman sayılırım.

"Çekilin, ben transseksüelim!"

Bana öyle geliyor ki, evet, fiili durum erkeklerin kadınlara uyguladığı şiddet ve apaçık ortada bu sorun, ancak bu sorunu "kadın sorunu," diye tanımlayan kafası karışık bir dil Türkçe. Bir felsefe dili, düşünme dili değil çünkü Türkçe. Kavram tanımlamalarının yapılmasının çok zaman olanaksız ya da güç olduğu bir dil. Neden? Çünkü dili, o dilde yazanlar oluşturur aslında, o dili konuşanlar değil. Büyük yazarlar dile kavramlar kazandırırlar. Misal mi? Shakespeare, Hamlet'ten önce İngilizler nece konuşuyorlarmış yahu? sorusunu akla düşürecek kadar çok sözcük kazandırmıştır İngilizceye. Gelgelelim bizde yazar hakkında sorulan ilk soru cinsiyeti olduğu içindir ki, "kadın yazar," diye bir kalıp oluşmuş durumda. Erkek yazar kim peki? diye soracak olsam, erkekliğini sorgulamış oluruz ismini zikredeceğimiz yazarın, oysa/peki kadınlığını sorgulamış olmuyorsak ne yapmış oluyoruz bir yazara yazarlık vasfından evvel "kadın" diyerek?

Neyse "errrkek yazar" Şekspir (çok uzun adamın adı) var mıdır yok mudur, yani yaşamış mıdır yaşamamış mıdır üzerine papatya falı (fortune teller, falcı yani, gelecekten haber veren sözcüğü de Şekspir'den hediye İngilizceye) açmayacağım ama erkek midir değil midir, diye bir soru herkesin cinsiyetinin, cibilliyetinden önce merak uyandırdığı bu toplumda ilgi çeker umuyorum.

Şekspir erkek midir? Ayyuka çıkmış rivayete göre erkektir ve hem de çapkınca bir erkektir erkek olmasına, ama ben gene de kendimi bozmayacağım, bir yazar olarak Şekspir'in yazdıklarına bakacağım şöyle üstünkörü. İlk aklıma gelen örnek Lady Macbeth. Nedir Lady Macbeth'in adı?

Kadın hep kötücül nitelikleriyle tanrılaşmıştı Yunan Mitolojisinde ama Zeus, Olimpos'un zirvesinde

Kadının adı yok Şekspir'de de. Hırçın Kız Kate'den hiç bahsetmiyorum. Kahraman erkek olmak zorunda mı hep? Kahramanlık erkekçe bir nitelik demek. Kahraman olmanın ön koşulu erkek olmak. Bir ada sahip olmanın ön koşulu kahramanlık yapmaktı Dede Korkut Masallarında, kahramanlar da hep erkek. Kadın hep kötücül nitelikleriyle tanrılaşmıştı Yunan Mitolojisinde ama Zeus, Olimpos'un zirvesinde. Habire tanrıça, kul demeden kadınlara sarkan, işi gücü çapkınlık olan erkek tanrı Zeus. Ya Hera? Kıskanç, kindar Hera. Zeus'la ilişkisi olduğunu bildiği Maia'yı çileden çıkarmış, Lamia'yı canavara çevirmiş, Semele'yi tuzağa düşürmüş, Alkmene'nin doğum yapmasını geciktirmiş, Leto'yu takip edip süründürmüş, Callisto'yu ayıya çevirmiş, İo'ya at sineği musallat etmiş...

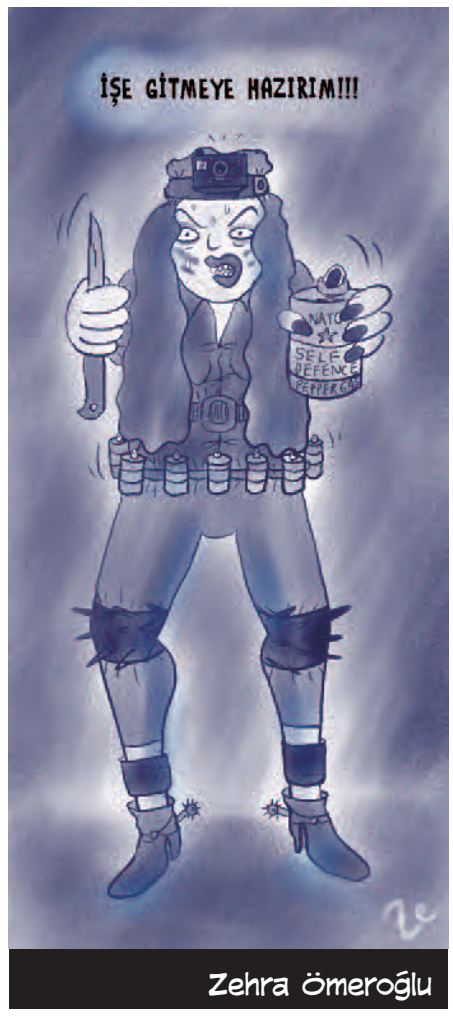
Kutsal metinlerin dili eril, bir erkekten bir diğer erkeğe yazılmış, yazdırılmış, söylenmiş gibi

Kadın işte! Şeytan-ı lain! "Kadın dediğin..." kırar dizini oturur evinde. Evin direği erkek. Kadından haberci de olmaz, dedikoducu olur olsa olsa. Kadın çünkü pis bir şey böyle... Dırdırcı, içten pazarlıklı, sözüne güven olmaz bir şey. Şey ama ney? İnsan mı kadın?

O günden bu güne gelene dek onlarca peygamber; hep erkek. Kadından peygamber olmaz, çünkü kadın yani işte, diyen dinler. Olur da tam peygamber değil, hani kitap inmemiş, böyle yarım kalmış bir şey, diyenler. Kadın; adı üstünde cinsi latif, güzel, hoş bir şey böyle, o yüzden yani insanın içi kayar, şimdi bir de peygamber olursa için kaydı mı ayıp, günah olur, diyen tuhaf yaratıkların dünyası ve kadın, kadın olmak böyle bir dünyada...

Ya Tanrı neyin nesi? Kadın peygamberi bile olmayan Tanrı? Sözcüklere dişil, eril tanımlamalar atayan dillere göre erkek Tanrı. Kutsal metinlerin dili eril, bir erkekten bir diğer erkeğe yazılmış, yazdırılmış, söylenmiş gibi. Ama yaratıcının cinsiyetini merak, ancak bizimkisi gibi kafası allak bullak toplumlarda doğan bir merak. Çünkü basit mantık eğitimi yerine değerler eğitimi diye bir martaval tutturmuşlar memlekette. Öncesiz ve sonrasız tek olan herhangi "şeyin" cinsiyeti mantığa aykırı oysa.

Şüphesiz her birimiz insan olarak öncesiz de sonrasız da değiliz; sayısız insanın öncülü, sayısız başka insanın ardılıyız. Ama ne tuhaftır ki tekiz, biriciğiz her birimiz. Bizden bir tane daha var olmadı, olmayacak. Varsayalım ki kadın olarak geldik dünyaya. İster cismen, ister zihnen, ister hem cismen, hem de zihnen, ne fark eder? Sırf bu yüzden sadece et mi oluruz? Yani işin aslı, hayatın anlamı sadece gözle görülense, etse: CinsiyET midir, CibilliyET mi mesele?

Zehra Ömeroğlu

Yeşilçam'a adanmış bir anıt...

Son yarım yüzyılın en sinematografik albümü

SİNEMOR

kitapçılarda...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Böyle de olur TACİZ

CİNS

BANA BİR ŞANS DAHA VER... BİR KEZ DAHA DENEYELİM İPEK, NE DERSİN?..

YAA.. HAYIR, BEN İSTEMİYORUM.!..

NAZ YAPIYO KESİN...

HADİ AMA SEN DE İSTİYOSUN.

İSTEMİYORUM ALLA ALLAAA!!! HEM BENİM Bİ SEVGİLİM VAR!!.

HAA ANLADIM... ÇOK AFEDERSİN!..

ULVİİİ ULVİİİ..

3. CİNS

YARIN YA DA CUMARTESİ?..

BU AKŞAM YEMEĞE ÇIKALIM MI?

YOK SERHATCIM, ÇOK YORGUNUM İŞLERİM VAR...

ÇOK DOLUYUM BU HAFTA, KUSURA BAKMA.

ŞU PELİN VAR YA, KEZBANIN ALLAHI LAN BU KARI... EVDE KALMIŞ, LEZBİYEN BİLE OLABİLİR SANA SÖLİİM.

KEDİLERLE KONUŞUYO DİYOLAR...

2. CİNS

NE DEMEK HAYIR SENİ İSTEMİYORUM... YOKSA HAYATINDA BİRİ Mİ VAR?

YOO BU DA NERDEN ÇIKTI?..

YOK VAR VAR.. NİYE GİZLİYOSUN?

YOK DİYORUM KARDEŞİM YOK!..

HADİ AMAAA, YOKSA NİYE REDDEDESİN BENİ?..

AAAAA YETER BE!!! SENİ REDDETMEM İÇİN İLLA SEVGİLİM Mİ OLMASI GEREK? SEN BU KADAR MI DAYANILMAZSIN?! Bİ SEVGİLİM YOK VE SENİ DE İSTEMİYORUM!!!

4. CİNS

YALNIZ...

??

ARANIYOR.

YOLLU...

CORRK

Spek '15

* Hayır hayır demektir... ısrarından kurtulmak için 2. bir erkeğin varlığını gerektiren cinse hayır!!!
* Kendini dayanılmaz zanneden, bir kadının hayatında hiç kimseyi istemeyebileceğine inanamayan cinse hayır!!
* Reddedilince çirkefleşen cinse hayır!!!
* Bir kafede, pastanede, barda yalnız oturan kadını en iyi ihtimalle bakışlarıyla taciz eden, onu telefona ya da duvara, ya da uzaklarda bir noktaya bakmak zorunda bırakan cinse hayır!!!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

PAPARAZZİYE EX'TEN TANELER

Raziye İçoğlu

• EX'inin kişiliğini değiştirebileceğini sanmak, en pembesinden hayat hayalidir.

• Eskiden cemiyet hayatına uyum sağlamak için evlenmek gerekiyordu, şimdi ise EX evlilik gerekiyor.

• Karısına her tür psikolojik şiddeti uygularken, başka kadınların şiddet görmesine acıyan erkekler türündendi EX.

• **"Ben niye, böyleyim, kadın dövüp öldürüyorum"** diye şiddetçi EX'lerin tedavi olmak istemesi gerekirken, öldürülecek kadınlar, öldürülenlerin yakınları, öldürülenlerin hem cinsleri tedavi görmek zorundalar ki, bu çok daha büyük bir şiddet..

• Artık **Evlenme Ehliyeti** olmadan evlenilmeyecekmiş. EX'ler canlarından çok sevdikleri arabalarını bile kullanırken trafik ehliyetine gerek görmezler ki, ilk fırsatta kıyacakları evlilikleri için ehliyet alsınlar şaşarım...

• EX'in, dış etkilerden zarar görmesin diye, ağzını sıkı sıkı kapatıp poşetin içindeki tazeliğini koruduğu Cipsi gibi davransa yeter sana.

• 8 Mart Dünya Kadınlar Günü ile, 14 Şubat Sevgililer Günü'nü hep karıştırırdı EX. Bir tek emin olduğu ikisinin de kutlanmayacağı idi ...

• Lisede üniformalı, **Milli Güvenlik** dersi öğretmenine bütün kızlar âşk ile baktık. Diplomayı alıp, işe başladığımızda **İş Güvenliği** aradık. EX koca seçiminde **İç Güzelliği** umar iken, nihayetinde karşımıza **İç Güvenliği** çıktı.

KADIN YANIM
Gündeme dair

• **Annem**, şu türbe taşınırken; **"Ayyy biri adama *yerinde yatamıyasın*, diye beddua etmiş sağlığında"**...

• Yanlış çalan telefondan şikayetleniyoruz, adam Gaziantep'de adliye çıkışı yanlış aileye silahla ateş açıyor ve 4 kişiyi öldürüyor.

• Bırakın mini etek giymeyi, eve fırın alırken **Mini-Midi-Maxi** seçeneklerinden bile minisini alamaz olduk.

• **"Saray"** deyince Yeni Türkiye'de, artık aklımıza **"simit"** gelmiyor.

• Eski olmayanlar bile eskiye özlem duyuyorlar.

• Hastanede muayene sırası beklerken, aralarında konuşuyorlar; **"Laf yok hemşerime, bak memlekette bir tane fakir kalmadı !"** diyor. Sanırım memlekette değilim. Bakıyorum, konuşan kişi, ben ve koridordaki herkes dört dörtlük fakiriz.

• Anne dizinde avunmak, ağlamak bitti, eskidendi. Şimdi anne dizisinde avunmak, ağlamak var..

• İlla geri bir döneme dönecek-sek, tarlatanlı, korseli, kabarık elbiseli, diz üstü, uçuşan etekli, dönemlere dönelim isterim...

#SenDeAnlat PAPARAZZİYE

ŞİDDETİN ADI KONMAMIŞTI, AMA KADININ ADI *BEDRİYE* İDİ...

Evlerde telefonların tek tük olduğu ve mahallede komşuların telefona çağırıldığı 80'li yıllardı. Bekir Amca ile karısı Bedriye Hanım Teyze'yi Almanya'dan kızları aradığında, gider çağırırdık telefona.. Bedriye Hanım Teyze telefon ahizesini alır, **"Türkânnn .. kızım"** der ve sessizce ağlar, kızı da karşı tarafta ağlardı. Nam-ı diğer Bekir Ağa hızla telefonu annenin elinden çeker ve **"Türkân, İstanbul'un çok en güzel fevkâlade bir müsait yerinde, bir daire buldum, para yolla.!"** derdi.. Bu konuşma her zaman bu şekilde olduğu için sanırım ki kızı annesi ile yalnız konuşmak ister, baba evde yokken, anneyi gündüz çağırırdı bazen de. Evleri bize çok yakın değildi. O yüzden önce kızları arardı, haber verir ve sonra tekrar kızının aramasını beklerdik. Annemin evde olmadığı zamanlarda, kızından beklediği telefon çalana kadar, çay, kahve ikramı ile Bedriye Hanım Teyze'ye eşlik ederdim. Sabah kadın programları tadındaki sohbetimiz telefonun **"Zıırr"** sesi ile sona ererdi. Yine aynı **"Türkâann, Kızım"** der ve sessizce ağlaşırlardı. Küçücük bir kadındı ve ağlarken daha da kıvrılır, koltukla telefon arasında kaybolurdu sanki. Bu derin, içten üzüntülü halinin nedenini ailecek merak eder hale gelmiştik ve derken o yalnız sohbetlerimizde bana konuşmaya başladı. Ama dertlenerek değil, her şeyin normal olduğunu sanmak istercesine, öylesine bir şey anlatır gibi sanki; **"Bekir Amcan beni eyle bir düverdi ki, aha bu duvara çarpar, geri eline dönerdim"** diye anlattı. Bumerang dayağı bu olsa gerek. O kadar çok dayaktan kafayı yemiş ki zavallıcık, bir gün **" tevekkeli değil"** diye başlayan bir cümle kurduğumda, cümlenin sonunda bana; **" tevekkeli kim"** dedi.

"Karşı gelmiyor musunuz, itiraz etmiyor musunuz?" dediğimde, **"canın kaç ki? karşı gelesin"** dedi... evet doğrusu; zaten bu dayağa dayanmak için, 9 canlı olmak lâzımdı.

Ne yazıktır ki dayağın nostaljisinde adı konulamamıştı şiddetin.. Şiddetin adı yoktu, şiddetin şiddet olmadığı günlerdi ... Sanki erkeğin doğası, tabiatı, evliliğin, birlikteliğin, sahiplenmenin, reisliğin bir getirisi, kol kırılmış yen içinde kalmış durumu idi. Aslında içi kan ağlıyor, derinden üzülüyordu ama adına "**şiddet"** demiyordu anlatırken.

Bekir Ağa'nın, ölmüş olduğu haberini aldığımda, sadece karısının dayak yediğini anlattığı anlar gözümün önünden film şeridi gibi geçti. Şiddetçi koca da ölürken karısını dövdüğü anlar film şeridi gibi gözlerinin önünden geçmiş midir acaba?

YAZIKLAR OLSUN Kİ, DAHA TACİZ&TECAVÜZ ÖĞRENMEDİĞİMİZ YAŞLARDAYDIK...

Geçmiş zaman, mahallemizde 5 yaşında kız çocuğu kayboldu duyumu üzerine, mahalleli aramaya başlamıştı. Sürülen iz üzerine en son, her zaman bakkaldan çikolata, biskü vs. alarak gezdiren akrabası ile görülmüştü. Küçük kızın ailesi, İstanbul'a inşaatta çalışmak için gelen ve evlerine girip çıkan akrabalarından hiçbir şekilde şüphe duymuyorlardı. Hatta onunla olduğu için **"emin ellerdedir"** diye bile rahat davranıyorlardı. Bütün mahalleli, dört bir koldan bakmadık yer bırakmamışlardı ve akşam karanlığına geçmek üzere iken, inşaatın çatı katında elinde çikolatalı gofret ile ölüsü bulunmuştu minicik bedenin. Annesinin feryadı mahalleyi inletmişti. Çarşaflara sarılmış minik bedeni, bir şavrole araba bagajı arkasına koyarak götürdüklerini hatırlıyorum.

"Tecavüz edilip, öldürülmüş" diye konuşuyorlardı insanlar. 9 yaşındaydım ve tecavüz ne demek bilmiyordum. Anladığım tek şey çikolatalı gofret için öldürülmüştü. Aldığım ders ise, akrabana bile güvenmeyeceksin ve başkasından çikolata vs. kabul etmeyeceksin.

Ailesi olayı daima hatırlatan olay mahallinden gitmek istediler ve mahalleden taşındılar. Bazen bu olayı bilenlerle hatırladığımızda içimizi acıtan bu acıyı, o aile, her ne kadar uzağa giderse gitsinler hiç bir saniye unutamamışlardır sanırım.

PAZARA GİDİP, BİR TACİZ ALALIM...

Mahallemizin genç, güzel İzmir kızı, Kadriş Ablası yalnız gidemezdi, çarşı pazara. Sanırım eski zaman böyle idi biraz. Bir seferinde bana denk gelmişti ona eşlik etmek. Pazarcı sebze & meyve kese kağıdını verip, parayı alırken elini sıkmıştı Kadriş Abla'nın. Dolu kese kağıtlarını pazarcının suratına fırlatıp, parayı da almadan, elimdem tutmuş ve hızlı adımlarla mahalleye dönmüştük. Şimdi anlıyorum ki **o bir taciz anı** imiş...

ELTİ ELTİYİ KURTARDI MİNİBÜSÜ

Karlı bir havada, Maltepe semt pazarına gitmiş annem eltisi ile. Pazar dönüşü bindikleri minibüste şoför ve yanında bir kişi. İki adamın da saçlar uzun arkadan at kuyruğu. Tam bir 70'li yıllar modası. Saçı uzunlar birbirlerine bakarak ara bir sokağa sapmış. Annem **"neden saptın yoldan"** deyince, **"yol kapalı ondan, oradan götürüyorum"** demiş. Annem işaretlerle eltisine, yapacağı hamleden hemen sonra, kapıyı açıp inmesi talimatını vermiş. Ayağa kalkmış, iki adamın saçlarını çekip kafalarını birbirine çakınca minibüs durmak zorunda kalmış. Elti hemen kapıyı açıp inmiş ve annemde arkasından inmiş. Bütün Pazar malları dökülmüş. **"portakallar falan minibüsün içine saçıldı, belki bazı paketlerimizde kalmıştır, ama kurtulduğumuza şükür", " saçlarını çekerken iyiki kaza olmadı"** diye anlatıyor annem. Ve üzerinden geçen 45 yıla rağmen hala o günkü yaşattığı duygu ile anlattır bunu her zaman. Sanırım eltilerin bu ön kaçırılmalı taciz vakasındaki en büyük şansları, memlekette, daha, sadece şoförün açabildiği **tıslayan minibüs kapıları**nın olmayışıdır...

O ŞİMDİ ŞİDDETE KARŞI

Şimdi bir haber programı sunan, yeri gelince kadın şiddetini eleştiren adamın, üniversite yıllarımızda, arkadaşımızla evli iken arkadaşımızı dövdüğünü çok net biliyor olmamız neyi kurtarabilir ki acaba?

HİÇ UNUTULUR MU OKUL YILLARI

• Seramik tornasında çamur ile kendi eli arasında kalan kız öğrencilerin ellerini sıkarak çamuru merkeze getirmeye çalışırken elle taciz eden ve her hangi bir erotik muhabbet açtığında **"çok ayıp ama usta"** desek, **"ayıp yorganın altında"** diyerek dille taciz eden torna ustamızı rahmetle anıyoruz sadece bugün...

• Staj yaptığımız fabrikadaki ilgili şefimizin özellikle kızları sahiplenerek hiçbir yere yollamayışı, kimse ile konuşturmayışı, hiç başka bölümden bilgi aldırmayışı da tacizin bir başka çeşidi... Karşı gelirsen staj raporun eksik hazırlanabilir yani..

TACİZE UĞRAYANLARA KARŞI EZİLİK DUYAN YİNE KADINLAR

Derginin düzenlediği bir tekne gezisinde kedi sever bir görevli iki kadın çizer arkadaşa, tacizkâr asılmalarda bulunmuştu, **"benim neyim eksikti de bana asılmamıştı"** diye eziklenmiştim geçmiş gün..

MAHALLENİN TACİZE BASKISI

15 yıl kadar önce yan binamın alt kadına kadın kuaförü açılmıştı. Pek bir sevinmiştik yakın diye. Saç kesimi için sıra beklediğim bir gün, saçı kesilen kadın, birden fırlayarak **"Aaaa! Saçımı keserken omuzuma dayanmış, taciz ediyor"** diyerek kapıya doğru çıkışa geçti. Ve **"daha duracak mısınız hanımlar, taciz sıranızı mı bekliyorsunuz acaba?"** dedi. Kadınlar saniyede organize olup, herkes söyleceğini söylemiş ve saçlarda boyalar, bigudiler, yarım kesilmiş saçlara aldırmadan çıkmıştık. Ahir ömrümde görüp görebileceğim en hızlı, en güçlü kadın dayanışması idi. Berber birkaç gün içinde mahalleden taşınmak zorunda kaldı. Tacizi yapan utanmaz devam ederdi, lakin para kazanabilse işleri durmasa idi. O da tacizlerinde durmazdı, şayet bütün kadınlar birlikte hareket etmemiş olsaydı ...

ŞİDDET ŞARHOŞU

Komşunun kızkardeşinin sürekli içen kocası sarhoş eve geliyor, sarhoşluktan evine çıkarken binanın merdivenlerinden yuvarlanıp sızıyor. Sabah ayıldığında evine girip, yataktan uyandırıp, **"beni dövmüşsün, ne hale getirmişsin, her yerim yara, bere içinde"** diyerek karısını dövüyor... Kadına şiddette bahane çok, kendince bir şeye davet ediyor, ama dayak düellosuna. Ahh zaten şiddete karşı olmayı bırakıp, keşke seni bir güzel dövebilseymiş Yenge Hanım...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ah Hovarda Babam

Yasemin Yalçın

Sanırım yıl, ben daha doğmadığıma göre 1950'ler olmalı. Beş kardeşin en küçüğü olarak 1964'de İstanbul'da doğdum. Annem her ne kadar babam tarafından ondört yaşında kaçırılmasına rağmen aralarında büyük bir AŞK varmış. MIŞ diyorum son çocuk olduğumdan dolayı, gözümü açtığımda AŞK kalmamıştı. Ben hırlı gürlü zamanlara kalmıştım.

Evet babam son derece hovarda bir adammış. Cağaloğlu'nda hem fotoğrafçılık, hemde 37 yıl boyunca Nuruosmaniye'nin muhtarlığını yapmış. Babamın hovardalıklarını annem biz büyüdükten sonra anlattı. Zavallı kadın babama tam 60 yıl inanmış, sonra dank etmiş.

Her ne kadar serbest meslekte çalışmasına karşın, babam takım elbiseli, fötr şapkalı, ceket yakasında daima Atatürk rozeti, Sümerbank ayakkabılı, elinde içi daima dolu olan bir Alman çantası, sert görünmeye çalışan ama pamuk kalpli, ilkokul mezunu fakat her gün kitap okuyan bir beyefendiydi. Resmetmek gerekirse aslında Süleyman Demirel ile Rauf Denktaş arası biri gibiydi.

Annemin kafasına yıllar sonra dank etmiş, deyim yerindeyse jeton çok geç düşmüş ama yine de onun yaratıcı hovardalık yalanlarını gülümseyerek anlatırdı...

Mesela; bir gün eve sabahleyin gelmiş babam. Yine bir gün diyorum, anlaşıldığı üzere çook 'yine bir günleri' olmuş. neyse...

Annem sabaha kadar endişeyle babamı beklemiş. (öyle ya iletişim araçlarının hiçbiri yokmuş o zaman.)

Anahtar sesini duyunca annem telaşla kapıya koşmuş. O da ne, babam tepeden tırnağa sırılsıklam kapıda. Annem panik içinde:

-Ne oldu bey? diye sormuş

-Hiç sorma hanım anlatacağım (Bu arada babam Türkçeyi yazıldığı gibi konuşurdu.)

Üstünü değiştirmiş, kurulanmış, çizgili pijamalarını giymiş. Bu süre içinde eminim uyduracağı hikayeyi kafasında kurgulamış. Annem

-Ne oldu yahu anlatsana

-Hiç sorma hanım. Bir isim vardı Anadolu tarafında. 3-4 arkadaşla karşıya geçtik. İşimiz biraz uzadı, dön dolaş, valla kan ter içinde kaldım.

-Bu soğuk havada?

-Hee (hemen üste çıkma ihtiyacı) Yahu sen çalışma hayatını nerden bileceksin? 1 kuruş para mı kazandın hayatında? Neyin ne olduğunu evde yan gelip yatarak anlayamazsın tabii.

-Uzatma yahu anlat...

-Allah Allah delirtiyosun adamı. Neyse işte... Arkadaşlardan biri "yahu bütün gün yemek yemedik. Hem şurda oturup bir iki kadeh bir şeyler atalım" dedi. Eh bende açım zaten. Girdik bir lokantaya.

-Eee?

-Oturduk neyse işte... Arkadaşlardan sen tanırsın Hasan.

-İstimlakçı Hasan mı?

-Ha evet.. dedi ki, (eminim küçümseyerek söylemiştir) birer kadeh bir şey atsak dedi. Neyse oturduk, yedik, içtik, biraz iş güç konuştuk.(sanki holdingin genel kurulu toplanmış) Yahu saate bir baktım, eyvahhh...

-Ne oldu?

-Köprü kapanacak 12'de. Yahu saat 12'de köprü kapanıyor ya.

-Heeeee.... Eee.

-Hemen topladım çocukları, köprüye doğru yola çıktık. Neyse geldik köprüye

-Eee

-(iri gözlerini açarak) Köprü kapanmış mı sana...

-Köprü bana niye kapanıyor bey? Sana kapanmış.(Aslında bence tüm köprüler o gece anneme kapanmış.)

-Yahu kadın yorgunum, şimdi başlayacağım köprüne. Zaten canım burnumda.

-Ha ha anlat anlat sonra?..

-Yani napıcaz ne edicez derken, yine benim aklıma geldi motor bulmak. (o zamanlar o saatte motor da zor bulunurmuş. Tek tükmüş.) Arkadaşlarla motora bindik. Eh iyi, gidiyoruz işte derken...

-Yine ne oldu?

-Motorun benzini bitmezmi?

-Aaaa! Ee... Ne yaptınız?

-Ne yapalım denizin ortasında öyle kalakaldık.(Yine gürleyerek) Yav sen bana beddua mı ettin hanım?.

-Tövbe de ne bedduası, sabaha kadar ayet el kürsü okudum.

-İyi ki okumuşun, bir de okumasaymışsın ne olurdu kimbilir... Neyse biz de denizin ortasında tak diye öylece kalakaldık. Belki ne bileyim bir gemi falan geçer dedim. Ama yok yok kayık bile yok o saatte.

-Vah vah vah eee?

-Hava zaten soğuk, karnımız da aç.

-Yahu motora binmeden önce yemiştiniz ya..

-(Bir an yaptığı yanlışı düzeltmek için, sesini yükselterek,) Biliyoruz herhalde, ama denizin ortasında insan acıkıyor canım.

-Eee... Anlat anlat eee...

-İşte bir an motoru eşeledim eşeledim, bir baktım iki kürek. Hep beraber sevindik. Küreklere asıldık. Tabi adamlar yoruldu, ben küreklere asıldım. Çek babam çek, çek babam çek... Diğer kürekteki arkadaşlar değişiyor ama ben devamlı çekiyorum. Yine yoruldu bir tanesi, arkadaşla kürek değişimi yaparken küreğin tekini denize düşürmez mi.

-Hiiihhh! Aaaaeaayyyyy! Aayyy eee ne yaptınız?

-Ne yapacağız hanım, denizin ortasında sap gibi kalakaldık. Gece ayazı çıktı. Üşümeye başladık. Hatta donmak üzereydik. Bari dedim atlayayım denize

-Atlamaaaaaa...

-Yahu dedim ki öyle de öleceğim böylede öleceğim. Atladım denize, yüzerek motoru çekmeye başladım ehhh koskoca derya, koskoca motor iki dakkada karşıya geçemeyiz tabi. Kaç saat denizde kaldım bilmiyorum. Baktım şafak söküyor.

-Arkadaşların yardım etmedi mi azıcık?..

-Yahu onlarda nerde o cesaret?. Hanım ben çok yoruldum biraz yatacağım.

-Bizim içi çalışıyosun, Allah senden razı olsun.

-Tabiii (yatağa giderken) hanım sen 1 kuruş kazan da göreyim seni

-Vah... vah... vahhh!..

Bencede vah vah ama, annem seneler sonra anlamış, o zamanlar Anadolu yakasıyla Avrupa yakası arasında köprü olmadığını. Babamın yalan söyleme telaşıyla Galata köprüsünü kastettiğini.. E o kadar da olsun artık...

Nur içinde yatsın, sevgili babamın hovardalık hikayeleri ve üste çıkmak için büyük bir yaratıcılıkla bezediği yalanlar bitmez... Hamamda uyuyakalma hikayesini de belki ileride fırsat olursa anlatırım...

Ey kadınlar! Babanız da olsa erkek erkektir. Dikkatli olun...

Ağaçlar

Sibel Bozkurt

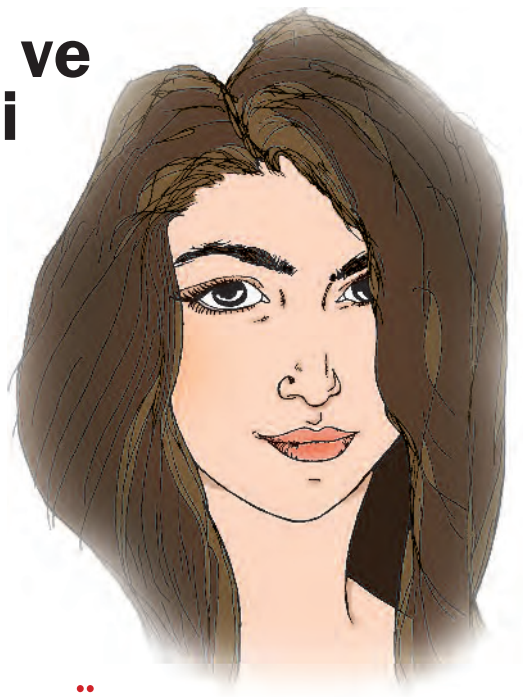
8 Mart 2015 ve Türkiye Gündemi

• Özgecan Aslan okuduğu üniversiteye gitmek için bindiği minübüsün şoförü, şoförün oğlu ve üçüncü bir kişi tarafından tecavüz etmek amaçlı kaçırıldı. Bıçaklandı, elleri kesildi ve yakıldı. Otopsi raporunda "Tecavüz söz konusu değildir" dendi. (Tecavüze uğramak yanlış bir tabirdir çünkü, tecavüze uğranılmaz, tecavüz edilir. Lütfen bu konuda hassas davranın çünkü tecavüz uğranılan birşey değildir! Bu tabir tecavüzcüyü değil, tecavüz edilen kadını veya kişiyi suçlu gösterir anlamı taşımaktadır.)

• Gazeteci Nuh Köklü arkadaşlarıyla kartopu oynarken, yanlışlıkla esnafın vitrinine gelen kartopu yüzünden dükkan sahibi esnaf tarafından bıçaklanarak öldürüldü. Son sözleri *"Ne olur bu bir rüya olsun..."* du! Ali İsmail Korkmaz da Gezi zamanı esnaf tarafından dövülerek öldürülmüştü. Cumhurbaşkanı Erdoğan; *"Esnaf yeri geldiğinde polistir, askerdir, hakimdir..."* demişti.

• İç güvenlik paketi polise neredeyse sınırsız yetki veriyor. Yasalara göre polisin yapmasının suç sayıldığı her şey bu paket sayesinde suç olmaktan çıkacak. Sonuç... Polis devleti!

• Diyanetten Fetva! Fetvada nişanlılara su uyarılar yapıldı: ***"Nişanlıların flört etmeleri, dost hayatı yaşamaları, dedikoduya mahal verecek şe-kilde baş başa kalmaları, öpüşmeleri, el ele tutuşmaları ve benzeri İslam'ın onaylamadığı davranışlardan uzak durmaları gerekir."*** Peki neden Diyanet tecavüzle ilgili bir fetva yayınlayıp, tecavüzün İslamın onaylamadığı bir davranış olduğunu duyurmaz ki!?

Özgecan Aslan Unutmayacağız

• Hüsne Aslan sevgilisinin evine gitmek istemediği için, sevgilisi tarafından hareket halindeki araçtan atılıp sonrada üstünden geçilip, ezilerek öldürüldü.

• Sakarya'da 14 yaşındaki kız çocuğuna, 34 kişinin cinsel istismarda bulunduğu davada sanık avukatı İsmail Gürses, duruşmada Hz. Muhammed'in evliliklerinden örnek vererek *"Peygamberimizin de benzer evlilikleri var. Müslüman ülkede yaşıyoruz"* dedi. İşte din istismarının ataerkil zihniyetin kötülüğü!

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar günümüz kutlu olsun.

Fatma Seher Erden -Kara Fatma-

(1888 Erzurum - 2 Temmuz 1955)

Kurtuluş Savaşı kahramanı, İstiklal madalyası sahibi kadın asker. Subal kocası ile Balkan Savaşı'na katılır. 1. Dünya Savaşı'nda ailesinden 9-10 kadınla birlikte Kafkas cephesine katılır. Eşinin Sarıkamış'ta şehit olduğunu öğrendikten sonra Erzurum'a geri döner. 1919'da Mustafa Kemal'le görüşebilmek için Sivas'a gider. Mustafa Kemal'le görüşebilmek için üç gün uğraşır, sonunda isteği Kabul edilir ve milli mücadeleye katılmak için kendisinden görev istediğini söyler. Mustafa Kemal bazı sorular sorar Fatma'ya, aldığı cevaplardan memnun olmuş olduğundan ve Fatma'nın üzerinde kara çarşaf olduğundan "Kara Fatma, bütün kadınlar keşke senin gibi olsaydı" demister. Bu olaydan sonra Fatma Seher Hanım'ın adı "Kara Fatma" olarak kalmıştır. Önce İstanbul'a geçen Kara Fatma, İzmit'in işgal edildiği öğrenince kendi çetesini kurarak İzmit'e geçer. Burada çetesi ve Türk köylüler ile Yunanlılar'a karşı uzun sure mücadele verir. İzmit, 28 Haziran 1921'de Kara Fatma gibi cesur insanlarımız sayesinde düşman işgalinden kurtarıldı. Kara Fatma 300 kişiyi aşan birliği ile 1. Ve 2. İnönü Muharebesi, Sakarya Meydan Muharebesi, Dumlupınar Meydan Muharebesi'nde çarpışmıştır. Kara Fatma üsteğmenlik rütmesine kadar yükselen ilk Türk kadın subayı olmuştur. Kendisine bağlanan emekli maaşını almayarak Kızılay'a bağışlamıştır. 1955 yılında Erzurum'da vefat etmiştir. 29 Ekim 2015'te Cumhuriyet 92. Yaşını kutlayacak. "...600 yıllık İmparatorluğun 90 yıllık reklam arası sona erdi" diyenler utansın.

Tutanaklardan kadın manzaraları

Melda Onur

Davutoğlu Özgecan'ı milat zannediyor ama 24. Dönem TBMM'nde en çok konuşulan, üzerinde en çok grup önerisi verilen, üzerinde en çok söz söylenip, kınama yapılan konulardan biri kadın konuları, kadının yaşam tarzı, kadına yönelik şiddet ve kadın cinayetleri oldu.

Oldu da ne oldu derseniz, tutanaklara geçmiş oldu. TBMM'nin işleyişi konusunda iyi niyetli olan vatandaş, muhalefet partilerinin soru önergelerinin düzgün cevaplandığına; grup önerileri ve araştırma önergelerinin görüşülmesinin kabul gördüğüne; kanun tekliflerinin yasamada yer bulduğuna dair bir inanca sahip bulunabilirler.

Özgecan'ın ölümünün ardından twittera 1 yıl önce verdiğim bir kanun teklifinden söz eden bir cümle yazdım. Birden kamuoyunun, basının çok ilgi gösterdiğini farkettim. Sorular şöyleydi:

– Kanun ne olmuştu?

– Gündeme alınmış mıydı?

– Red mi edilmiş, kabul görmemiş miydi?

– Kim reddetmişti?

Kadın vekil aleyhte

Görünen oydu ki, vatandaş hala kadın cinayetlerinin önlenmesi yönünde bir kanun teklifinin bir muhalefet milletvekili tarafından kabul ettirilebileceğine inanmaktaydı. Böyle bir şey söz konusu değildi. Üstelik bu konuda teklif vermiş tek milletvekili de değildim. 24. Dönemde verilmiş kanun teklifleri, araştırma önergeleri, grup önerileri, soru önergeleri ve yapılan gündemli-gündemsiz konuşmaları topladığınızda ciddi bir külliyat oluşuyordu. Yapılan bütün bu çalışmaları yok sayıp, Başbakan Davutoğlu'nun Özgecan'ın ölümünü bir milat olarak görmesi ya da bir kadın hareketi başlatmak istemesi de trajikomikti.

24. Dönem başladığında, daha TBMM gerçeklerinin farkında değilken, ilk karşılaştığımız partilerin grup önerileri oldu. Zaten lehte ve aleyhte konuşmanın mantığını çözmek için bile bir hayli beyin yaktığımız günlerde, 22-23-24 Kasım 2011 tarihlerinde peşpeşe kadına dönük şiddetin araştırılması konusunda MHP, CHP ve BDP Gruplarının araştırma önergeleri gündeme gelmişti.

Kadına yönelik şiddetin araştırılmasına iktidar partisi AKP'nin neden hep aleyhte söz alıp neden hep reddettiğini uzun zaman anlayamamıştım. Hala da anlayabilmiş değilim. Ama mesela önergeye karşı aleyhte konuşma yapmak üzere bir kadın milletvekilini görevlendirmek, kadın milletvekilinin kendisi açısından da ağır bir durumdu. Mesela MHP'nin

Vatandaş hala kadın cinayetlerinin önlenmesi yönünde bir kanun teklifinin bir muhalefet milletvekili tarafından kabul ettirilebileceğine inanmaktaydı. Böyle bir şey söz konusu değildi

Kadına yönelik şiddetin araştırılmasına yönelik önergeye karşı aleyhte konuşma yapmak üzere bir kadın milletvekilini görevlendirmek, kadın milletvekilinin kendisi açısından da ağır bir durumdu.

22 Kasım 2011 tarihli grup önerisine alyehte söz alan AKP İstanbul Milletvekili Tülay Kaynarca sözlerini "Bu Mecliste kurulan Kadın Erkek Fırsat Eşitliği Komisyonumuzun ve Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığımızın son derece hassas davranarak ortaya koyduğu çözüm politikalarına inandığım için bu önergeye destek vermeyeceğimizi belirtmek istiyorum ve hepinizi saygıyla selamlıyorum" diyerek bitirmiş, AKP sıralarından da alkış almıştı. Yeni olduğumuz günlerde bir hayli yadırgayıp, mantığa aykırı bulduğumuz bu tavra artık alıştık.

Komisyon Başkanı aleyhte

Hemen ertesi gün, 23 Kasım 2011'de yine kadına şiddetin araştırılmasına dönük bir grup önerisi CHP tarafından verilmişti. Bu kez red sahnesinde Kocaeli Milletvekili Azize Sibel Gönül vardı. Bu kez şaşkınlığım daha fazlaydı; çünkü konuşmacı vekil Kadın – Erkek Fırsat Eşitliği Komisyonu Başkanı'ydı.

24 Kasım 2011 günü aynı konulu üçüncü grup önerisi bu kez BDP'den geliyordu. Batman Milletvekili Ayla Akat Ata kendi partilerinin grup önerisi lehine söz aldığı konuşmasında hislerime tercüman olmuştu:

"Bugün 24 Kasım, 25 Kasımın arifesindeyiz. Bu vesileyle grup olarak biz de kadına yönelik fiziksel, ekonomik,

Tüm çalışmaları yok sayıp, Başbakan Davutoğlu'nun Özgecan'ın ölümünü bir milat olarak görmesi ya da bir kadın hareketi başlatmak istemesi de trajikomikti.

siyasal ve benzeri her türlü şiddetin kadın sağlığı üzerinde yarattığı etkilerin araştırılması ve gerekli önlemlerin alınması için bir grup araştırma önergesi sunmuştuk, bunun da gündeme alınmasını talep ediyoruz. Takdir edersiniz ki ayın 22'sinde ve 23'ünde de önce MHP Grubu, daha sonra CHP Grubu da gündem dışı olarak, gündeme alınması yönünde talepte bulunmuşlardı ama biz gerek basın yayından takip ettiğimiz oranda gerekse buradaki tartışmalar boyutuyla da ve iktidar partisinin bu konudaki tavrı dolayısıyla bir gündem yaratabilmiş değiliz henüz, bunun da altını çizmek gerektiğini belirtmek istiyoruz.

Müstakbel bakan aleyhte

İlk aylardaki şaşkınlığım giderek kanıksamaya başladığımız, muhalefetin iki ya da üç grup önerisinin TBMM Başkan Vekili tarafından

– Kabul edenler, etmeyenler, kabul edilmemiştir

sözleriyle meclis arşivine kalkmasıyla oldukça hafiflemişti. Geçenlerde Aile ve Sosyal Politikalardan Sorumlu Eski bakan Fatma Şahin'in, bir önceki dönemden, yani 23. Dönemde Gaziantep Milletvekili olarak aleyhte söz alıp yine reddeden konuşması tutanaklarda duruyor. Daha sonra kendisi bu konunun bakanı oldu.

Bu grup önerilerini "gereksiz ve TBMM'nin çalışmasınıa aksatma amaçlı" bulanlara 301 canımızı kaybettiğimiz Soma faciasından önce, Manisa Milletvekilimiz Özgür Özel'in reddedilen araştırma önergesini hatırlatmak isterim.

Velhasıl bugün Türkiye'yi yakan, toplumun her kesiminin yaşam standardını düşüren her konuda TBMM'de muhalefet tarafından verilmiş ve AKP'liler tarafından reddedilmiş Araştırma Önergeleri, Grup Önerileri vardır.

Aleyhte umarsızlık

Bu yazıyı yazdığım günlerde TBMM'de polise neredeyse ülkeyi teslim eden İç Güvenli adı altındaki yasa tasarısı meydan muharebesi sürüyordu. İktidarın, muhalefetin neden yasayı bu yolla tıkmaya çalıştığını anlamadığı, kanun maddeleri geçirilirken bunların tartışılabileceği, önergeler verebileceği yönündeki tavrı, gerçek manzarayı bilmeyenlerce masum bulunabilir.

Oysa TBMM'de bir yasa geçerken en çok kullanılan sözcükler şunlardır:

(Bir yasa görüşülürken muhalefetin bir önergesi üzerine)

TBMM Başkan Vekili – Komisyon önergeye katılıyor mu?

Komisyon Başkanı – Katılmıyoruz Sayın Başkan

TBMM Başkan Vekili – Bakanlık önergeye katılıyor mu?

İlgili Bakan – Katılmıyoruz Sayın Başkan

(Önerge üzerine konuşmalardan sonra)

TBMM Başkan Vekili – Önergeyi oylarınıza sunuyorum, kabul edenler, etmeyenler... Kabul edilmemiştir.

Kürtaj; devletin kadın bedenini en kolay denetleme aracı...

Şengül Hablemitoğlu

''Her ölü çocuk kıvrıldı kaldı, beyaz bir yılan,
Her küçük süt ibriği, şimdi boş.
Geri boşaltttı kadın hepsini bedeninin derinlerine...''
Sınır'dan Sylvia Plath (1963)

Türkiye ilginç tartışmaları her dönem gördü, kendimi düşündüm yaşımı başımı, sakın ciddiye alıp da kadın yaşlanmış demeyin fena bozulurum, söylüyorum işte 50 yaşımdayım. Ama son yıllarda dozu giderek artan akıl dışı açıklamalar karşısında bir yaşıma daha girdim diye diye sanki bin yıldır bu ülkede yaşıyor gibiyim... Hani şu ''6 yaşında kız çocuk evlenebilir'' diyen kafa ile ''annesinin diz kapağından hallenen'' kafa ve ruh karşısında pes dedim. Bir de buna, aile içi şiddeti ''mahallenin namusuna emanet edelim'' ve çocuk evliliklerini ''medeni yasadan evlenme yaşını kaldırırsak önleriz'' diyebilen bir başka kafayı eklersek ne denli korkutucu bir yerde bin yıldır ve hala yaşadığıma, üstelik iki de kız çocuk yetiştirdiğime şaşıyorum. Belli ki bende de akıl kalmamış...Bana gel sen yine bir 8 Mart geldi şurda konuş burda ol dediklerinde hiç geri çevirmem, Bayan Yanı için yaz dediklerinde ise, havalara uçtum. Daha sık yazdırın bana yaaa, kendimi komik hissedip evdeki '' iki bayana'' hava atma fırsatı verdiğiniz için teşekkür ederim kardeşler...

Akademide; alanım sağlık, sosyal hizmet, dezavantajlı gruplar vs derken, hep doğumla, anne çocuk sağlığı ile ilgili yazıp konuşmaya alışmışım. Bu kez, memleketin kadınları için başka bir tartışması hiç bitmeyen bir konudan söz edeyim istedim. Kürtaj!.. Gerçi erkeklerin ve iktidarların gündeme getirmeyi pek sevdikleri, ne hikmetse sürekli konuştukları diğer konu ise ''kadının kısırlığı''dır, ve çok sever erkekler/erkek iktidarlar bu konuları konuşmayı üzerlerine vazife imiş gibi... Aslında tüm bu tartışmalara verilecek tek yanıt; ''SANA NE'' demektir. Muhafazakar sağ iktidarların, hele bizdeki gibi sosyal yaşamı birey hak ve özgürlüklerini din ile tanımlayanlar, kürtajın bir kadın hakkı değil, cinayet olduğunu söylemeleri kadına yönelik şiddetin en ağır olanlarından biridir.

Buna karşın, "benim bedenim benim kararım'' sloganı gerçekte bir baş kaldırı, isyanı ifade etse de; bu sloganın etik olarak yanlış çağrışımlara neden olduğunu düşünmüşümdür hep. İnsan bedeninin bir mülkiyet olduğunun altını çizen bu slogan; hem çok nesnel ve liberal, hem de atomist bir pratiktir. Erkeğin sorumluluğu yokmuş gibi bir algıya da yol açmaktadır. Ve bu nedenle sevimsizdir. Oysa kaygılarımızın daha insancıl ve anaç olduğunu da biliyoruz. Çocuk doğurmak, insanın yeniden insandan üretilmesini sağlayan dünyanın en ciddi işidir, insanın en önemli özelliği ve sorumluluğudur. Esasında akıl ve etik bağlamda bakıldığında; kürtaj olgusunda embriyo ile kadın karşıt taraflar değildir ve kadınlar kürtaj kararı verirlerken embriyo ile ilişkilerini, bu konuda söz söyleme hakkını kendinde gören siyasiler gibi basit bir hak ve çıkar çatışması olarak görmezler. Bir bebeği dünyaya getirip getirmemeye karar vermenin temelinde tek ve basit bir kaygı olmalıdır. Gebe kalan kadın bir insan dünyaya getirmenin sorumluluğunu alabilecek midir ? Bebeğin ihtiyaçlarını karşılayabilecek midir ? Oysa görüyoruz ve biliyoruz ki; özellikle kürtaj söz konusu olduğunda tartışmalar doğmamış her çocuğun yaşama hakkı olduğu üzerinedir. Hatta bu hak, tecavüz sonucu oluşan gebeliklerde bile gebeliğin sonlandırılmasına izin verilmeyeceği, ''sen doğur devlet bakar ya da her kürtaj bir cinayettir bebek öleceğine anne ölsün'' denilerek akıl dışı bir açıklama ile savunulmaktadır.

Erkeklerin korunma yöntemlerinden, örneğin keşke vazektomiden de kadınlarla ilgili her şeyden bahsedildiği kadar kolay bahsedilebilse...

Kadınların ahlaki gelişiminde başkalarını düşünme, duygularına ortak olma, sorumluluklarını ve bakımlarını üstlenme özelliklerinin öne çıktığı, başkalarıyla özdeşleşme yeteneklerinin güçlü olduğu bilinmektedir. Kadının gebelik durumunda "başkası"nı bedeninin içinde taşıdığını düşünecek olursak embriyo ile özdeşleşmesi kesindir. İstenmeyen gebelik durumlarında bile kadının embriyoya karşı duygularının olduğu, kendisinin bir parçası olarak gördüğü kanıtlanmıştır. Bu durumda, özellikle kürtaj karşıtları tarafından sıkça kullanılan bir kavram olan "cinayet"in durumu tanımlamak için ne denli acımasız bir yargı olduğunu da kabul etmeliyiz. Embriyo açısından kürtajı cinayet olarak nitelemek kadınların yaşadıklarını göz ardı etmektir. Bu durumda embriyo ölürken kadının da ciddi zarar gördüğü, bir parçasının öldüğü düşünülecek olursa, yaşanılan bu kaybın ileri bir ifade ile intihar olduğunu bile söyleyebiliriz.

Bu noktada, kadınların doğurması ya da diğer haklarına ilişkin bilimsel gerçeklikleri göz ardı bütün tartışmalar ***''eril bir güç restorasyonu projesi''*** olmaktan öteye görmemektedir. Kürtaj ve diğer tüm kadın haklarına ilişkin kısıtlamalar siyasidir. İşte bu noktada siyaset, kadın bedenini nesnelleştirmekte ve araçlaştırmaktadır. Kadınların yüzyıllardır sürdürdükleri var olma mücadelesine saldırı ve bir tür şiddettir aslında getirilmek istenen yasal düzenlemeler. Amaç kadınların 20. yüzyılda kazandıkları haklarının geri alınmasının ve evin duvarları arasına dini inançlar kullanılarak mahkum edilmeleridir... Gücü erkeklerle paylaşmaları istenmemektedir.

Kürtaj hakkının kadınların elinden alınması için getirilen düzenlemeler ve yaptırımlar, kadını eve mahkum etmeye yetmediğinde ise, ''bekarete mahkum etmekte''dir... Gebelik testi yaptıran kadınların ebeveynlerine test sonucunun cep telefonu mesajı ile ulaştırılacak olması da devletin mahallenin namusuna ve kadının bekaretine ciddi ciddi kafayı taktığını göstermektedir. Kadınların cinselliğini yaşamaması ve mahallenin namusu için geri kalmış ülkelerde ''kadın sünneti'' gibi bir vahşet varken, bizimki gibi ülkelerde erkekler din kılıfı ile kadınlara "cinselliğinden vazgeç!" demektedirler. Kant'a göre insan olmanın koşulu rasyonel olabilmek, ancak cenin herhangi bir rasyonaliteye sahip değil; sadece bunun potansiyeline sahip. Bu potansiyel nedeni ile yumurta ve sperminin döllenmesi sonucunda gelişen embriyonun ahlaki bir statü ve bu sayede "yaşama hakkı" kazanıp kazanmadığı yargısına varılmaya çalışılmaktadır. Cenine insan denir mi? Cenin hakka sahip mi? Ceninin hakkı kadının hakkından üstün olabilir mi? Bu soruların yanıtlarını kutsal kitaplarla vermeye kalkıştığınızda; hakkı olanın kadın olduğunu insanların anlamalarını beklemek de saflıktır. Kadınların asli görevi şu yaşadığımız çağda hala üremek olabilir mi? Kadınların yaşamlarını nasıl sürdüreceklerine karar verme/kendi kaderlerini tayin etme hakları vardır, kabul etseniz de etmeseniz de...

Türkiye'de kürtaj yasada hak, hastanelerde yasak!.. Hastanelerde kürtajla ilgili fiili yasak var. Kürtaj yasağı ile kadınların bedenleri, doğurganlıkları, cinsellikleri denetlenirken kürtaj hizmetine ulaşmak, güvenli koşullarda kürtaj yaptırmak güçleşti. Hükümet ileri sürdüğü ''beş çocuğa erken emeklilik' ya da ''teşvik'' yalanıyla kadınların çok çocuk doğurmaları için bedenleri ve yaşamları üzerinde zorbaca bir baskı yapıyor. Yasadaki 10 hafta sınırına rağmen 8 haftaya kadar kürtaj yapan ya da hiçbir tıbbi ve yasal gerekçe sunmadan kürtaj yapmayan kamu hastaneleri var.

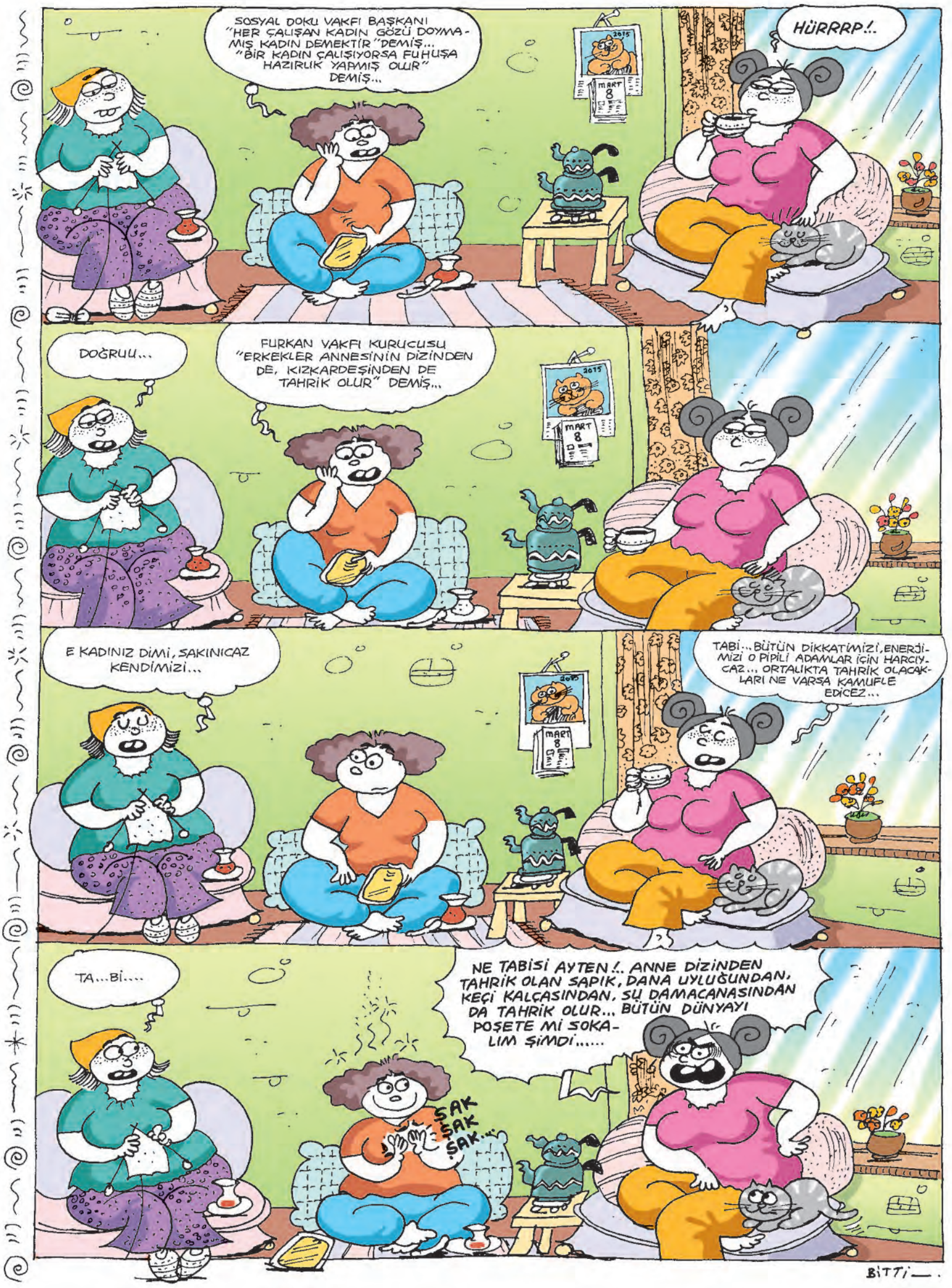
Hükümet ''sağlıkta dönüşüm'' dediği program ile birinci basamak sağlık kuruluşları yani kürtaj hizmetine en yaygın ulaşılan Ana Çocuk Sağlığı ve Aile Planlaması (AÇSAP) Merkezlerini tasfiye etti. Sosyal Güvenlik Kurumu'nun (SGK) gittikçe kısıtlanan sağlık hizmetleri içinde kürtaj maliyeti karşılanmıyor. Kamu hastanelerinde kürtaj yaptıramayan kadınlar, fahiş paralar ödemek ve sağlıksız koşullarda kürtaj olmak zorunda kalıyor. Bir yandan da isteğe bağlı kürtajda evli kadınlarda ''kocanın izni'' şartı aranması, bekâr kadınların fişlenme endişesiyle kamu hastanelerine başvurmasını zorlaştırıyor. Gebe İzleme Projesi (GEBLİZ) ise, ayrı bir mahremiyet/hak ihlali. Kadınlar bakamayacakları çocukları doğurmaya zorlanıyor. Aksi durumda da, kamusal sağlık hizmetinden dışlanıyorlar. Ayrıca bir başka boyut da, devletin kürtajla ilgili her söyleminin haberleştirilmesi zamanla bu söylemleri meşrulaştırıyor. Örneğin; iktidarın ''her kürtaj bir Uludere'dir'' gibi tüm açıklamaları kime ve nasıl bir mesaj iletmektedir. Bu provokatif ifadelerin medyada yer bulması da ayrı bir provokatif sonuç yaratarak kürtajla ilgili gerçeklerin tartışılmasını

Yaşam Koçu Afet

feyhan güver

engellemekte, dezenformasyona neden olmakta ve gereken sorular sorulmamaktadır. Alternatif medya kaynaklarından, sosyal medyadan kürtaj konusunda deneyim yaşamış kadınların tanıklığını yurttaş gazeteciliğinin katkıları ile öğrenmekteyiz.

Kürtaj tüm dünyada hala çok yönlü ve gergin bir biçimde tartışılmaktadır. Ülkemizde kürtajla ilgili tartışmaları ortaya atan yetkililer/seçilmiş kişiler kadınları suçluluk duygusuna iten, travma yaratan mesajlar vermektedirler. Bu duyarsız yaklaşım, kadınları değersizleştirmekte, kadınların ruhunda onarılmaz yaralar açmaktadır. Yasal kürtaj izninin yalnızca "anne ve bebeğin fiziksel sağlığındaki riskler" ile sınırlı tutulmaması, başka bazı psiko-sosyal zorunluluk hallerinde de, eşin uyguladığı fiziksel şiddet, tecavüz sonucu gebelik, ailenin zarar görme olasılığı, yoksulluk vb" kadınlar sağlıklı ortamlarda ve ücretsiz kürtaja serbestçe ulaşabilmelidirler. Yasayla tıbbi girişimlerin dayatılamayacağını biliyoruz. Veee en önemlisi, hiç unutulmamalıdır ki; **"erkekler korunmadığı için kadınlar kürtaj olmaktadır. Bu nedenle erkeklerin korunma yöntemlerinden, örneğin keşke vazektomiden de kadınlarla ilgili her şeyden bahsedildiği kadar kolay bahsedilebilse..." Doğurma yetimize güzelleme yapıyormuş gibi davranarak doğurganlığımızı gerçekte bizleri güçsüzleştirmenin en temel argümanı olarak kullanan erkeklerin "vazektomi"yi düşünmelerini sağlamak gerekiyor... Öyleyse ne diyoruz; "vazektomi yasal zorunluluk olsun" acımaz, korkmayın la...**

Sansürsüz Sayıklamalar

Nur Yazgan

1-Bir mizah dergisine yazıyor olmanın sevinciyle en çok da biz kadınların kadınlık halleriyle dalga geçen bir yazı kaleme almıştım en başta... Ama Özgecan'ın ölümü ve sürekli yaşanan kadın katliamlarının artık zurnanın zırt dediği yere gelmesi ile içimdeki keder iyiden iyiye koyulaştı... Genelde her şeye rağmen gülmek istesem de ruhumdaki acıyı kusmadan gülemeyeceğimi fark ettim. O yüzden şimdilik, bu yazıda, sizi güldüremeyeceğim ...

2-Bazı insanların ruhu o kadar kirli ki, bana hiç çocuk olmamışlar dünyada hep bu yaşlarıyla varlarmış gibi geliyor. Masumiyet yüreklerinde hiç doğmamış sanki...

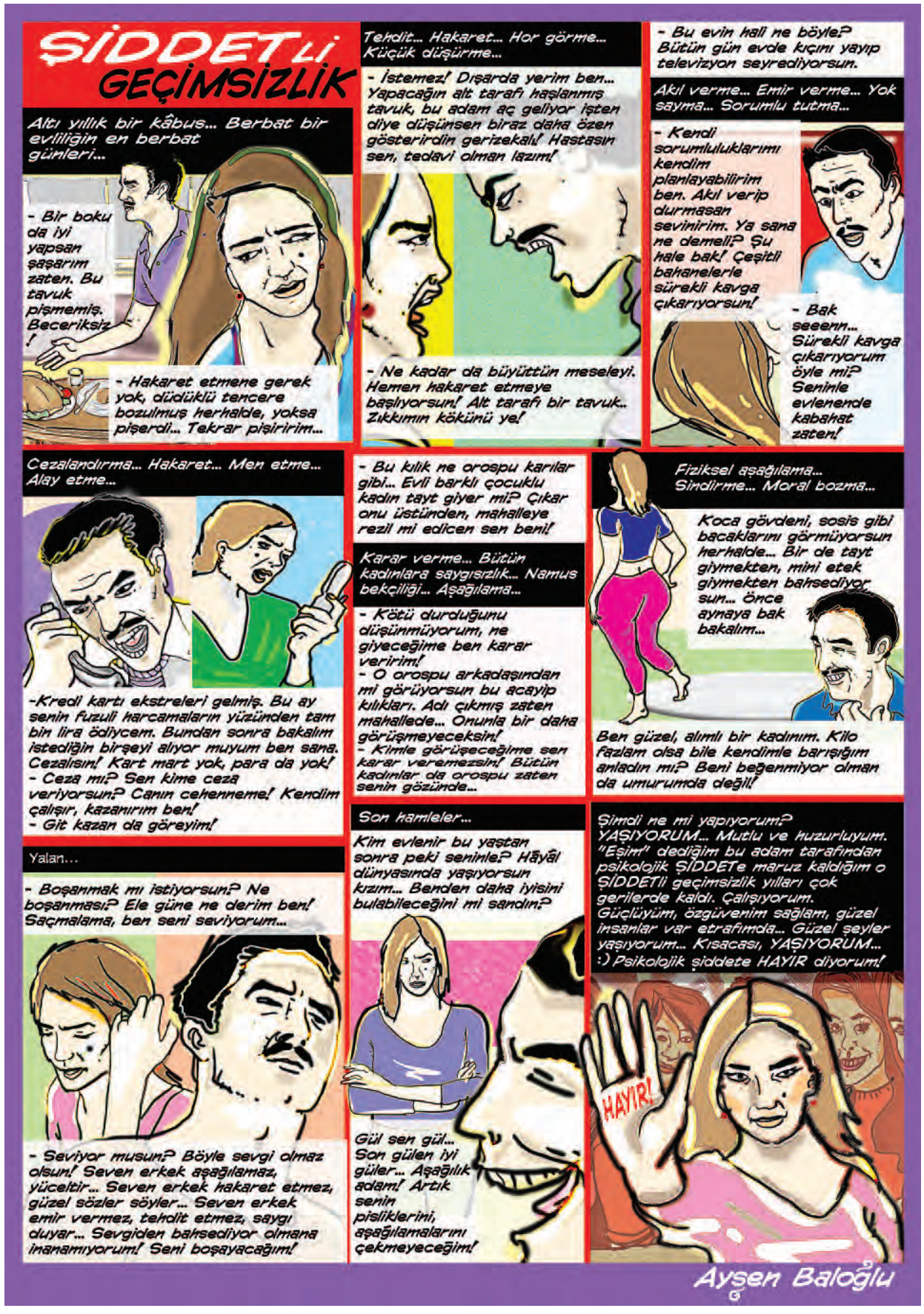
3-Binlerce kadın Türkiye'nin sınır desteğiyle IŞİD 'in tecavüzüne uğradı, Türkiye'de yüzlerce Suriyeli ve Gürcü, Rus kadın, kadın tacirleri elinde alınıp satılmakta... Dünyanın en büyük pezevenk ülkesinde yaşıyorsun... Hani bil istedim..

4-Senin de kızın, kız kardeşin, annen var lafı yanlış bir önerme... Bir erkek, kızı ya da kız kardeşi olduğu için değil bir onuru olduğu için, insan olduğu için kadınlara zulmetmez... Hele ki tecavüzde karşında seni istemeyen biri var... Çok aşağılık bir konumdasın yani... Kendini bu kadar aşağılamaktır bu... Erkek dünyasında sanıldığı gibi bir zafer ya da güç değildir... Kız kardeşi, kızı olmak ibaresi aynı mantığın ürünü... Kadın senin uzantın ve maldır, senin malını çalsalar hoşuna gider mi demek... Özgecan'ın katillerinin de kızı, kardeşi var.

5-Bir kadın olarak tesadüfen sağ kaldığımız bir hayat... Ama o da açık giyinmeseydi ama böyle yapmasaydı gibi aptalca şeylerle aklanan cinayetler, mahkemelerde indirimler vs... Sanki kapatınca kurtuluyorsun bu yaratıkların elinden... Kadın olman suç... Onların hayatına ortak olmaya kalkman suç başlı başına... Malsın çünkü sen... Cinsellikten başka bir şey ifade etmemesi gereken ve bu yaratıkların kıçını başını toplamaktan başka misyonu olmaması gereken bir mal!!! Tecavüz edip öldüremezlerse dedikodu ya da iftira ile sindirmeye çalışırlar seni... Eğer sadece bu kadarını yaşamışsan şanslısın... KORKMUYORUM SİZDEN! KORKMAYAN TÜM KADINLARI KORKMADIĞINI HAYKIRMAYA DAVET EDİYORUM....

6-Teyze bahçede besmelesini çekti oturdu. Balkonda yazı yazan bana "selamunaleyküm" dedi. "Aleykum selam teyze" dedim. Sigaramı sakladım. En efendi halime bürünüp yüzüme saygılı bir ifade oturtup tebessüm ettim. "Neredensin kızım?" felan dedi. "Buradan değilim, biraz rahatsız olduğum için annemde kalıyorum bugün" dedim. (ses tonumda son derece saygılı bir tınıyı da ihmal etmedim tabi) "Sen neredensin" dedim. "Çorum" dedi. "Efendim öldü de kızımın yanına geldim birkaç ay önce" dedi... İçimden az feministlik edip 'efendim' lafına kıl olsam da teyzenin yaşına duyduğum saygıdan belli etmemeye uğraşırken ben, teyze aniden homurdandı. "Bu s.ktiğimin memleketine niye geldiysem, havası hava değil, suyu su değil, insanı insan değil" Az önce erkeğine 'efendim' diyen kadının memleketi s.kmeye kalkması gülümsetti beni...

Dünyanın en büyük pezevenk ülkesinde yaşıyorsun... Hani bil istedim...

7-Bilmez misin ki öteki aslında sensin. Senin içinde kavga ettiğin o parçalardır ötekiler. Ruhunu paramparça hissetmenin, yalnızlığının keyifli anlarından sonra oluşan koyu karanlığın sebebi budur. Kendinle barış ya da pozitif ol diyenlere inanma... Tüm toplumla ya da tüm dünyayla aynı anda aynı embesilliği taşıyamıyorsan kendinle barışık olman mümkün değil..

8-Tecavüz banyosu... Saatlerce yıkanırsın gözyaşların akan suya karışır. Kimseye anlatamayacağını bilmenin hırsıyla dudaklarını ısırırsın... Her uzvunu ama en çok da oranı yıkarsın yıkarsın çıkmayacak bir kire bulanmışsın gibi... Tüm bedenin sızlarken bir de sen yakarsın kendi canını tüm izleri silmek ister zamanı geri almaya çalışır gibi... Sağ kaldığın için utanman gerektiğini söyler sana toplum... Çoğu kadın söylerse öldürüleceğini de bilir zaten... Senin ayıbındır bu... Bedenin erkeklerin malıdır ve onu çaldırmışsındır... Yaşasan da öleceksindir ya artık... Öldürülmemiş olmak çok da fark etmez o yüzden...

9-13 eylül 1994- Hindistan'da hükümetin komediye dönüşen politiklarını protesto eden 6000 çiftçi hükümet binasının önünde sabahtan akşama kadar güldü. Hükümet bir haftada çöktü. Charlie Hebdo saldırısını yapan zihniyeti tedirgin edelim. Bol bol kahkaha atalım. Ne kadar mümkünse artık...

10-Uluslararası Edebiyat Konferansı'nın konusu bu yıl Kafka... 8-9 Kasım'da düzenlenecek ve birçok edebiyatçının katılacağı konferansda ben de sizlerle "Kafka'nın Kadınları" hakkında konuşacağım... Beklerim hepinizi...

Funda Mentaloğlu

Kadınlardan korkmak

Kadınlar çok konuşan psikologlara benzerler. Her zaman, her pozisyonda, hiç durmadan konuşabilirler. Her zaman akıllıca konuşmasalar da, tanısan çok seversin tabir ettiğimiz, olağanüstü sevimli canlılardır.

Bazen saçmalık abidesi.

Kadın olmayan anlamaz kadınlardan. Tıpkı, çocuğu olmasa eğlenceli olacak kadınları yine sadece kadınların anlaması gibi. Hehe.

Bütün ünlü yazarlar ve düşünürler kadınlar hakkında en az bir aforizma patlatmıştır. Bunların arasında kabul gören, bayatlamayan ve en yaygın olanı Freud'a ait olandır. "Kadınların ne istediğini çözemezsiniz."

Kadınlık çok güçlü bileşenlere sahip bir formdur. Öyle ki kadın doğmuş olmayanlar bile kadın olmayı arzularlar.

Kadınların en iyi dostu kadınlardır. En büyük düşmanı da...

Her kadın bir kadından doğduğu için, içinde iyiliği ve kötülüğü birlikte barındırır.

Sorunlu annelere sahip kadınlar onlardan nefret bile etseler, bir yerde onları tekrar sevmeyi bu yüzden başarırlar.

"Bir kadına aşık olmak bir hayata mâl olur" der, Ahmet Altan. "Kadın değil, hayat alırsın."

Ahmet Altan'ı kadınlar ve kitaplar kurtarır, Ahmet Altan onu okuyan bütün kadınları...

Dünya modası kadınlara hizmet eder. Filmlerin izleyici kitlesini kadınlar oluşturur. Sanatta teşhir dendi mi kadın vücudu sergilenir. Bilinen gezegenler arasında güzelliği dişi yıldızlar temsil eder.

Sonra bir tane dallama çıkar ve "her ay kanayıp da ölmeyen bir yaratıktan korkmalıyız" der.

Sensin korkmalıyız!

Biz daha henüz sevişti̇ğimiz adama dünyanın en gerzek sözcüklerini niçin sarfettiğimizi çözememişiz, bir de bizden korkacaklar.

Bir kere biz kanayıp ölmüyoruz ama her ay geberiyoruz. Güzelliklerimizle övünmeyi biz de isterdik, istemez değil. Ama olduramıyoruz, olduramıyorsunuz, olduramıyorlar.

Hayır, henüz sevişti̇ğimiz adam değil de kadın olsaydı bunları konuşmak zorunda kalmazdık. Kadın verişgenimiz hemen bir ordinaryus profesoriyus psikologyus googleyus moduna girer ve "Başka sevgililerimiz de olsun... Olabilir yani, beni bozmaz" ne demek açıklardı. Bize iki saniye sonra, "bunu mu demek istediniz?" diye sorardı.

Her saçmalığın arka yüzü olmayı başaran regl dönemine faturayı çıkarırdık beraber. Gülerdik sonra. Sonra yine sevişirdik. Her sevişmeyle biraz daha bağlanır, biraz daha aşık olurduk.

"Öyle saçma şey mi olur canım, ben kadınımın başkasıyla olmasını istemem.

İlk sevişmemizin sonu buzdolabında unutulmuş yarım limon gibi morarmamalıydı

Zaten ben de başkasıyla olmam, karakterime aykırı" gibi bir ezcümle duymak istediğimizi, ancak hormonel algoritmamızın aykümüzü vurmasından dil sakatlığı geçirdiğimizi tahmin edebilmeliydi erkekler.

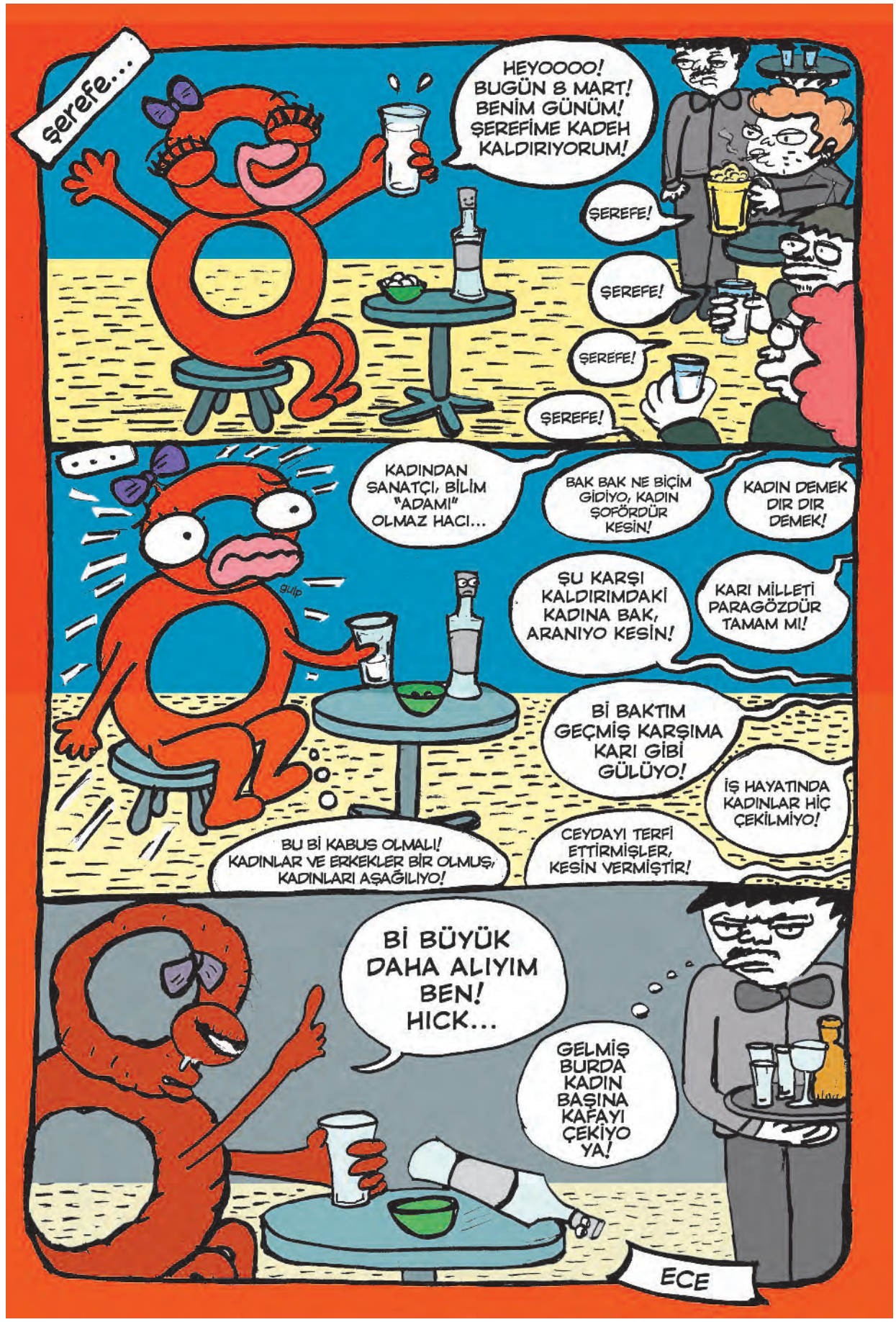
Ilk sevişmemizin sonu buzdolabında unutulmuş yarım limon gibi morarmamalıydı. Ortak hayaller kurmaya koşacakken, ertesi gün sendromuyla savaşmamalıydık. Sessizliğe gömülen yeni sevgiliyi instagramda kovalayıp, hele bir de başkasını like'lamışken, "oh, iyi bari, yaşıyor" dedirtenler utanmalıydı.

Her aya yeni umutlarla başlayıp, kucak dolusu pişmanlıkla bitirmek ne demek, bilir misin Abidin?

Kadınlar bilir.

Sendrom mendrom takmaz, en yakın kafede buluşur, ertesi güne kadar konuşabilir kadınlar. Oynanmamış bütün senaryoyu masada çözer, iki kişi girip üç kişi çıkabilirler. Her pozisyondan, her yerden, her zaman!

Kadınlardan korkulmaz, kadınlarla konuşulur nokta com.

Yolumuz çok uzun

Eren Keskin

Yüzyılın insanlığa karşı en büyük suçunu oluşturan 1915 Ermeni Soykırımı üzerine kurulan, ittihatçı soykırımcı zihniyeti kurulduğundan bu yana devam ettiren bir devlet yapısı var karşımızda.

İşlediği büyük suçları gizlemek adına yarattığı, "kırmızıçizgilerin" arasına hapsedilmiş, korkuyla bastırılmış, sindirilmiş bir toplum diğer tarafta.

Her türlü korkutma ve sindirme politikasını erkek egemen ve militer değer yargılarıyla donatmış vaziyette hepimize saldıran devlet yapısı, en çok da kadınları vuruyor.

Evet, vuruluyor kadınlar; cinsel saldırıya uğruyorlar, tecavüze maruz kalıyorlar ve öldürülüyorlar.

Unutmayalım ki, erkekle kadın arasındaki, 'ezme-ezilme' ilişkisi, sistemden bağımsız tartışılamaz.

İşte bu nedenledir ki, kadına yönelik şiddet politik şiddettir ve kadına yönelik cinayet politik bir cinayettir.

Türkiye Cumhuriyeti devleti yargısı, 2005 yılına dek kadını daima YOK SAYDI.

Yapılan değişikliklere kadar kadın, yazılı hukukta sadece ahlakın ve ailenin bir unsuru olarak görüldü.

Tecavüz suçunun tanımı çok yetersizdi. Cinsel taciz diye bir suç tanımı dahi yoktu.

Bekaret kontrolü sadece işkence olsun diye uygulanan bir yöntemdi. Ve belki de en önemlisi 2005 yılına kadar Türk Ceza Kanunu'nda bir cinayetin namus nedeniyle işlenmesi, indirim sebebi sayılıyordu.

Yani devlet, bizzat namus cinayetlerinin azmettiricisi konumundaydı.

2005 yılında, Türk Ceza Kanunu'nda kadınlar lehine önemli değişiklikler oldu. Ancak, Türkiye bir hukuk devleti olamadığı için yazılı hukukuyla, uygulaması birbirinden çok farklı.

Devleti yönetenler de olduğu gibi, Yargı'da da hala erkek egemen değer yargıları son derece yaygın.

Coğrafyamızda, gerek soykırım döneminde ve gerekse cumhuriyetin kuruluşundan bu yana, kadınlar hep şiddete maruz kaldılar. Ancak, Özgecan'ın katledilmesiyle birlikte bu şiddet her yerde görünür hale geldi. Oysa Özgecan, ne bir ilkti ne de son olacak.

Kadını erkeğin namusu olarak gören, kadını erkeğe emanet edilmiş bir varlık olan gören bir zihniyet, kadına yönelik bir iyileştirme yapamaz!

Özgecan Aslan'ın bir erkek tarafından katledilmesinin ardından kadınlar haklı taleplerini ve itirazlarını dile getirirlerken, devlet yine yüzleşmeye yanaşmıyor.

İç Güverlik Paketi yasallaşırsa, bundan en büyük zararı yine kadınlar görecek. Polisin kadına yönelik şiddeti daha da fütursuzlaşacak

Erkek şiddetini bireysel olaylara dönüştürerek, 'idam ve hadım' etme gibi insanlık dışı tartışmaları toplumu dayatıyor. Yine şiddeti, şiddetle besliyor.

Son günlerde tartışılan ve büyük itirazlara neden olan iç güvenlik paketi de bu şiddetti devam ettirmenin yollarından biri.

AKP, bu yasa tasarısı ile itiraz eden herkesi eve kapatmaya, sokağa çıkan herkesi ise ölümle tehdit etmeye niyet ediyor.

İç Güverlik Paketi yasallaşırsa, bundan en büyük zararı yine kadınlar görecek. Polisin kadına yönelik şiddeti daha da fütursuzlaşacak.

Bunun için yapacak çok şeyimiz var... Yolumuz çok uzun...

Meryem Göktepe

Cumartesi Haykırışı

Murat Yıldız 19 yaşındaydı. Sevdiği kızın yakını bir polis tarafından "Eğer İstanbul'a gitmezsen seni öldürürüm" diye tehdit edilerek tokatlanmıştı. İzmir Bornova'da havaya bir el ateş ettiği iddiasıyla aranan Murat'ın annesi Hanife Yıldız ise polislerce rahatsız ediliyordu. Bornova Özkanlar Polis Karakolu'nda görevli komiser Ramazan Kaya, Murat'ı ifadeye çağırmıştı. Hanife Anne,1990 yıllarının kayıplar ve faili meçhullerle anıldığını biliyordu. Avukat Fatma Yercan ile birlikte oğlu Murat'ı Bornova Özkanlar Karakolu Asayiş Şubesi'ne götürüp kendi elleriyle polis memurlarıTahir Şerbetçi, Şah İsmail Öztürk ve komiser Ramazan Kaya'ya teslim etti. Yol parasını bile alarak annesinden habersiz oğlunu İstanbul'a götürmek üzere İzmir'den ayrıldılar.

Hanife Anne kendi elleriyle adalet(!)e teslim ettiği Murat için sonradan "Adaletsizlikten habersiz ana-oğul hata yapıp kapınıza geldik, cezamız neyse adaletli şekilde verilsin dedik" diye anlatacak, bu acısını katlayarak yüreğini dağlayacaktı. Oysa, tek oğluyla birlikte İstanbul'a gitmek isteyen anneden adeta kaçırılmıştı Murat.

Hanife Anne, her söz aldığında, kendi elleriyle sağlam teslim ettiği oğlunun artık kemiklerine bile razı olduğunu haykırdı

Ertesi gün oğlunu sormaya gittiğinde "Kartal'da arkadaşlarımızın elinden kaçmış, Murat'ı arıyoruz, bulamıyoruz" dediler. Murat'ın teslim edilmesinden iki gün sonra onu İstanbul'a götüren polis memurları Hanife Anne'ye "Otobüsle yola çıktık. Feribot seyir halindeyken Murat tuvalete gitmek istedi. **Tuvaletin önünde kelepçelerini çözdük ve denize atladı, yüzüp kurtulmuştur**" dediler.

Gebze Savcılığı'na başvurularına rağmen Murat'tan bir daha haber alınamadı. Bornova Özkanlar Polis Karakolu'nda Murat'ı teslim alan polis memurlarından Şah İsmail Öztürk, Hanife Anne'yle ve babasıyla başbaşa kaldıklarında onlara "Tahir Şerbetçi olmasaydı ben Murat'ı burnu bile kanamadan götürüp getirirdim"dedi.Gebze Savcılığı'nda süren davada 5 yılda 5 savcı değişti ve keşif kararı Murat'ın kaybedilmesinden 5 yıl sonra uygulandı. Keşif raporunda "polislerin gözaltındaki Murat'ın kelepçelerini tuvalet boşluğunda değil de küpeştede açtıkları için Murat'ın denize atlamasından kusurlu bulundukları" belirtildi. Dava sonunda polislere 1 lira 18 kuruş para cezası verildi.

Murat'ı aramaktan hiç vazgeçmedi Hanife Anne.Her Cumartesiyi oğulla buluşma yeri belleyip her akşam bir konuşma hazırlayarak o alanda sadece kendi oğlunun değil artık bütün kayıpların izini sürmeye başladı.

Hanife Anne her söz aldığında, oğlunu kendi elleriyle teslim ettiğini ve sağlam verdiği oğlunun artık kemiklerine bile razı olduğunu haykırdı. Ne bilsindi ki adalet dediği yerin kurtlar sofrası olduğunu. Hanife Anne oğlunu kaybetteiğinin 18. yılında bütün sorumlulara şöyle seslenmişti; "Siz burayı bize bıraktınız. Bizim yüreğimizde yaşayıp kayıplarınızı arayacaksınız. Daha kaçımız gözü açık gidecek? Ben adalete güvenip oğlumu teslim ettim, adalet beni buraya gönderdi. Kimse böyle yanlış yapmasın. Adalet oğlumu buradaki kayıplar gibi kaybetti, beni de 18 yıldır acıya mahkum etti. Kayıpların akıbetinin açıklanmasını, kaybedilenlerin yargılanmasını istiyoruz. Çok mu?" Pek çok zaman olduğu gibi bu konuşmasının ardından da baygınlık geçirdi Hanife Anne. Murat'ın fotoğrafını yine bir beyaz Toros'a bindirilerek evinin önünden kaçırılıp kaybedilen Fehmi Tosun'un eşi Hanım Tosun taşımaya devam etti.

Acılarıyla kardeş kıldıkları 17.000 faili meçhullü ülkede Cumaretesi Anneleri'ni ayrı bir yere koymak hiç de yanlış olmaz. Ekmeğinin, çocuklarının peşinde olan bu annelerin ahı değilse bile öfkesi kaybedenlerin yakasındadır ta ki ölünceye kadar. Berfo Anne'yi 105 yaşına kadar yaşatan da, Fadime Ayvalıtaş'ı daha 42 yaşında evladından 6 ay sonra kahrından öldürten de bu sistemdir... Birisi direnerek diğeri kahrederek kulağı sağırlara, yüreği körlere seslenmiştir. Bir diğer anne Emel Korkmaz'a "Keşke Alişimi de bir kurşunla öldürselerdi de döverek, acı çektirerek öldürmeselerdi" dedirtecek **bu sistem elbette anaların ve kadınların mücadelesiyle son bulacak.**İnancım o ki bütün evladını kaybeden kadınlar bir araya geldiğinde önlerinde hiçbir güç varolamayacak.

Kaybedenler kaybedinceye kadar, sessiz çığlıklarıyla her Cumartesi oturan annelerin sesine ses olmak için siz de bir karanfille hiç değilse bir defa olsun orada olun. Onlar artık evlatlarının geri gelmeyeceğini bilerek öfkelerini kontrol edip, başkaca gençler kaybedilmesin diye zemherinin ayazında, yazın kavuran sıcağında adalet arayışlarına devam edecekler...

ŞEKRA

Ramize Erer

SALE ARABE! Arkamdan böyle bağırmıştı okulun bahçesinde koşarken kazayla çarpıp düşürdüğüm, iki sıra arkamda oturan çocuk.

Ne banka oturmuş gute*sini yiyen çilli kız, ne Paris okullarının bahçelerini süsleyen çınar ağaçlarının altında chat* oynayan birinci sınıf öğrencileri, ne de bizi gözetlemekle görevli genç üniversiteli duymuştu bu öfkeli bağırışı.

Bu bağırış, üst sınıfların oynadığı bir futbol topu gibi hızla, okulun yüksek duvarına çarpıp, bahçenin tam ortasına, benim yanıma gürültüyle düşmüş, bunu da kimse duymamıştı.

Benim için Arap harflerinden sonra, yazması bir orjinal resmi kopye etmek kadar zor olan bu kırılıp, dökülmüş Fransizca harflerin üzerinden, Paris'e taşındığımızdan beri üstümden çıkartmadığım (çıkartırsam bir daha ülkeme dönemeyeceğimize inandığım için) yakıcı Tunus güneşinin rengini attırdığı çiçekli yazlık elbisemle, tıpkı henüz alışamadığım Paris kaldırımlarındaki sidik izlerinin üzerinden atlar gibi tiksintiyle atlamıştım.

Yetersiz Fransızcama rağmen, aşırı titiz annem sayesinde bu sözcüğün "Pis Arap" anlamına geldiğini biliyordum. Arapçasına ekleyerek en sık kullandığı Fransızca sözcük buydu annemin.

SALE ŞIBBEK (Kirli Cam) SLE SİYEB (Kirli Çamaşır) derdi hep, elinde toz bezi bütün gün evin içinde dolaşırken.

Bana seslenirken ise "HABİBİ" derdi. CANIM.

Fransızcalarına özendiğim iki ablamın arasında okuldan eve dönerken bunları düşünmüş ama olanlardan onlara hiç bahsetmemiştim.

Doğum gününe gittiğim sınıf arkadaşımın annesinin söylediğinde, "isminle gurur duymalısın Şekra" demişti, tırnakları kırmızı ojeli elini omzuma koyarak. Sadece bana söylemişti bunu, diğer çocuklara söylememişti. Keyfim kaçmış, bizi eğlendirmek için getirilmiş palyaçonun, bütün çocukların karınlarını tutarak güldüğü esprilerine hiç gülmemiş, kızının çilekli 10. yaş pastasından bir dilim bile yiyememiştim.

Sutien*e kaldığım günlerde, bizimle aynı evde yaşayan tıp öğrencisi amcam alırdı beni okuldan.

Salonda Klik klak*ta yatar, bütün gece şişasını tüttürüp, defalarca L'ETE INdien şarkısını dinlerdi bıkmadan.

Bazen de hoşumuza gitmeyen tuhaf şakalar yapardı. Mesela bir gün, staj yaptığı hastahaneden yaşlı hastalar için kullanılan çocuk bezine benzeyen kilotlardan getirip giymiş, bizi güldürmeye çalışmıştı.

Babam onun bu dengesizliklerini üç aylıkken, ikizinin ölmesine bağlardı. İkiz çok sağlıklı ve gürbüz, amcam ise hastalıklı ve çelimsiz bir bebekmiş. Beklenilenin tersi olmuş, amcam, yerine ikizi ölmüş.

Babamın bu hikayeyi her anlatışında annem, tıpkı elini yumruk yapıp kuskusluk bulgurları ezerken yaptığı gibi başını düşünceli, düşünceli sallar. "Suçluluk duygusu insanı delirtir" derdi.

Annem hep böyle tumturaklı laflar eder biz onu ev işi yapar zannederken o , başka dünyalara dalar, orada babamın göremediklerini görür, düşünemediklerini düşündü.

SON

---

gute: atıştırmalık, ara öğün
chat: yakalamaca oyunu
sutien: destek dersi
klik, klak: çek yat
l'ete indien: pastırma yazı
şişa: nargile

Poyraz Ali *hapishanede büyümesin*

Kadın Hapishanesi C-10
Bakırköy/
İSTANBUL

Zeynep Bakır

Merhabalar!

Bundan bir süre önce sizlere hapishanede 'ATİPİK OTİZM' tanısı konmuş oğlumu büyütürken yaşadığım sıkıntılardan bahsetmiştim. Bu sırada Poyraz Ali için arkadaşımız Dicle Ürünay internette bir imza kampanyası başlattı. Şimdiye kadar 35-40 bin kadar insan ''Poyraz Ali hapiste büyümesin'' diye imza verdi bu kampanyaya. Kampanya hala devam ediyor. (change.org 'ta) Poyraz Ali'nin yaşadığı hak ihlali pek çok gazetede, dergide, tv kanalında haber oldu. Bir ara twitterda Türkiye'nin 1., dünyanın 4. konuşulan konusuydu. Ailesi olarak bizlerle birlikte CHP Milletvekili Melda Onur, Otizm Vakıfları Federasyonu Temsilcisi İrem Afşin, sevgili dostlarımız, Poyraz Ali'nin genç idealist eğitimcisi Miray Tombaz başta olmak üzere eğitim gördüğü kurumun çalışanları, hatta velileri, tanıdığımız tanımadığımız pek çok duyarlı insan Poyraz Ali'nin çığlığını duyurmak için çalıştı, çalışıyor. Bütün bu değerli insanlara sonuç ne olursa olsun şimdiden samimi çabalarından ötürü teşekkür ederim. Bu çabalar sayesinde artık Poyraz Ali'nin yaşadığı hak ihlalinin farkındasınız. Bu süreçte eşim, Melda Onur ve İrem Afşin Adalet Bakanı Bekir Bozdağ ile görüştü. Bozdağ ''özel eğitime ve rehabilitasyona ihtiyaç duyan hasta çocuk anneleri için denetimli serbestlik'' talebimizi değerlendireceklerini, ancak bu sırada da Poyraz Ali'nin bütün ihtiyaçlarının karşılanacağını, eğitim koşullarının düzeltileceğini söyledi. Aradan geçen zamanda somut olarak gerçekleşmiş tek talebimiz, bugün itibariyle (11.02.2015) oyuncak alabilmek! Bürokrasi o kadar yavaş işliyor ki... Oysa Poyraz Ali için zaten çok vakit kaybettik ve artık tahammülümüz kalmadı. Bizi daha iyi anlamanız için sizlere 'Atipik Otizm'imizin bazı belirtilerinden bahsedeceğim ve karşısına da hapishane koşullarını, burada bazı yaşadıklarımızı koyacağım.

SOSYAL ETKİLEŞİM SORUNLARI'ndan

• Yaşa uygun akran ilişkileri geliştirememek.

Arkadaşlık kurmakta zorlanmak: Çocuk çok az sayıda arkadaş edinir ya da hiç arkadaş edinemeyebilir.

> **"Tecrit koşulları, bırakın normal çocukları yetişkinler için bile fazlasıyla yıpratıcıyken atipik otizmli çocuğumu burada nasıl iyileştireceğim? Artık kaybedecek bir dakikamız dahi yok. Artık bürokrasiye tahammülümüz de yok."**
>
> DAVA

• Hapishanede bu durumu değiştirecek hiçbir şey yapamazsınız, hatta pekiştirirsiniz. Burada yaşıtlarıyla görüşmesi yasak. Oğlumu tanısı konduktan aylar sonra, zar zor kreşe başlatabildik. Orada ne yaptığı ise bizim için meçhuldü. Hapishane kreşlerinin ebeveynlere bilgi veren bir sistemi yok. Oysa ben annesi olarak ona gene zar zor aldırtabildiğimiz özel eğitimi 24 saate yaymakla mükellefim. Çocuğumu aylarca doktorlar 'kreş olmazsa olmaz' dediği için ağlata ağlata gardiyana vererek kreşe gönderdim. Orada nasıl ilişkiler geliştirdiğinden hiç haberdar edilmedim. Mesela bir keresinde çocuklardan altısı toplanıp Poyraz Ali'yi dövmüş. Poyraz Ali ''kreş'' kelimesi geçince bile ağlar olmuştu, neden bu kadar tepki verdiğini anlayamıyorduk. Çocuğum konuşamıyor da. Soruyoruz, ilgililerin haberi yok. Sonunda diğer çocuklardan olayı öğrendik. Poyraz Ali'nin üzerinden o korkuyu atana kadar neler yaşadığımızı düşünün. Oğlum kreşe başladığında oranın en küçüğüydü. 3 yaşın altı alınmıyordu ancak eğitimi için gerekli diye 2,5 yaşında hapishanenin kreşine vermek zorunda kaldık. Böyle bir otizm eğitimi olur mu?

• **Akranlarla etkileşimde bulunmamak:** Çocuk kendi yaşıtlarıyla etkileşimde bulunmakta çok isteksiz ve beceriksiz davranıyor olabilir; ancak kendisinden çok büyüklerle ya da küçüklerle etkileşiyor olabilir.

• Hapishane koşullarında bu durumu da değiştiremezsiniz, hatta pekiştirirsiniz. Poyraz Ali hapishanede yetişkinlerle yaşıyor ve üstelik hepimiz tek cinsiz: Kadın! İletişimde çeşitlilik ihtiyacı ile hapishanenin tecrit koşulları birbirine zıt kavramlardır.

• **Yalnızca özel ilgilere dayalı ilişkiler geliştirmek:** Çocuk belli kişilere, yalnızca belli ilgilere dayalı olarak, örneğin kendisinsin favori konularıyla ilgili olarak etkileşimde bulunuyor olabilir.

• Poyraz Ali'nin favori konusu kitaplardır. Biz bilerek geliştirdik bu konuyu ama konuları çeşitlendiremedik pek. İlgide çeşitliliği sağlamak bu çocuklarda zaten zor; ancak hapishanedeyseniz eliniz kolunuz da bağlı. Oyuncak bile alınmayan bir yerde, dört duvar arasında... Poyraz Ali aylarca saklambaç oynarken hep aynı kovanın arkasına saklandı. Sadece atipik otizmli olduğu için değil koşullar farklı davranmaya müsait olmadığı için de aynı davranışları yineledi durdu.

SINIRLI/ YİNELEYİCİ İLGİ VE DAVRANIŞLAR

• **İşlevsel olmayan belli düzen ve rutinlere aşırı bağlılık:**

• **Belli etkinlikleri her zaman belli bir sırayla yapmak istemek:**

Evet bu da atipik otizmli çocukta kırmanız gereken hallerden biridir. Ancak hapishanedeki düzen ve rutinlerin hiçbiri sizin kontrolünüzde değildir. Mesela çocuk eğitim gibi bir sebeple her dışarı çıkışında X-Ray cihazından geçer. Bu cihazdan bir kere geçmeye alışmıştır Poyraz Ali, kabulüdür. Ben Onu cihazdan geçtiğinde ötmeyecek şekilde giydiririm ki soymaya kalkmasınlar. Yoksa kimse 'otizmi var, algı yoğunluğu var, travma geçirir' demez. Soyarlar zorla. Ne var ki bu cihaz cereyana da öter, çok çalışınca ayarları bozulduğu

için de öter, çevresinde çok insan varsa da öter... Çok kere ötüyorsa sebebi sen değilsindir ama o ötmeyene kadar tekrar tekrar geçmek zorundasındır cihazdan. Bu, biz yetişkinleri de rencide eder, hoşlanmayız bundan. Peki ya Poyraz Ali? İkinci, üçüncü geçişler onun ezberini bozar. Kimse ona bir şey demesin veya yanında çok tartışmayayım diye ben ikna ederek geçirmeye çalışırım oğlumu cihazdan. Bir nevi gardiyanlığa soyunurum yani, iyi bir gardiyan olmaya çalışırım o anlarda iyi bir anneden çok. Ağlasa da kızsa da geçer mecbur oğlum o cihazdan tekrardan.

• Değişiklikleri daha kolay kabullenebilmek için meydana gelecek değişikliklerle ilgili önceden bilgi sahibi olmaya gereksinim duymak:

Hapishanede sizin haberiniz olmaz ki çocuğunuzu hazırlayasınız. Pat diye arama gelir içerisi asker, gardiyan dolar. Gelin de bunu Poyraz Ali'ye anlatın.

Bu örnekler saymakla bitmez. Atipik otizmli bir çocukta çok dikkatli olmalısınız oysa. Neden mi? Algısı yoğundur, çok etkilenir, aşırı tepki verir, psikolojisi bozulur, içine kapanır ve zihinsel gelişimine artık müdahale edemezsiniz.

Poyraz Ali'nin atipik otizmi eğitime açık, Poyraz Ali çok zeki bir çocuk, üstelik eğitimi için kritik yaşlarda. Ancak tanısı konulduğundan beri ben onu eğitmekten çok, hapishane koşullarına alıştırmakla, koşulları düzeltmeye çalışmakla uğraşmak zorunda bırakıldım. Bu dönem yapabildiğimiz ve yapamadığımız her şey onda kalıcı izler bırakacak.

Annesiz büyümek zorunda kalmaksa daha başka bir travmadır bu çocuklar için. Poyraz Ali'nin yaşadığı çok ciddi bir insan hakkı ihlalidir. Tecrit koşulları, bırakın normal çocukları yetişkinler için bile fazlasıyla yıpratıcıyken atipik otizmli çocuğumu burada nasıl iyileştireceğim?

Artık kaybedecek bir dakikamız dahi yok. Artık bürokrasiye tahammülümüz de yok.

Hemen, acilen denetimli serbestlik yasasının benim durumumdaki ve hasta çocuk anneleri için lehimize düzenlenmesini istiyoruz.

Lütfen sesimize ses katın. Tekrar söylüyorum: Ancak çocuklarına hor davranmayan ve davranılmasına müsaade etmeyen bir toplum huzuru hak edebilir. Çocuklarımızı buralarda unutmayın...

*KAYNAK: Otizm Spektrum Bozukluğu Olan Çocuklar ve Eğitimleri. Editör: Elif Tekin İftar.

Yırcalı Kadınlar

Merhaba,

Ben Yırca Köyü sakinlerinden Hamide Akın.

Bugün 26 Şubat 2015. Yırca, Soma'nın bir köyüdür. Hani 301 madencinin şehir olduğu Soma. Bugünlerde de işsiz bırakıldığı Soma...

Bize en çok da buradan yüklendiler. "İnsanlara iş lazım, aş lazım, engel oluyorsunuz" diye. Ama bu zeytinler de bizim işimiz, aşımız, ekmeğimiz. 200-250 kişi çalışacak diye biz zeytinlerimizi feda mı edecektik? Zaten çalışan bir termik santral var. İkincisi daha çok zehir, daha çok hastalık ve güvencesiz madenlerin yolunu tutmak demekti. Bunları biz direnirken öğrendik.

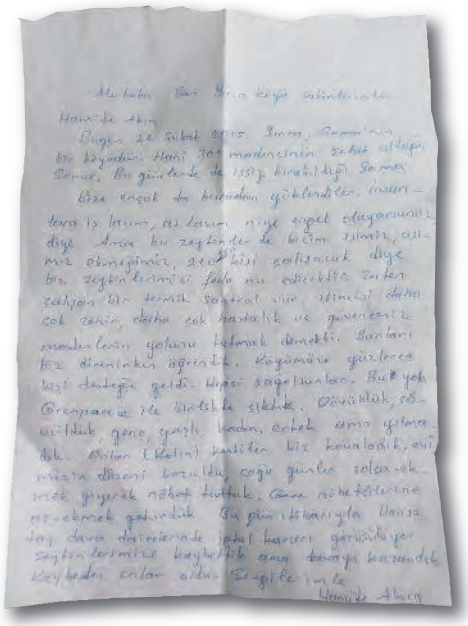
Köyümüze yüzlerce kişi desteğe geldi. Hespi sağ olsunlar. Bu yola Greenpeace ile beraber çıktık. Dövüldük, sövüldük, genç, yaşlı, kadı, erkek ama yılmadık. Onlar (Kolin) kestiler, biz kovaladık, evimizin düzeni bozuldu, çoğu günler salça-ekmek yiyerek nöbet tuttuk. Gece nöbetçilerine aş-ekmek götürdük.

Bugün itibariyle Danıştay dava dairelerinde iptal kararı görüşülüyor. Zeytinlerimizi kaybettik ama davayı kazandık. Kaybeden onlar oldu.

Sevgilerimle

Hamide Akın

ABSÜRTLÜKLER DİYARI'nda A'dan Z'ye kadın olmak

http://absurtluklerdiyari.blogspot.com/

Duygu Yavuz

ÂDET SANCISI:

Ayın çeşitli günlerinde bazen düzenli, bazen düzensiz gerçekleşen yumurtlama sürecinde kadınların karnının ağrıması hadisesidir. Karın ağrısı ile birlikte bazen şiddetli bulantı da gerçekleşir. Bu acılar sıcak su torbası ve ağrı kesici ile dindirilirken çevredekilerin anlayışlı olması da sancının hafiflemesinde önemli bir etken hâline gelir. Kadını işinden gücünden alıkoyup bir müddet inziva isteği ile kuşattığından takvimde işaretlenirken kara kara düşünülür. Olası işler, seyahatler, kısaca gündelik hayata dair her şey bu sancıya göre ayarlanır. İlaçlara bağışıklık kazanan sancılar, bazen göze alınamaz ve geciktiricilere başvurulur. Bu sancılı evre kadını âdeta doğuma hazırlar. Kimi yerlerde kadın sancılı iken bir de "adab kuralları"nı düşünüp bu durumunu gizleme eziyetine katlanmak zorunda bırakılır.

ANNELİK:

Daha ufak bir kız çocuğu iken oyuncak bebeğine bakma ile annelik rolü ile tanışılır. Sonrasında bu rol anaçlık olarak türlü canlı varlıklara merhamet ve sevgi gösterme ile kendini gösterir. Simone de Beauvoir: "Kadın doğulmaz, kadın olunur" der iken bu topraklarda kadınlar için en şaşmayan gerçek : Anne doğup anne ölünmesidir. İşte bu sebepten küçücük kızlar evlendirilir ve hemen hamile bırakılır. Evlilik dışı ilişkiye annelik rolü kırılacak kaygısı ile tahammül edilemez. Anne olmak bir seçim olmaktan çıkarılır. Annelik rolü, cemaat toplumunda öyle bir ilettir ki; kadına kadınlığını unuttturur. Toplum ahlak kodlarını da annelik rolünü biçimlendirerek yazar. İcabında toplum anneye verdiği ödevleri yapılmamış görünce "Sen nasıl annesin?!" diye hesap sorar. "Doğru annelik nasıl olmalı?"nın cevabını öğretir. Annelik üzerine deyişler, ideal anneliği ve toplumun gözünde annenin nasıl göründüğünü gösterir. "Ana gibi yâr, vatan gibi diyar olmaz", "Cennet, anaların ayağı altındadır" gibi.

BACILIK:

İngilizce "sisterhood" kelimesi ile ifade edilen bacılık, kadınların kan bağıyla veya kan bağı olmaksızın birer kız kardeş gibi dayanışma hâlinde olmasıdır. Kadınlık hâlleri ile yüzleşmede ve türlü sorunları alt etmede bacılık müessesesi çok önemlidir.

BAKIMLI OLMAK:

"Çirkin kadın yoktur, bakımsız kadın vardır"sözünden anlaşılacağı üzere kadından beklenendir. Kozmetik dünyasının epey para kaldırması, plastik cerrahinin estetik operasyonlarla yükselişe geçmesi, akıl almaz diyetlerin ortaya çıkması, moda sektörünün hep gündemde kalması ile kadınlar lüks tüketimin temel malzemesi olagelmiştir. Mutsuzlukları katlanarak artmıştır çünkü "bakımlı olmak" kendileri gibi (doğal) olduklarında kimse tarafından beğenilmeyecekleri baskısını kadına yaşatmıştır. Güzellik trendlerine bağlı olarak bakımlı olmak kadınların tek-tipleştirilmesinin önünü açtığı gibi depresyon oranlarını arttırmıştır.

ÇANTA:

Kadınlar sokağa arka veya iç ceplerine koydukları cüzdanları ile çıkıp ellerini kollarını sallayarak yürüyemezler. Mutlaka kıyafetlerine uygun çanta koleksiyonlarından seçilmiş bir çantayı bilimum "bakımlı olma gereçleri" ve duruma göre "annelik

ekipmanları" ile doldurup gün boyu bu ağırlıkla dolaşmak durumundadır.

ÇİÇEK:

Doğa söz konusu olunca kadın, çiçek metaforu ile anılırken erkek ise böcek ile adlandırılmıştır. Böcekler çiçekler tarafından beslenir. Bazen o kadar beslenir ki krem reklamı çekerken "Bütün kadınlar çiçektir. Çiçekler, nem ister" derken bulur kendini. Neyse ki kadın bilincine sahip insanların bu metaforu tiye alacağı bir dönem başlamıştır.

DOĞUM:

Genellikle 9 ay boyunca kadının fizyolojik ve psikolojik olarak hazırlandığı zorlu evredir. Doğuma kadar kadın tüm beslenme alışkanlıklarını, alkol ve sigara tüketimini, saç boyatma işlemlerini, kısaca hamile kalıncaya kadarki kimliğini ve buna bağlı yaşam rutinini bir anda değiştirmek durumundadır. Doğuma kadar kadın bu başkalaşma sonucunda neredeyse 1 yıla yakın bir sürede bambaşka bir insana dönüşmelidir. Toplum bu başkalaşmayı kolaylıkla "anne" kelimesi ile adlandırır. Doğum, korkulu bir süreçtir. Rahimdeki bebeğin rahimden uzaklaşıp dış dünya ile buluştuğu andır. Kadının içinden bir canlının kopuşudur. Doğum sancısı tahammül edilmesi çok güç bir acıdır. Kimi zaman ise doğum kadının ölümü ile sonuçlanır. Sadece kadının deneyimleyebileceği doğum anı, hayat ile ölüm arasında varoluşsal bir aydınlanmadır. Doğum sonrasında kadın büsbütün duygusallaşır. Bu kırılgan ruh hâli içinde tek tesellisi çocuğudur. Varoluşunun tüm tekinsizliklerini ve boşluklarını çocuğu ile doldurma iç güdüsü doğumla başlar ve bundan sonra kadının yaşamı boyunca sürüp gider. Kimi hamilelikler ise kadının tercihinde olmaz. Doğacak çocuğun vicdani yükümlülükleri ile kendinden ve çevresinden tiksinen kadınlar yaratılır. İstenmeyen gebelikler sonucunda istenmeyen doğumlar kadının eril bilinçli toplum eliyle lanetlenmişliğini ortaya koyar.

EBE:

Doğumun gerçekleşmesinde insanlık tarihi boyunca önemli bir role sahiptir. Kaç kadının bebeğini kucağına almasını sağlamış, kaçının bebeğinin ölümünden sorumlu tutulmuştur ebeler. Ebelik belki de kadınlık tarihinin ilk mesleğidir. Kadın, modern tıbba rağmen yine bir kadının mahremine dâhil olmasını isterken ebenin desteğine ihtiyaç duyar. İstenmeyen gebeliklerde de yine kadının imdadına ebe yetişmiştir.

EV:

Küçük bir kız çocuğu iken bebek evi olan ve ev işlerini imleyen oyuncaklarla oynayan bugünün kadınlarının toplumsal cinsiyet kodlarına sıkı sıkıya bağlılığının göstergesidir. "Yuvayı dişi kuş yapar" sözünden anlaşılacağı gibi kadın, mahremin mekânını oluşturmakla sorumlu tutulmuştur. Kamusal hayata dâhil olmasına rağmen toplum kadına her zaman ev içi sorumlulukları yüklemiştir. Eve bağlılık kadar evden kaçmak da kadın için öne çıkan eve ilişkin eylemler arasındadır. Evden kaçan kadın başkaldıran kadındır. Ev içi sorumluluklar kadına ait olmasına karşın evin reisi erkek olarak kodlanmıştır. Erkeğin kurallarına bağlı olarak eve giriş-çıkış saatleri belirlenmiştir. Bu da günümüzde dahi kadına kısıtlı bir kamusal hayat sunulmasına sebep olmuş, kadınlar tabiri caizse saksı bitkisi gibi evde tutulmuştur.

FRİJİT:

Kadınların cinselliğe karşı istemsizlik içinde bulunmalarını imler. Cinsel anlamda soğuk bulunan kadınlar frijit yaftalaması ile karşı karşıya kalır. Frijit kelimesi cinsel isteksizlik ve uyarılamama hâlinde sadece kadınlar için kullanılır. Kadınların cinsel isteksizliklerine yol açan eril dünyaya bir yakıştırma ya da adlandırmada bulunulmazken kadınların yaftalanmasına örnek teşkil eden durumlardan sadece biridir.

G NOKTASI:

Kadına klitoral orgazmın ötesinde bir haz yaşattığı belirtilen erojen nokta. Klitorisin dışında kadın cinselliğinde orgazma ulaştıran ikinci bir bölge daha bulunduğunu ilk kez belirten Alman jinekolog Ernst Gräfenberg'tir. 1980'lerde kadın vajinasının içinde yer alan bölgenin adı Alman jinekoloğun soyadının ilk harfi ile anılır olmuştur. Kimi uzmanlar ise kadın orgazmının tek bir noktaya bağlı olduğunu iddia eden bu görüşün, şehir efsanesi olduğunu belirterek çoklu noktalarla daha kompleks yapıda olduğunun altını çizmektedir. Kadın cinselliğinin yasak olduğu absürtlükler diyarında ise bu kompleks yapıyı çözüp kadın hazzını ön plana koyan bir anlayış yoktur. Kadın haz almaktan çok haz veren ilan edildiğinden klitori-

sin varlığı dahi inkar edilir. Keşfetmek kadın için ayıp, erkek için zahmetli ve gereksiz bulunur. En doğal hazdan mahrum kalan kadınlar cinsellikle kurdukları hastalıklı ilişki sonucunda ruhsal buhran içinde boğulur.

HATUN:

Eski Türk devletlerinde yönetici statüsünde hakan ile birlikte olan kadınlara verilen addır. Sonradan yani Osmanlı döneminde hanedana mensup bu kadınlar, sultan olarak da anılmıştır. Günümüzde ise -genellikle argoda- kadının eşanlamlısı olarak kullanılmaktadır.

ISLIK:

Kadınlar özellikle sokakta yürürken bir erkeğin dikkatini çektiklerinde arkaları sıra çalınan ıslıkla karşılaşır. Buna karşılık bir beğeniyi ulu orta ifşa etmeye, hatta başkalarını da bu beğeniye ortak ederek grup beğenisine dönüştürmeye yasaklı olan kadınlar ise asla ıslık çalmazlar. Genellikle romantik ve naif nitelikteki beğenilerini, kulağa fısıldayarak mahçup biçimde sırdaşları ile paylaşırlar.

İĞNE-İPLİK:

Çoğunlukla birlikte anılan bu ikili dikiş dikmekle mükellef kadınların vazgeçilmez aygıtıdır. Aile üyelerinin sökülmüş kıyafetlerini hep anne olan kadınlar veya evin genç kızları diker. İplik aynı zamanda "bakımlı olması" gerekli görülen kadının yüzündeki tüyleri alırken kullandığı bir ekipmana dönüşmüştür.

JİNEKOLOG:

Cinsel nitelikli kadın hastalıklarını tedavi eden doktor ya da uzmanlara verilen addır. Kadın cinselliğinin hâlâ çoğunluk için tabu olduğu ülke sınırları içinde jinekologa gitmek kadınlar için bir eziyettir. Ülkenin kadın cinselliği konusundaki çarpık inançlarından etkilenip meslek etiğini hiçe sayan ve hastanın özel hayatına ahlaki yargılamalarla girişen jinekologların olması bu alanın bilimsellikten uzaklaşmasına işarettir.

KALTAK:

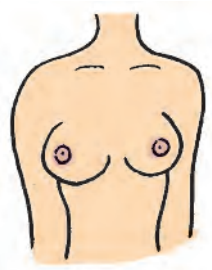
İffetsiz, namussuz anlamında sadece kadınlar için kullanılan bir sözcük.

LOĞUSA:

Kadınların doğum sonrası girdiği evredir. Al basması hikâyeleri bu evrede türemiş, Loğusa şerbeti bu evrede ikram edilegelmiştir.

MEME UCU:

Sadece kadınların mahrem algısı üzerinden gizlemesi gereken bölgeleridir. Gizleyeceğim diye sütyene hapsolmak nefes darlığını körüklemektedir.

NUTELLA:

Çikolatalı-fındıklı kremanın ithal markasıdır. Ne hikmetse hep kadınların Nutella'ya zaafi olduğu algısı toplumda almış yürümüştür.

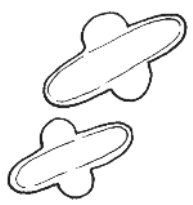
OROSPU:

Yine sadece kadınlar için kullanılan bir hakaret sözcüğüdür. Seks işçisi anlamında kullanılan bu sözcüğü hakaret temelli ağza sakız etmek bu memlekette adettendir. Orospunun evladı/çocuğu da bir insanı ancak annesi üzerinden incitilebileceği algısını yaratır. Bu kullanımda amaçlanan kutsal anne imajını yerle bir etmektir. Bu küfür alışkanlığı, "Neden kutsal kıldın? Neden yıktın?" eksenli paradoksal soruları doğurur.

ÖSTROJEN:

Kadını bütünüyle kadın yapan bir hormondur. "Kadınlık hormonu" diyenler de çıkmıştır.

PED:

Âdet döngüsünde bez niyetine kullanılır. "Pedin var mı?" sorusuna verilen olumlu yanıt, her daim kadınlar arasındaki kız kardeşliği samimi bir zemine oturtmuştur. Ped kadının hareket özgürlüğünün yegâne kurtarıcısıdır.

REGL DÖNEMİ:

Kadınlarda yumurtlama evresidir. Öncesinde kadınların deve yüküyle yiyeceği mideye indirip çılgınca bağırıp ağlama nöbetine, sonrasında kedi gibi mırıl mırıl savunmasızca köşesinde büzüşüp üşümesine yol açar. Ped piyasasının renklenmesinde en büyük paya sahiptir.

SAÇ:

Kadınlar tarafından yüzlerce şekli denenmiştir. Evden çıkarken en büyük zamanı saç şekillendirme alır. Kalan hazırlıklar bunun yanında devede kulaktır. Kuaförde çektirilmiş fön ile düzleşen saçlar hayatı kolaylaştırır. Bunalım anında ise şak diye boyu kısaltılır. Hayatını değiştiremeyen bir kadın daima saçını değiştirme yoluna gider.

ŞERİAT:

İslam'ın dini hükümlerini kapsayan "şeriat" kadını erkeğe kıyasla apayrı bir yere koyar. Şeriat ile kadının yan yana geldiği her cümle ağır hükümlerle emansipasyonunun sıfır dereceyi gösterdiği durumları imler.

TEL TOKA:

Tel toka ve firketeyi ancak ve ancak kadınlar saçlarında kullanır. Gün olur bu tel toka sınava girmeden önce üstü aranan kadının başına bela olur. Tel tokadan kopya çekileceği ihtimali de ancak teknoloji timsali ülkemizde kadınları sınayacaktır.

USLU:

Kadından beklenen vasıftır. "Akıllı-uslu", "oturup-kalkmasını bilen" kadın erkek bilincine göre makbul kadındır. Söz konusu absürtlüklerin halay çektiği diyarda kadın kendi hayatına hükmettiği anda "uslu" olmaktan çıkar ve her türlü şiddetle sindirilmeyi hak eder. Bazen de "uslu" olmamanın bedelini canı ile öder.

ÜRETKENLİK:

Ataerkil yapının kadından emeğinin karşılığını vermemek üzere biricik beklentisidir. Sürekli motivasyonu içeren bu beklentiye göre kadının birincil görevi çocuk doğurup gelecek nesillerin üretimine katkıda bulunmaktır. Kadının ikincil görevi ise eve ekmek getirmektir. Plaza kadınından, ev kadınlarına kadar tüm kadınlar iş hayatının yokuşlu yollarında sürünmeye mahkumdur. Kimi şirketler kadınların iş gücünden daha çok istifade etmek için onların istemli anneliklerine taş koyar. Bazı kurumlar ise anne olmayı istemeyen kadınları eve itip en iyi yaptıkları işin bu olduğu vurgusu ile onlara iş vermez. Üretkenliğin doğurganlıkla eş değer olduğu durumlarda kadının karar mekanizmasının işlerliğinin zayıflamasına başta devlet politikaları, sonrasında ise işbirlikçi yandaş erkek bilinci ortak olur. Doğurganlık dışında bilimum ev işlerinde üretim, ev sınırlarından çıkmadan evde biçki-dikişle üretim, ev dışında başkasının evinin işlerini yaparak üretim, diplomalı ise ofiste üretim beklentisi ile hemen her alanda kadınların üretkenliği sınanır.

VAJİNA:

Absürtlükler diyarında adı sıklıkla yasaklanan kadınların genital organına verilen addır. Kadın cinselliğinin 21.yy'a rağmen yasaklı olduğu bir cephede elbette kadınlık organından söz etmek de ayıp karşılanmıştır.

YOSMA:

TDK'ya göre "şen, güzel, fettan genç kadın"a verilen addır. Genellikle tüm bu kadınlığı ile barışık neşeli hatunlara ya bir hakaret ya da bir sulanma maksadı ile hitap sözcüğü olarak kullanılır.

ZEVCE:

Bir erkeğin "nikahına aldığı" kadına Osmanlı Türkçesi'nde verilen isim. Modern tabirle erkeğin eşinin karşılığıdır. Günümüzde cezve kelimesini anıştıran bu kelime bazen kadının zevce değil de cezve yerine koyulduğunu düşündürmüyor değildir.

BAYANYANI

İYİ HAL İNDİRİMİ!

KADIN, ALLAHIN ERKEKLERE EMANETİDİR!..

NAMUS İNDİRİMİ!

TECAVÜZCÜ KÜRTAJ YAPTIRANDAN DAHA MASUMDUR...

MEDYA OLAYLARI ABARTIYOR!

MÜSLÜMAN ÜLKEDE YAŞIYORUZ...

FITRAT!

KADIN ERKEK EŞİTLİĞİ CİNSEL SAPMALARA YOL AÇAR!..

KADIN İLE ERKEĞİ EŞİT KONUMA GETİREMEZSİNİZ!

MİNİ ETEK DİYE DEKOLTE DİYE FEVERAN ETSİNLER!..

OROSPULUĞUN ADININ ÖZGÜRLÜK OLDUĞU DÜNYAYA TÜKÜRÜRÜM...

KIZLARINI NİYE TAKİP ETMEMİŞLER!..

ÇALIŞAN KADIN FUHUŞA ZEMİN HAZIRLAR...